

Giới thiệu Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)

Truyện Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện) PandaYang248 là một ngoại truyện về nhân vật Du Thăng của tác phẩm Thầy giáo hắc ám.

Hạnh phúc ấy à? Dễ có nhưng cũng dễ mất... Trước đây anh từng yêu một người, người ấy là cả thanh xuân của anh. Tình cảm anh dành cho cô ấy chính là thứ tình cảm đầu đời chân thành và tinh khiết nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hạnh phúc ấy à? Dễ có nhưng cũng dễ mất...

Trước đây anh từng yêu một người, người ấy là cả thanh xuân của anh.

Tình cảm anh dành cho cô ấy chính là thứ tình cảm đầu đời chân thành và tinh khiết nhất.

Tình cảm ấy chưa kịp sâu nặng, chưa thể thành hình, chưa từng được thừa nhận nhưng đối với anh nó chắc chắn là một phần quan trọng không thể nào phai nhòa.

Còn em, anh nên gọi em là gì đây?

Em không phải là người đến sau bởi trước em chưa từng có người con gái nào thật sự bước vào cuộc sống của anh.

Em là cô gái đầu tiên và em cũng là người duy nhất tồn tại trong trái tim anh.

Nhưng sau tất cả những gì chúng ta cùng nhau trải qua ...

Liệu hạnh phúc có thể hoá giải những hiểu lầm và những sai phạm trong cuộc đời hai ta?

Và liệu cái giá chúng ta phải trả cho hạnh phúc của chúng ta là gì?

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Canada vào độ tháng chín, tháng mười đã dần bước sang thu. Dọc đại lộ Niagara - một trong những con đường gần với cảnh thu đẹp nhất với hai hàng cây dài tít tắp men theo con sông Niagara trong sắc thu thơ mộng với rừng cây lá đỏ tuyệt đẹp bên đường khiến cho lòng người cảm thấy vương vấn chút phiền muộn gì đó khó có thể diễn đạt thành lời.

Du Thăng nhìn đồng hồ, mười lăm phút nữa mới đến giờ gặp các đối tác mới cùng đầu tư về vấn đề mở rộng thị trường cho dòng xe mới mà Du thị đầu tư. Bề ngoài là vì công việc nhưng thực chất đây chỉ là một buổi tiệc rượu vô vị không hơn không kém. Vốn dĩ anh không muốn tham gia nhưng đột nhiên nghĩ tới việc buổi tiệc này sẽ được tổ chức tại một nơi mà anh chưa từng đặt chân tới thì bất giác trong lòng lại không kiềm nén được muốn đi đến đó.

“Lái chậm một chút, không phải vội, cảnh bên ngoài rất đẹp” - Cảnh đẹp như thế, nếu là cô ấy, liệu sẽ thích sống ở đây chứ?

Đã bốn năm rồi, chính xác là bốn năm, hai tháng, mười bảy ngày ... chừng ấy thời gian cô gái ấy như bốc hơi khỏi thế giới mà anh đang tồn tại vậy. Bao nhiêu nỗ lực tìm kiếm khắp nơi của anh như chỉ chực bốc tung cả thế giới này lên để tìm chút dấu vết về người con gái ấy, thật vô vọng, cũng thật điên cuồng.

Ngày trước anh là một cậu trai choai choai không màng vật chất hay danh vọng mà chỉ một mực theo đuổi tình cảm đầu đời một cách dai dẳng mà lâu dài, cậu trai ấy từ lúc lên sáu đã nuôi hy vọng một ngày trong tương lai sẽ kết duyên cùng với cô bạn gái thanh mai trúc mã của mình, một lòng vun vén cho mầm non tình yêu đó để rồi mầm non ấy chưa kịp nảy nở đã dần lụi tàn và bị chôn vùi nơi đáy vực trong chính trái tim cậu, nơi đó dần kết tinh thành ngọn núi băng vĩnh viễn cô đọng hạt mầm ấy lại, không cho phép nó được thấy ánh sáng mặt trời để rồi lại ngo ngoáy muốn được lớn lên, cậu thừa nhận rồi mai đây trên đường đời của mình rồi sẽ chẳng ai có thể thay thế vị trí đã được ấn định đó. Nó là thứ tình cảm tinh khiết và đơn thuần nhất của một thời thanh xuân trong cậu.

Cậu trai ấy mang theo trái tim đã hoá băng lạnh giá của mình dần trưởng thành trong thế giới chỉ có tiền bạc, tranh đua, chỉ có những con số vô tri vô giác làm mờ mắt con người ta và rồi từ một chàng trai đôi mươi năng động, coi mờ và đầy hoài bão đã trở thành một người đàn ông trong mắt chỉ có tiền tài và những toan tính thiệt hơn trên thương trường khốc liệt.

Duy nhất chỉ có một điều, người đàn ông như anh không biết hoặc giả là anh không nhận ra, trong thế giới băng giá lạnh lẽo ấy lại xuất hiện một người con gái rất mạnh mẽ lại rất kiên cường, cô ấy như một thứ ánh sáng nhỏ bé mà dai dẳng, cô ấy không sợ sự lạnh lùng của anh, không sợ sự độc đoán của anh, cũng chẳng hề rụt rè trước bức tường kiên cố mà anh xây dựng. Cô gái ấy dùng sự ấm áp của mình sưởi ấm, dùng đôi tay mình chăm chút, dùng tất cả sự yêu thương của mình khiến hạt giống bị anh chôn vùi bấy lâu manh nha muốn sống lại, nảy nở từng chút một. Để rồi khi anh nhận ra rằng hạt giống tình cảm ấy đã nảy mầm từ khi nào, lặng lẽ sinh trưởng từng chút một trong anh một cách mãnh liệt thì cô ấy đã rời xa anh mất rồi, mang theo tất cả những tâm tình ngày cũ, vụt một thoáng rồi như biến mất khỏi thế gian này...” “Ông chủ, đến nơi rồi!” - Tiếng người lái xe mở cửa nhắc nhở kéo Du Thắng trở về từ trong những suy nghĩ miên man. Anh rũ mi, chỉnh lại cà vạt rồi bước xuống xe.

Thị trấn Niagara-on-the-Lake, miền Nam Ontario, bước chân Du Thắng chậm rãi lướt đi trên nền cỏ xanh được nhuộm đầy những mảng đỏ vàng xen lẫn của lá rụng mùa thu, sắc trời trong xanh, nhìn lên cao có thể trông thấy những gợn mây trắng trắng nằm yên bất động trên nền xanh tĩnh lặng. Một cơn gió rất nhẹ thoảng qua khẽ lay động mấy nhánh cây, lại có thêm vài chiếc lá đỏ rơi trên thảm cỏ. Không khí xung quanh vẫn lên một phong vị đậm đà của vùng đất sản xuất rượu vang lớn nhất xứ sở lá phong này. Sự bình yên này dịu dàng quần lấy trái tim của người xứ khác như anh. Du Thắng thầm nghĩ buổi tiệc ngoài trời linh đình đang kia chính là điểm sai duy nhất, sự náo nhiệt ấy làm phá vỡ nét thơ mộng của bình yên nơi đây.

Du Thắng rảo bước đến cánh cổng được dựng bằng hoa giả của bữa tiệc, anh nhàn nhã rút ra từ trong túi áo vest chiếc thiệp mời màu đen đưa cho người mặc lễ phục đứng đón ở cửa, nghe thấy anh đến, hai ba vị quản lý, giám đốc và nhân viên phụ trách đề án hợp tác liên niềm nở chạy ra tận cửa đón, anh nhếch môi cười một cách gượng ép và bắt tay với họ, không định đáp lại.

Thấy anh chỉ đến một mình, người quản lý tò mò hỏi thêm: “Phu nhân hôm nay không đến cùng Du tổng sao? Tiếc thật đấy!”

Du Thắng nghe thấy nhưng cũng không buồn đáp chỉ gật đầu rồi bước thẳng đến chỗ để rượu lấy một ly. Cả hội trường huyền ảo ai bàn chuyện người nấy, ở những bữa tiệc như thế này, mấy vị tổng tài lớn thì ra về ta đây là kẻ mạnh, những nhân viên, quản lý tép riu thì tranh thủ nhân cơ hội tìm lấy cho mình một cây đại thụ làm chỗ dựa hay giới thiệu đề án và đề bạt bản thân, bàn chuyện công việc. Mấy vị phu nhân cũng chẳng kém cạnh, ai ấy ăn mặc xa xỉ âu cũng để khoe khoang sự danh giả giàu có của mình, họ tụm năm tụm ba lại một chỗ bàn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, chồng con, nhà cửa, váy áo, son phấn ... Du Thắng thờ dãi nhấp một ngụm rượu, vị của quả nho chua thanh và mát vương lại trên đầu lưỡi, anh thầm nghĩ không biết quyết định đến đây của mình có đúng hay không, chỉ biết là trước mặt có một nhóm người đang dần bước đến gần anh, phải bàn chuyện công việc ở một nơi như thế này thật là làm anh cảm thấy khó chịu, thế nhưng không hiểu vì sao ai nấy cũng đều thích dùng tiệc tùng để họp thức hoá những bản hợp đồng.

“Du tổng à, dự án lần này bên cậu chơi lớn thật đấy” - Vị giám đốc nọ cười nâng ly rượu đến trước mặt Du Thắng.

Anh cũng nâng ly rượu của mình lên chạm nhẹ vào rồi gật đầu: “Không dám, hai bên hợp tác cùng thu lợi, tôi nào dám lên mặt chơi lớn chứ? Chỉ là một chút vốn liếng của ông bà nhà để lại thôi, tôi đâu có làm được gì?” - Du Thắng uống cạn ly rượu trên tay, vẫn là hương vị lúc đầu nhưng sao anh lại cảm thấy có chút gì đó thật chua chát. Đúng vậy, ba mẹ anh đã mất, tất cả những gì anh có là tài sản và tập đoàn lớn mạnh họ để lại cho anh.

“Tôi thật không phải, đã làm anh nhớ lại chuyện không vui rồi, thật có lỗi quá” - Người đối diện tỏ vẻ áy náy, mấy người xung quanh muốn nói gì đó cũng bỗng dưng khựng lại, có lẽ về mặt lạnh lùng với lời nói khách khí vừa rồi của Du Thắng không hề ăn nhập với nhau đã dọa mấy người bọn họ tưởng rằng đã đụng đến chỗ không đúng khiến anh phật ý rồi. “Ngại quá, tôi xin phép ra ngoài hút thuốc một chút, các vị cứ nói chuyện tiếp tục đi” - Du Thắng bỏ lại đám người đang ngoác không hiểu gì ở đó rồi bước thẳng về phía cửa đi ra ngoài. Đứng dưới một gốc cây xoan đào lưa thưa lá, anh lấy ra một điều thuốc, kẹp nó giữa hai ngón tay rồi sờ tay vào túi quần tìm bật lửa. Không có, hình như anh bỏ quên nó trong khách sạn rồi, như vậy cũng tốt. Cô ấy không thích anh hút thuốc ... Nhìn điều thuốc trong tay mình anh mỉm cười đắng ngắt rồi cất nó lại vào trong bao, làm những việc mà bản thân không thích thật khiến bản thân không vui mà.

Trở lại buổi tiệc, sau một hồi phát biểu của đại diện phía công ty cung ứng ô tô mà tập đoàn Du thị hợp tác là một tràng vỗ tay chúc mừng, người đó trước khi bước xuống cũng không quên gọi tên Du Thắng lên trình bày cảm nhận của mình.

‘Cảm nhận cái con khi ... Thay vì tổ chức một bữa tiệc hoành phí thì các người yên vị ngồi trong phòng họp, nhắc tay kí một cái thì hợp đồng đã xong lâu rồi, bày vẽ đủ chuyện rườm rà làm gì, mình đúng là đồ con bò, trước nay không tham gia hôm nay lại tự dưng nổi hứng chạy đến đây chúc phiên phức làm gì chứ?’ - Du Thắng lăm bậm rồi cất bước lên phía bục phát biểu.

“Hợp tác sắp tới của Du thị và tập đoàn UNC là một dự án không nhỏ, với những mẫu thiết kế vượt trội về cả hình thức lẫn chất lượng công nghệ mới của UNC, tôi kì vọng lần hợp tác này sẽ mang về lợi nhuận lớn cho cả hai phía, chúc hợp tác thành công, cạn ly.” - Du Thắng kết thúc lời phát biểu hết sức ngắn gọn của mình, nâng ly rượu trong tay mời tất cả rồi uống cạn.

Là vị khách đến cuối cùng nhưng Du Thắng lại là người rời đi đầu tiên, người lái xe đang chờ ở bên ngoài, nhìn thấy anh thì chực lái xe đến trước mặt ngay, anh mở cửa định bước vào nhưng rồi lại nhượng mảy cái giọng nói: “Tài xế Lâm anh về khách sạn trước đi, tôi muốn đi dạo quanh thị trấn một lúc”

Tài xế nghe thấy liền cuống lên: “Ông chủ à, không được đâu, bà chủ đã dặn tôi phải chăm sóc cho ông, lỡ ông mà có chuyện gì thì tôi biết phải ăn nói

sao với bà chủ đây ...”

“Đôi với các người tôi là cái gì? Con nít à? Xin lỗi, nhắc lại một lần nữa, tôi, Du Thăng này đã ba mươi sáu cái xuân xanh rồi. Được chứ?” - Du Thăng bực dọc đóng sầm cửa lại.

“Nhưng mà bệnh tình của ông ...?” - Người lái xe bắt lực nói với theo bóng lưng thoát cái đã xa lác của Du Thăng, cuối cùng đành phải nhấn điện thoại gọi đi. Đầu bên kia lập tức bắt máy, như chỉ sợ chậm trễ một chút là có chuyện không hay xảy ra vậy, tài xế báo: “Bà chủ, ông chủ dự tiệc xong không muốn về khách sạn, nói là muốn đi dạo, bảo ông không phải là con nít nên tôi hãy về khách sạn trước đi, tôi ... tôi thật không dám cãi lại.”

“Được rồi, ông cứ lái xe chậm chậm theo anh ấy, hôm sau tôi sẽ gọi trợ lý Trần bay sang đó.”

“Vâng vâng tôi biết rồi thưa bà chủ.” - Người lái xe gật đầu như gà mổ thóc.

Du Thăng bước chậm nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, Niagara nổi tiếng với rượu vang và những trang trại nho rộng lớn, bữa tiệc được tổ chức tại khoảng sân rộng trước một trang trại nho, từ bên ngoài đi dọc theo hàng rào phân cách giữa con đường và vườn nho trải dài ra xa vô tận ấy, giọng nói riu rít quen thuộc của ai đó lại như đang vang vọng bên tai anh: “Sau này chúng ta sẽ mua một vườn nho ở một vùng đất xinh đẹp nơi có khí hậu ôn hòa, dễ chịu như ở Pháp, ở Mỹ hay ở Canada cũng được, sau đó chúng ta sẽ tự tay chăm sóc cho vườn nho ấy, làm cò, trồng nho, tía nho, thu hoạch nho và ủ rượu để xây dựng riêng một thương hiệu của mình. Chú biết không đó chính là ước mơ của Từ Từ.” “Được, chỉ cần Từ Từ thích, là chuyện gì cũng được” - Là chuyện gì cũng được, nhưng chỉ đừng biến mất như vậy, đừng khiến cho tôi cảm thấy cuộc đời của mình thật vô vị và lạc lõng như vậy. Nhưng làm sao đây, hiện thực tàn khốc chính là em đã rời xa tôi, còn tôi chính là kẻ hèn nhất đã chính tay mình đẩy em đi. Giờ đây sinh mệnh lại lần nữa treo đùa tôi, chỉ chờ ở đó đợi mạng tôi đi xa khỏi thế giới này, vậy nên em mau xuất hiện đi, em đã không còn nhỏ nữa rồi, có thể kết thúc cuộc chơi trốn tìm này được không? Tôi thật sự mệt rồi ...

Rẽ vào một lối nhỏ đi xuyên qua một dãy nhà mà chắc chắn chiếc Porsche đằng sau không thể nào tiếp tục lái theo nữa, Du Thăng dừng lại ở công viên đối diện một ngôi trường mẫu giáo, cởi áo vest ngoài ra, anh ngồi xuống bên một băng ghế đá cạnh lối đi, bên cạnh là cầu tuột đầy màu sắc nơi bọn trẻ con tranh nhau được chơi, đằng trước là hai ba đứa trẻ khác cùng nhau chơi bập bênh, còn có một người phụ nữ đoán là giáo viên đứng cạnh trông nom bọn chúng nữa.

Nhìn bọn nhóc cười đùa vui vẻ, anh thầm nghĩ ngợi xa xôi, ở những đất nước phát triển như thế này, liệu rằng có ai biết đâu đó vẫn có những mảnh đời bất hạnh không hề được nhìn thấy những mảng màu tươi sáng này, phải cực khổ từ tấm bé, không được đến trường, không có cha mẹ, trên vai còn phải gánh vác sức nặng của những nỗi lo cơm áo gạo tiền ... giống như cô bé con mà anh từng biết vậy.

Du Thăng mệt mỏi xoa trán, dường như bất cứ những việc anh nhìn thấy đều gọi nhắc đến cùng một người duy nhất, anh bắt lực dựa lưng vào thành ghế nhắm nghiền mắt lại.

“Chú à, chú không sao chứ, chú thấy không khoẻ ạ?” - Giọng nói lóng ngóng của một cậu nhóc nào đó đang lay lay cánh tay của Du Thăng khiến anh giật mình bật dậy.

Ánh mắt vô tình đối diện với đôi mắt to tròn đang ngơ ngác nhìn anh dăm dăm, cảm giác quen thuộc này dường như anh đã được trải nghiệm qua rồi, cứ như vừa nổi lại chiêm bao đang dở, hay đó chính là hiện tượng Deja vu mà người ta vẫn thường hay nhắc đến ... Anh không biết, chỉ cảm thấy ánh nhìn đó, đôi mắt đó có biết bao là quen thuộc, đôi mắt đen láy sâu hun hút như hồ nhìn không thấy đáy đó như đang cuốn lấy mọi suy nghĩ của anh, trong đầu anh lúc này chỉ còn một đồng hồ hỗn độn cùng những kí ức rời rạc.

*Déjà vu hay còn gọi là ký ức ảo giác hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một việc chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (hay sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp ấy đã xảy ra lúc nào. Déjà vu thường rất quen thuộc, rất “kỳ quái”, “lạ” và đầy “huyền bí” và xảy ra thường xuyên nhất trong các giấc mơ, cả trong hiện thực chắc chắn rằng hình ảnh này “đã xảy ra” trong quá khứ. (Wikipedia)

“Chú ơi, chú ơi, chú có sao không ạ?” - Cậu nhóc thắc mắc hỏi lại lần nữa.

Du Thăng sực tỉnh, anh dụi mắt một cái rồi mỉm cười đáp lại: “Có gan nói chuyện với người lạ thế à? Không sợ gặp phải kẻ xấu hay sao?”

Cậu nhóc ngẩn tò te nhìn anh một cách im lặng. Du Thăng lại hỏi: “Sao rồi? Sợ rồi à?”

“Ồ không, trông chú không giống người xấu lắm với cả mặt chú xanh như tàu lá, cháu sợ chú bị cảm nắng rồi, cảm nắng sẽ ngất đấy, cũng may chú không ngất thật” - Cậu nhóc gật gù.

“Trông chú không giống người xấu thật sao? Vậy người xấu trông như thế nào?” - Du Thăng vui vẻ hỏi lại.

“Mẹ cháu bảo là người xấu trông rất đáng sợ, người xấu sẽ đến bắt chuyện với cháu, sẽ cho cháu ăn kẹo rồi bắt cóc cháu. Chú rất đẹp trai, chú cũng không bắt chuyện với cháu. Cháu ở cùng cô giáo chờ mẹ đến đón, cô giáo cháu ở kia kia, nếu chú là người xấu thì cũng không làm gì cháu được đâu.” - Cậu nhóc thật thà đáp.

“Nhóc con à, nếu chú là người xấu thì chú không cần thiết phải trông rất đáng sợ, chú cũng không cần bắt chuyện hay cho cháu kẹo thì mới bắt được cháu đâu.” - Du Thăng nhướn mắt trông biểu cảm méo xệch thật thú vị của cậu nhóc.

“Vậy bây giờ chú có định bắt cháu không?” - Cậu nhóc gãi đầu hỏi.

“Để xem đã” - Du Thăng nhin cười trước câu hỏi ngây thơ của cậu nhóc.

“E là không kịp rồi, mẹ cháu đến đón cháu kia kia.” - Cậu nhóc chỉ tay về phía người đàn ông tóc nâu đang đi đến gần.

“Người đó là mẹ cháu?” - Du Thăng ngạc nhiên hỏi.

Cậu nhóc xua tay: “Không ạ, mẹ cháu ngồi trong chiếc xe đằng kia cơ. Tạm biệt chú ạ, chú nên đi bệnh viện đi nhé, lần sau khoẻ rồi đến đây tìm cháu xem có thể bắt cóc cháu được không, ple ple.” - Cậu bé lè lưỡi trêu Du Thăng rồi liền quay bước chạy tới bám lên chân người đàn ông kia, anh ta nhìn anh rồi gật đầu dẫn cậu nhóc đến chào cô giáo.

Du Thăng nhìn theo bóng dáng hai người một lớn một nhỏ đi vào trong chiếc xe ô tô vừa nãy cậu nhóc chỉ tay, một gia đình hạnh phúc, anh cũng đã từng có được hạnh phúc ấy thế nhưng ông trời lại cướp đi nó một cách đầy nhẫn tâm, anh cười, chỉ thấy cảnh vật xung quanh chao đảo như sắp lật ngược lên vậy, trước khi ngã xuống chỉ kịp nghe thấy tiếng tài xế Lâm hét hoảng gọi anh: “Ông chủ, tôi tìm ông thật mệt ... ông chủ ông sao vậy, ông chủ ...”

Ở đây này, cậu nhóc ở trong xe ngoảnh lại trông ngóng rồi thở dài nói với mẹ: “Chắc là chú đẹp trai ấy bị cảm nắng thật rồi. Mẹ ơi hôm nay chúng ta có thể ăn bánh pizza không ạ? Mẹ ơi, mẹ, mẹ nhìn gì thế?”

“Ồ không có gì, anh lái xe đi” - Người phụ nữ như chợt bừng tỉnh.

Cậu nhóc thở dài quay sang bên: “Mẹ lại bị ngẩn ngơ rồi, chú Jack ơi hôm nay chúng ta ăn pizza nhé, được không ạ?”

“Được rồi, mẹ cháu đang nhiều chuyện đấy, chúng ta đi thôi, nhìn xem nào, người đàn ông đó không sao rồi.”

---

*3400 chữ cho phần đầu tiên nhé mọi người, không biết là nên viết mỗi chương khoảng 3000 như này hay 2000 như Thầy giáo hắc ám thì được, nói chung là vừa thi đại học xong rồi liền tức tốc trả nợ cho các bạn đây, dự định là hai ngày một phần truyện nhé, các bạn thấy sao? À quên, mình còn update song song trên Facebook nữa nhé. Account: Pandayang248

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Tracy, sao em không mau ăn đi, còn ngần ra nữa thì thức ăn nguội mất” - Jack hươ tay qua lại trước mặt Tracy gọi.

“À, vâng... em đang nghĩ tối nay nên nấu món gì cho Liam”

“Anh bảo em ăn thức ăn của mình đi, nguội mất rồi” - Jack thở dài.

“Hôm nay mẹ cứ thế nào ấy nhỉ? Trông lạ thật đấy” - Cậu nhóc Liam cặm cùi ăn cũng không quên nói khoáy vào một câu.

“Đừng rồi, chú chưa hỏi con, người đàn ông lúc nãy nói chuyện với con ở công viên là ai thế?” - Jack tò mò hỏi, vừa dứt câu thì tâm trạng lừng lờ chín tầng mây của Tracy bỗng chốc như bị kéo lại, cô nhìn cậu nhóc Liam trần trần trông đợi câu trả lời.

Cậu nhóc không mấy hứng thú trả lời vì đang bận chiến đấu với chiếc pizza hải sản yêu thích của mình nhưng mà đột nhiên ý thức được hai cặp mắt trước mặt đang nhìn mình đăm đăm thì dừng lại, quệt tay ngang miệng gật gù: “Con đang ở công viên chơi đợi hai người tới đón thì nhìn thấy chú đẹp trai đó ngồi ở ghế đá cạnh đó, trông chú ấy hình như không được khoẻ, con chỉ có lòng tốt muốn đến bắt chuyện hỏi thăm một chút, vừa đúng lúc chú Jack đến đấy thôi”

Tracy thở dài, dường như là trút bỏ được thứ gì đó khúc mắc.

“Này Liam, chú trông người đó chẳng có gì nổi bật mà sao mở miệng ra là con lại gọi chú đẹp trai này, chú đẹp trai nọ vậy. Còn tưởng là hai người quen thân lắm” - Jack cười trêu.

Cậu nhóc lắc đầu: “Ít ra vẫn đẹp hơn chứ”

“Con ...” - Jack nghẹn lời.

Tracy rút khăn giấy lau tay cho con trai rồi nghiêm mặt bảo: “Liam, sau này con đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ nữa, được chứ? Mẹ đã dặn dò con bao nhiêu lần rồi?”

Jack đỡ lời: “Giờ em đừng mắng Liam, người đó trông không giống kẻ xấu cho lắm với cả em cũng thấy rồi đó, lúc này rõ ràng là sức khỏe anh ta có vấn đề”

Tracy hần học: “Kẻ xấu sẽ viết lên mặt mình mấy chữ 'tôi là kẻ xấu' hay sao? Kẻ xấu thì nhất định mặt mày trông đáng sợ hay sao? Kẻ xấu thì sẽ đến bắt chuyện, cho kẹo hay sao? Thời buổi này muốn lừa bắt một đứa nhóc nghịch như tên ranh này thì dễ như trở bàn tay đấy anh biết không? Anh đừng lúc nào cũng bênh vực cho nó như vậy”

“Mẹ đừng giận, sau này Liam không nói chuyện với người lạ tùy tiện nữa, con rất ngoan, con không muốn mẹ buồn” - Cậu nhóc rồi rít nói, xong chợt nhớ ra gì đó lại lăm bằm một mình: “Ơ mà mẹ nó giống hệt chú đẹp trai vừa nãy ấy.”

Tracy vươn tay xoa đầu con trai, đôi mắt màu đen sâu thẳm đượm chút ưu phiền.

Jack cau mày suy nghĩ, thái độ có phần hơi khích của Tracy đây là lần đầu tiên anh trông thấy, hôm nay cô ấy chắc chắn có tâm sự gì đó, từ lúc đón Liam đến giờ cứ như người mất hồn.

...

Vẫn là mùa thu, vẫn là không khí trầm lắng dịu dàng ấy, lần đầu tiên gặp nhau của hai chúng ta chính là vào mùa thu mười lăm năm trước, khi ấy hai chúng ta chỉ vừa mới lên sáu, cậu là cô bé nhà bên nhút nhát rụt rè lúc nào cũng nép sau lưng mẹ, cô nhóc váy hồng đáng yêu ấy cùng tớ lớn lên, cùng tớ trải qua tuổi thanh xuân tươi đẹp bên nhau, cùng gắn kết những kỉ niệm bằng những năm tháng thơ ngây trong sáng nhất của cuộc đời, làm sao để tớ phủ nhận tình cảm mà tớ dành cho cậu đây? Chắc chắn là không thể, cũng chẳng còn cơ hội nào để tình cảm ấy được cậu chấp nhận, bởi lẽ ... sau hôm nay, cậu sẽ trở thành cô dâu xinh đẹp của một ai khác không phải tớ, An Di của tớ, cậu đã không còn là cô tiểu thư ương ngạnh mà tớ biết nữa rồi, cậu yêu một ai khác, nên duyên cùng ai khác, ở bên ai khác xây dựng hạnh phúc đến cuối đời. Tất cả những gì còn lại giữa chúng ta là quãng thanh xuân cùng nhau bước qua, tớ thật lòng chúc cậu hạnh phúc. Chúc cậu tân hôn vui vẻ, An Di! Ba năm nay, anh trốn tránh sự đời, một mình chui ra ngoài sống, anh biết việc anh đề nghị huỷ bỏ hôn ước đã khiến cho ba mẹ lo lắng nhiều, thế nhưng anh không cho phép mình vì vậy mà tiếp tục sai lầm. An Di không yêu anh, chuyện này không thể nào thay đổi được, hôn nhân thương nghiệp là một quyết định sai lầm nhưng dù sao đi nữa thì anh vẫn phải tiếp quản sản nghiệp này của gia đình. Anh biết, không có An Di thì cũng sẽ có Trần Di, Trương Di, Lâm Di, ... nhưng rồi liệu có ai có thể thay thế được vị trí của An Di trong lòng anh đây?

Chuyến bay từ Ý đáp xuống sân bay London Heathrow vào chập tối, sau khi tham dự lễ cưới của An Di trở về thì tâm trạng Du Thăng cực kì không tốt, ba năm qua anh sống cũng không vui vẻ gì, sau lần thất lễ với An Di ở thành phố D năm đó anh đã không còn xứng đáng với cô ấy nữa rồi, trở về Anh, tự động huỷ bỏ hôn ước, một mình trốn trong phòng hết ngày này qua ngày khác tự dần vật bản thân. Anh chưa từng có ý định làm tổn thương An Di nhưng nhìn thấy người con gái mình yêu suốt mười mấy năm lại đem lòng yêu một người đàn ông xa lạ lớn hơn đến tám chín tuổi, lại còn từng là giáo viên của hai người, anh không đành lòng, cũng không thể chấp nhận được. Tình cảm bao nhiêu năm nay của anh bị An Di phớt lờ, anh chấp nhận âm thầm ở bên cạnh che chở chăm sóc cho cô ấy mười hai năm, lại không bằng một người đàn ông cô ấy mới gặp được hai năm, trong lúc nhất thời không kiểm soát được cơn giận ấy, anh đã có hành động vô lễ với An Di ... Cũng may, cũng may là trận đòn như từ của thầy Ngón đã thức tỉnh anh. Đúng vậy, anh sai rồi, cho nên người cần phải buông bỏ là anh.

Còn hai tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp, sau khi hay tin An Di kết hôn thì ba mẹ càng lúc càng đốc thúc việc tìm bạn gái cho anh, bề ngoài chính là như vậy nhưng hết lần này đến lần khác bữa ăn gia đình duy nhất vào cuối tuần đều bị họ biến thành tiệc xem mắt. Những vị tiểu thư cao sang quyền quý, mặt hoa da phấn, yếu điệu thực nữ ... Chỉ cần nhìn đến mặt họ anh lại chẳng còn hứng thú ăn uống, rõ ràng cái anh cần chính là sự yên tĩnh, anh muốn tập trung tâm tư vào sự nghiệp cho nên sau khi tiếp quản vị trí phó tổng của tập đoàn anh đã lấy lí do công việc để từ chối bữa cơm gia đình, dần dà anh cũng ít khi trở về dinh thự của Du gia.

Một mình anh sống ở Luân Đôn, một tuần bảy ngày thì có đến sáu ngày anh về vào lúc quá nửa đêm. Chủ nhật anh thường lái xe đi đây đi đó, cũng chẳng thêm ở nhà. Thi thoảng một chiều nào đó tan làm về sớm anh cũng chẳng đá động đến việc dùng bữa. Ngồi biệt thự rộng lớn nằm giữa trung tâm thủ đô phồn hoa nhộn nhịp nhưng lại chứa đựng một sự cô đơn tĩnh mịch vô hình nào đó. Người giúp việc mà mẹ anh thuê về để chăm sóc anh dường như ngoài việc dọn dẹp nhà và mỗi ngày mở cửa hai lần thì chẳng làm việc gì khác cả. Anh là con lai, lại lớn lên ở Anh thế nhưng bởi có lẽ chịu ảnh hưởng nhiều hơn từ mẹ cho nên anh có xu hướng sống tình cảm và lối sống thiên về người phương Đông nhiều hơn, hoặc có thể nói là từ bé đã thân thiết với gia đình An Di cho nên sở thích cá nhân và tính cách của anh đã ảnh hưởng rất nhiều. Anh thích đồ ăn phương Đông, mẹ anh bảo rằng người giúp việc Châu Á này là một bà thím nấu ăn rất ngon, thế nhưng từ khi dọn ra riêng anh lại bắt đầu chán ghét việc ăn cơm một mình cho nên cũng không thiết về nhà mà dùng bữa bên ngoài luôn. Đêm nay thời tiết rất ẩm áp, ngồi trong quán bar Du Thăng lại bắt gặp nhớ đến hình ảnh An Di trong bộ váy cưới ban sáng, có thể trong cuộc đời anh từ trước đến nay chưa từng gặp qua người con gái nào đẹp như vậy, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt rạng rỡ ấy khiến lòng anh chua xót vô cùng, người con gái mà anh dùng tất cả năm tháng thanh xuân của mình yêu thương ngày hôm nay đã chính thức trở thành cô dâu xinh đẹp của người khác, anh mong cô ấy hạnh phúc. Còn anh thì sao? những ngày tháng sau này liệu anh còn có dũng khí tin vào tình yêu nữa không, liệu anh còn có thể đem tất cả lòng mình đi yêu một ai khác như cách mà anh đã từng yêu An Di hay không? Anh không biết, anh cũng không muốn thử nữa.

Tiếng nhạc xập xình, đủ loại âm thanh tạp nham quấy rối tâm trí anh, vị rượu đắng chát tât nghẹn nơi cổ họng. Tất cả cảnh vật lập loè trong ánh đèn trước mắt như bị một màn sương mờ ảo che phủ. Anh không thích uống rượu cũng ít khi uống rượu cho nên tư lượng không mấy tốt, có lẽ anh đã quá chén, anh say rồi. Việc cuối cùng anh có thể làm chính là nói với tài xế taxi địa chỉ nhà của mình.

Rồi cũng chẳng biết anh vào nhà bằng cách nào, trèo lên giường bằng cách nào. Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy đã thấy đầu đau như búa bổ, muốn ngồi dậy đi rửa mặt lại chẳng nhấc nổi người lên. Hai mắt thì nặng trĩu díp lại, miệng thì khô khốc đắng chát vô cùng khó chịu. Có trời mới biết anh ghét cái cảm giác này như thế nào.

Bỗng nhiên có thứ gì đó lạnh lạnh chạm vào má anh, gạt mình mở toang mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt đen láy sâu thẳm đang nhìn anh chằm chằm với vẻ ngạc nhiên pha lẫn hiếu kì.

“Đây ... đây là đâu?” - Du Thăng thất thần nhìn ngó xung quanh liền nhận ra đây chính là phòng mình ... Nhưng mà cô nhóc la hoắc trước mặt là thế nào?

“Chú tỉnh rồi à?” - Cô nhóc không hề có vẻ sợ sệt mà hỏi anh.

“Cô bé ... sao lại ở đây?” - Du Thăng ngập ngừng hỏi.

“Ồi cháu quên mất, người giúp việc của chú là thím của cháu đấy” - Nói đoạn cô bé rũ mắt buồn bã tiếp lời: “Cháu đến thăm thím, cháu không cố ý vào nhà chú khi chưa được cho phép đâu, trước đây cháu chỉ đứng ở trước cửa thôi nhưng tối qua chú bị say, thím lại đang bệnh không chăm chú được cho nên cháu mới giúp, chú tỉnh rồi cháu đi ngay đây ạ”

“Này, này khoan đã. Thím ấy sao rồi, có cần đi bệnh viện không?” - Du Thăng hỏi.

“Không đâu ạ, chắc là bệnh gan của thím ấy tái phát, uống thuốc sẽ hết ngay thôi ạ, cháu xin phép về” - Cô bé vội vội vàng vàng muốn đi ngay.

Du Thăng nhìn thấy thái độ tránh né của cô bé thì có chút ngờ vực: “Này, tôi đã cho em đi chữa cô nhóc kia, em đứng lại đó ngay cho tôi”

Bị Du Thăng kéo thì cô bé khựng lại: “Ồ ... nhưng ...”

“Em không phải là trộm đấy chứ?” - Du Thăng bán tín bán nghi hỏi.

Cô nhóc vội xua tay: “Không ạ, cháu không phải”

“Thế thì vội gì, nếu thím của em đã bệnh vậy thì ở lại đây chăm sóc đi” - Giọng nói của Du Thăng ồm ồm do chưa tỉnh hẳn. “Nhưng mà ...” - Cô bé có chút rối.

“Nhưng nhưng cái gì? Không lẽ em bắt ông chủ chăm ốm cho người làm sao?” - Du Thăng gắt.

“Nhưng cháu còn phải đi làm mà” - cô bé cố giải thích.

“Đi làm?” - Du Thăng ngạc nhiên.

“Vâng ạ, đi làm!” - Cô bé đáp.

“Năm nay em bao nhiêu tuổi?” - Du Thăng nhìn cô bé từ trên xuống dưới một lượt. Tóc đen dài ngang vai, chiều cao miễn cưỡng có lẽ hơn thất lưng của anh một chút, khuôn mặt trái xoan gầy gộc non choẹt, da vẻ cũng thiếu sức sống vô cùng, đoán chừng còn bị suy dinh dưỡng, cùng lắm thì chỉ mười tuổi là cùng, nhóc con này lại dám mạnh miệng bảo là mình còn bận đi làm, tưởng anh là con nít ba tuổi hay sao?

“Cháu chín tuổi ạ” - Cô bé đáp.

“Chín tuổi, lúc bằng em bây giờ tôi chỉ mới học tiểu học thôi đấy” - Du Thăng cười khẩy.

Cô bé cuối gằm mặt trông có vẻ ảm ức lắm: “Đúng thế, người sinh ra đã ngậm thìa vàng như chú thì làm sao có thể đem so sánh với hạng người nghèo hèn như cháu được, cháu không phải con nhà giàu, thậm chí cháu còn chẳng biết ba mẹ mình là ai, mới năm sáu tuổi đã phải theo chân thím đi làm rửa bát cho nhà hàng, chạy bàn cho tiệm ăn, cháu không được đi học, lại còn phải làm việc cật lực mới có cái ăn, cho nên như chú thấy đấy, bây giờ cháu phải đi làm, cháu đi được rồi chứ?”

Du Thăng bị câu nói của cô bé dội cho một gáo nước lạnh tỉnh hẳn ra, nhận thấy mình vừa rồi hình như đã quá lời cho nên áy náy ngược nhìn cô bé như con nhím đang gồng mình giận dữ đứng ở cửa phòng.

“Này nhóc” - Anh gọi.

Cô bé đưa mắt nhìn anh, chẳng thềm đáp.

“Được rồi, tôi xin lỗi. Tiền lương chỗ em làm là bao nhiêu tôi trả gấp đôi, em ở lại chăm sóc cho thím mình đi.” - Du Thăng mệt mỏi thả mình xuống giường.

Cô bé hai mắt sáng rực sán lại gần, dường như bao nhiêu ảm ức vừa nãy đều bị câu nói của ông chủ trước mặt này xua tan hết: “Chú nói thật chứ?”

“Gấp ba, giờ thì tôi cần yên tĩnh” - Du Thăng kéo chăn trùm kín đầu.

“Chú không lừa cháu chứ?” - Cô bé nhất mực muốn hỏi chắc.

“Gấp bốn, em có thể ra ngoài rồi” - Du Thăng gằn giọng.

Cô bé xụ mặt: “Cháu cũng từng bị người ta lừa không công như thế đấy”

Du Thăng ngồi bật dậy vò đầu mấy cái, vẻ mặt hết sức không hài lòng: “Trẻ ranh, ra ngoài, rẽ trái, xuống hết cầu thang, rẽ phải, vào bếp, rót cốc nước,

quay lại đây. Tiền mặt có ngay lập tức, gấp năm. Vừa lòng em rồi chứ?”

Cô bé cười hí hửng: “Được ạ, đúng là người giàu có khác, cháu đi ngay đây”

Lúc mang ly nước quay lại thì người nằm trên giường đã đi đâu mất rồi, hình như trong phòng tắm bên cạnh có tiếng nước chảy, có lẽ là đi tắm rồi, cô bé đặt cốc nước trên tủ đầu giường rồi đi ra ngoài. Nhẹ nhàng bước xuống căn phòng nhỏ cạnh gian bếp rộng lớn xa hoa của căn biệt thự nơi thím của mình đang nghỉ ngơi, nhìn người thím về mặt nhợt nhạt đang nhắm mắt nằm đó trong lòng cô nhóc mới chín tuổi đầu lại dâng lên chút phiền muộn, hai hàng lông mày mảnh dẻ chau lại vào nhau, có lẽ cuộc sống mưu sinh vất vả từ tấm bé đã khiến cho cô nhóc đáng ra phải được sống ấm no hạnh phúc, được đến trường như bao bạn bè đồng trang lứa lại trở nên rất hiểu chuyện thậm chí còn cả nghĩ giống như một bà cụ non vậy. Cô không biết ung thư gan là bệnh gì, nhưng nhìn vẻ mặt cổ nhin đau của thím trong mấy tháng trở lại đây cô chắc chắn một điều rằng đây không phải là một căn bệnh nhẹ như lời thím nói, nhưng mà với khả năng kinh tế của hai người họ thì làm sao có thể chạy chữa cho thím đây? Huống hồ họ chẳng hề phải họ vốn hàng thân thích nhưng thím lại tốt bụng curu mang đứa trẻ bị vứt bên đường như cô suốt bao năm nay, cô vô cùng muốn giúp nhưng lại không có bất cứ cách nào ...

Rón rén đóng cửa phòng lại đi ra ngoài, ngang qua gian bếp chợt nhìn thấy bóng lưng của ông chú vừa nãy thấp thoáng trong đó, bỗng dưng trong đầu cô nhóc chợt nghĩ ra gì đó ... Người này, nhà giàu như vậy, lại có lòng tốt muốn mình ở lại chăm sóc cho thím, nếu mình nhờ chú ấy giúp đỡ liệu có được không nhỉ?

“Lắp ló ở đó làm gì? Nếu em còn thập thà thập thò như vậy thì tôi không muốn nghĩ em là trộm cũng không được” - Du Thăng ở trong bếp nói vọng ra.

“Ồ, cháu đã báo chú rằng cháu không phải trộm cơ mà” - Cô bé phủ nhận. Rẽ bước vào bếp, nhìn thấy ông chú này đang loay hoay trước tủ lạnh tìm kiếm gì đó, cô bé nhanh nhẹn lên tiếng hỏi: “Chú này, có phải chú đói rồi không?”

“Tôi là con người, ngủ cả đêm dậy tất nhiên biết đói rồi” - Du Thăng đáp, tay vẫn lăm lăm gói đồ đóng hộp trên tay.

“Ăn nhiều đồ đóng hộp không tốt cho sức khoẻ đâu” - Cô nhóc nói.

“Này, tôi bảo em ở lại chăm sóc cho thím chứ không nhờ em làm người trông trẻ, tốt cho sức khoẻ hay không tôi tự khắc biết” - Du Thăng cảm thấy căn nhà yên tĩnh của mình bỗng chốc có thêm cái miệng nhỏ cứ huyền thuyên mãi thì bắt đầu khó chịu.

“À ... vâng. Này chú, cái đó không phải mở ra như vậy? Ở góc trái có nếp gấp, xé bao bì theo nếp đó mới đúng” - Cô nhóc nhìn thấy Du Thăng sắp xé toạt cả hộp giấy ra thì tốt bụng có ý nhắc nhở.

Du Thăng dừng tay lại, hai đầu mày nhíu chặt đến mức tưởng chừng như có thể kẹp chết con ruồi, anh ném luôn gói đồ hộp trên tay vào thùng rác rồi quay lại nhìn cô nhóc lăm chuyệo đáng sau: “Tốt nhất là em im miệng làm tốt việc chăm sóc cho thím mình nếu không thì xéo ngay cho tôi, tiền đề ở trên bàn, giờ thì đừng đi lung tung trong nhà của tôi, tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt tôi”

Tâm trạng đang không tốt, con văng đầu còn chưa hết lại cộng thêm cô nhóc lời thôi này khiến cho Du Thăng như muốn bùng nổ vậy, anh vác cái mặt hầm hầm của mình đi thẳng ra phòng khách bật ti vi lên xem.

Cô nhóc thì chẳng biết mình đã làm gì sai khiến cho ông chú khó tính kia nổi giận, dù sao cô cũng bị chủ việc mắng nhiều rồi nên mặt cũng dày ra không ít. Nghĩ rằng người kia giận có lẽ là do đói bụng cũng nên, dù sao cũng không có gì làm cho nên cô lớn tiếng hỏi vọng ra bên ngoài: “Cháu mượn bếp một chút được chứ ạ?”

Du Thăng quát lên: “Miễn đừng đốt nhà tôi là được rồi” - Anh sắp bị cái giọng lạnh lạnh kia bức cho sắp thổ huyết đến nơi.

-----

*3500 chữ, phần hai lên sàn !!!

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cho cô nhóc rắc rối kia mượn bếp bằng đi được một lúc thì phía sau chợt có tiếng bước chân lại gần, hình như Du Thăng còn ngửi được mùi thơm của mì bò thì phải, tại sao đúng lúc anh đang đói đến da bụng dính vào da lưng rồi thì dùng đồ ăn kích thích anh, lại là món anh thích nhất. Con bé lăm chuyệo ấy cũng rất biết cách hành hạ người khác đấy.

“Này chú, chú có thể quay lại cầm lấy không ạ?” - Giọng nói đáng ghét vừa nãy bỗng dưng đổi lại dịu dàng như rót mật vào tai.

Du Thăng ngạc nhiên xoay lại nhìn, trên tay cô nhóc là bát mì nóng hổi còn bốc khói nghi ngút, mùi thơm kích thích vị giác vô cùng.

“Cho tôi?” - Du Thăng trở tay vào chính mình mà hỏi.

“Vâng ạ, bởi vì vừa nãy chú bảo cháu tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt chú cho nên cháu mới ở đằng sau gọi chú quay lại lấy” - Cô nhóc giải thích.

Mặc dù sắp nhỏ dãi đến nơi nhưng Du Thăng vẫn ngờ vực hỏi: “Ăn được chứ?”

Cô nhóc lém lỉnh đáp lại: “Chú có thể không ăn ạ, dù sao cháu cũng chưa ăn sáng”

Du Thăng vội nói: “Này, tôi đã bảo không ăn đâu. Mang lại đây đi”

Cô nhóc cười hí hửng bê bát mì đến đặt trước mặt Du Thăng. Anh nhìn bát mì đơn giản mà hấp dẫn trên bàn, không dám tin đây là thứ mà một cô nhóc chín mười tuổi trước mặt có thể làm được, ít nhất là từ trước đến giờ anh chưa từng biết qua cũng chưa từng thấy qua.

“Không có độc đâu ạ” - Cô nhóc nói.

Du Thăng cười khẩy: “Muốn giết tôi đâu có dễ như vậy? Chưa ăn sáng thật à?”

Cô nhóc gật gật đầu, mấy sợi tóc bên tai rũ xuống.

“Vào bếp lấy thêm bát đũa ra đây”

Cô nhóc xua tay: “Thôi ạ, cháu đã quen không ăn sáng rồi”

“Xin lỗi có lẽ em hiểu nhầm rồi, ý tôi không phải muốn chia sẻ cho em bữa sáng, tôi chỉ muốn chắc rằng trong này thật sự không có độc mà thôi” - Du Thăng đắc ý vì đã nói xỏ được cô nhóc lém lỉnh trước mặt.

Cô nhóc bĩu môi nhìn anh rồi đi vào bếp lấy bát đũa ra định sang một ít mì vào bát của mình thì bị ông chú kì quặc trước mặt đẩy cho hơn phân nửa. Cô còn đang hí hục chiến đấu với bát mì của thì ông chú ấy đã chén sạch phần của mình và đang ngồi nhìn cô chăm chăm như gặp phải quỷ.

“Không phải độc phát tán nhanh vậy chứ?” - Cô nói đùa.

Du Thăng gật đầu: “Chắc là vậy rồi, lần đầu tiên tôi ăn bát mì của một đứa nhóc mới chín tuổi nấu, lại còn ngon như vậy, cảm giác còn hơn là ăn trứng phải Liễu thuốc từ thần nữa”

“Tất nhiên là ngon rồi, tay nghề bao nhiêu năm của cháu đấy. Cơ mà Liễu thuốc từ thần? Đó là thứ độc gì vậy?” - Cô nhóc tò mò hỏi, tâm trạng rất vui vẻ bởi lời khen của ông chú.

“Là một loại thuốc ngủ trong truyện Harry Potter” - Du Thăng cười giải thích, nhớ lại ngày trước anh rất thích đùa kiểu này với An Di.*Liều thuốc của Từ thần (Draught of Living Death): Chắc bạn đã biết, trong truyện Harry Potter lan nhạt quang có thể được dùng để điều chế một loại thuốc ngủ cực mạnh, mạnh đến mức chỉ cần một ngụm thôi là bạn sẽ ngủ qua trận chiến Hogwarts luôn. Đó chính là Liều thuốc của Từ thần. Công thức điều chế loại thuốc này cực kì phức tạp. Chỉ một vài Phù thủy trên thế giới có thể làm được. Tất nhiên, trong đó có thầy Snape. (Google)

“Truyện Harry Potter là truyện gì vậy ạ?” - Cô nhóc cảm thấy ông chú này càng nói càng rồi, chẳng hiểu mô tê gì cả.

Du Thăng chột khựng lại, tự dung sao anh có thể xem cô nhóc đáng ghét này là An Di mà đùa cơ chứ, huống hồ cô nhóc này đến cỡ còn chẳng biết thì làm sao mà hiểu truyện Harry Potter mà anh nói là thứ gì.

“Không có gì, ăn nhanh lên rồi dẹp đồng này đi, còn nữa, tôi không muốn nhìn thấy bếp của mình bị bẩn đâu.” - Du Thăng dận dò rồi đứng dậy định đi vào phòng.

“Chú này, chú đi đâu vậy?” - Cô nhóc hỏi.

“Bây giờ cô còn định kiếm luôn làm mẹ của tôi đấy à? đến việc tôi đi đâu cũng muốn quản sao?”

“Không ạ, bởi vì nếu chú ra khỏi nhà thì khi cháu đi rồi lại không biết phải làm sao khóa cửa, đến lúc mất đồ chú lại nghĩ là cháu trộm thì gay”

Du Thăng chột dừng bước, quay trở lại ngồi xuống sofa, anh quên mất hỏi thăm bệnh tình của thím giúp việc: “Thím của em không sao chứ?”

“Cháu cũng chẳng biết nữa, hình như là đau lắm” - Cô nhóc thật thà đáp.

Du Thăng nhăn trán: “Đau thế nào? Đã đi khám hay chưa?”

“Mấy tháng trước có đi khám rồi ạ, cháu nghe bác sĩ bảo là ung thư gan giai đoạn cuối, nhìn thím đau lắm nhưng lại bảo chỉ là bệnh thông thường sẽ rất nhanh khỏi ạ” - Cô kể lại.

“Ung thư gan giai đoạn cuối? Bệnh thông thường rất nhanh khỏi? Em ... em có bị ngộ không vậy?” - Du Thăng dường như té ngửa khi nghe câu nói tình bơ của cô nhóc trước mặt.

Ông chú đột nhiên lớn tiếng hỏi làm cho cô nhóc giật bản mình đánh rơi cả đôi đũa đang cầm trên tay, cô lắp bắp đáp: “Cháu ... cháu không biết ạ”

Du Thăng đến phát điên vì sự ngờ nghệch của cô nhóc, anh vội đi lên phòng tìm điện thoại, cô nhóc thấy vậy biết ngay là có chuyện bèn chạy lên theo.

Điện thoại gọi đi một lúc mới có người bắt máy, cô nhóc đứng bên cạnh vênh tai lên nghe ngóng Du Thăng nói chuyện: “Chú Mark. Vâng, cháu là Louis đây ạ, bây giờ chú có tiện không? Cháu có chuyện muốn nhờ chú ... Vâng ạ, ở nhà riêng của cháu. Vâng, cháu đợi chú!”

Ngắt điện thoại xong, Du Thăng quay sang liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô nhóc kia, con tức giận bởi sự ngốc xít hết chỗ nói của cô cũng bay biến mất.

Anh hần giọng: “Nhóc này, ung thư giai đoạn cuối thì người mắc bệnh sống được nhiều nhất là sáu tháng nữa thôi, thím em phát hiện bệnh khi nào? Bệnh án có còn giữ ở đó không?”

Cô nhóc nghe xong thì như sét đánh giữa trời quang, đôi mắt đen mở trao trảo, vẻ mặt không thể tin nổi những gì Du Thăng nói: “Sáu ... sáu tháng? Lần trước đi khám đã cách nay gần ba tháng rồi, tức là, tức là ... hức ... hức” “Này, này ... Đừng có khóc như vậy chứ. Này, tôi bảo em có nghe thấy không, tôi không dỗ em đâu đấy” - Du Thăng nhìn thấy hai hàng nước mắt từ từ lăn dài trên gò má gầy hóp kia thì cảm thấy lúng túng vô cùng.

“Bệnh ... bệnh ... hức ... bệnh án là gì ạ?” - Cô nhóc hỏi.

Du Thăng ôm đầu thở dài: “Là giấy mà lúc khám bệnh xong bệnh viện đưa cho em, còn giữ chứ? Chút nữa cho bác sĩ xem. Này ... đừng khóc nữa. Này, này, em chạy đi đâu vậy?”

“Về lấy bệnh án ạ” - Cô nhóc khịt mũi đáp.

“Khoan đã, đợi tôi lấy xe đưa em đi” - Du Thăng nói.

“Được không ạ?” - Cô nhóc quệt nước mắt.

Du Thăng: “Xuống dưới nhà đợi”

Cô nhóc thành khẩn: “Cảm... cảm ơn chú”

Xe hơi của Du Thăng thoát cái đã lao vun vút trên đường, nước mắt đã khô hết, trên gương mặt chỉ còn sự hoảng loạn cùng lo lắng, lần đầu tiên ngồi trên ô tô, chú bên cạnh lại lái xe với tốc độ thần sầu như vậy khiến cho cô nhóc cảm thấy sợ đến nổi xanh mặt, suốt quãng đường chỉ có thể bám chặt vào đai an toàn trước ngực.

Dừng lại trước một con hẻm nhỏ khuất sau dãy nhà cao tầng, Du Thăng nhìn thấy cô nhóc bước vào một quán cơm Hongkong lọt thỏm trong góc phố. Chưa đến năm phút cô nhóc ấy đã ôm một xấp giấy tờ chạy ra xe. Anh bước xuống mở cửa rồi cẩn thận giúp nhóc con cái gì cũng không biết này cất giấy tờ vào trong rồi lại giúp cả đai an toàn.

Bấy giờ thì anh mới ý thức được vừa rồi mình có phản ứng hơi thái quá, chắc là do anh lớn tiếng đã khiến cho cô nhóc này sợ rồi chẳng? Cả quãng đường cứ im thin thít. Cũng phải thôi, dù sao anh cũng chưa từng cuống lên như vậy, anh đã gặp ai bị ung thư giai đoạn cuối mà vẫn coi như bệnh thông thường bao giờ đâu, đã vậy vẫn còn đi làm công cho anh. Đêm nào cũng tối mịt anh mới về đến nhà, lại chẳng nhìn đến mặt người giúp việc, mà thím này cũng thật là hết nói nổi, sao lại coi thường tính mạng mình như thế chứ?

“Nhóc này, em ở trong cái quán lụp xụp đó à?” - Du Thăng tò mò.

Cô nhóc đáp: “Vâng ạ, ban ngày cháu giúp chạy bàn ở quán đó, đêm lại đến nhà hàng phố bên kia rửa bát ạ”

Du Thăng trở mặt ngạc nhiên: “Thế em không ngủ à?”

Cô nhóc bình thản đáp: “Có chứ ạ, đến hai giờ đêm thì cháu rửa bát xong lại về quán ngủ, ông bà chủ ở đó là người quen của thím, họ cho cháu một cái chõng tre sau bếp có thể vừa ngủ vừa giúp họ trông quán ạ”

Du Thăng chạnh lòng: “Em sống như vậy từ khi nào?”

Nhóc con tỉnh rụi kể lại như đó chẳng phải là chuyện của mình: “Cháu được thím nhặt về, chắc là bố mẹ vứt cháu ở đâu đó, thím rất tốt với cháu, đến khoảng năm sáu tuổi gì đó thì cháu xin được đi làm giúp thím ạ”

Du Thăng: “Ừ”

...

Vị bác sĩ già đẩy kết quả xét nghiệm ra trước mặt Du Thăng: “Bệnh nhân đã ở giai đoạn cuối cùng của ung thư gan, tế bào ung thư đã di căn đến các cơ quan khác của cơ thể, tỉ lệ phẫu thuật thành công dưới 10%, kể cả nếu khối u được cắt bỏ thì khả năng sống còn của bệnh nhân cũng chỉ có 25%, hoá trị và xạ trị thì hiệu quả cũng rất hạn chế, và lại tình trạng của bệnh nhân hiện tại không thể tiếp nhận cách điều trị này. Lá gan của bà ấy đã bị suy yếu, chức năng giải độc rất kém nên không thể lọc thải những chất độc hại được nữa. Do vậy mà sức khỏe sẽ suy giảm nhanh chóng, dẫn đến tử vong nhanh. Vì thế, tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần trước và ở bên cạnh chăm sóc cho bệnh nhân những tháng cuối cùng này. Không nên bổ sung nhiều protein vào cơ thể

mà nên dùng những loại thực phẩm có hàm lượng đường tự nhiên cao để duy trì năng lượng cho người bệnh. Rau xanh kèm hoa quả cùng với sữa là những thực phẩm rất cần thiết. Bệnh nhân ung thư có kèm theo xơ gan nên chế biến những đồ ăn nhạt để hạn chế được lượng muối vào cơ thể không tốt. Tầm ảnh hưởng của những người thân đối với bệnh nhân là hết sức quan trọng. Việc giải tỏa tâm lý cho họ tuy là một việc khá khó khăn và kiên trì qua từng ngày. Người chăm sóc phải an ủi tinh thần, khuyến khích người bệnh.”

Du Thăng: “Cảm ơn bác Mark”

“Louis, người đó là ai thế, bác vẫn cứ thắc mắc từ lúc ở nhà cháu đến đây” - Cởi bỏ ông nghe ra, vị bác sĩ vỗ vai Du Thăng tò mò hỏi.

“Đã làm phiền bác rồi, phải chạy đi chạy lại giữa bệnh viện với nhà cháu. Đây là thím giúp việc nhà cháu, ban đầu cháu đã bảo không cần thế mà mẹ cháu lại một mực đòi mang người ta đến nấu ăn cho cháu, không biết số lần cháu ăn cơm ở nhà đếm trên một bàn tay đã hết chưa vậy mà cũng bày về ra.” - Du Thăng thờ dãi.

“Thôi nào, cũng là bà ấy có ý muốn tốt cho cháu thôi, không có việc gì thì cháu xem cấp lương bổng cho người ta rồi cho nghỉ việc đi, đừng tự chuốc phiền vào thân” - Vị bác sĩ già gật gù dặn dò Du Thăng.

Anh cười đáp: “Vâng, phiền chú nhiều rồi, việc này chú giúp cháu đừng cho mẹ cháu biết không bà ấy lại tìm thêm một bà thím nữa đến thì cháu lại vạ thân”

Vị bác sĩ gật đầu: “Rồi, rồi, chú là người nhiều chuyện như vậy sao? Về nghỉ ngơi đi, nghe ba cháu bảo dạo gần đây công ty bận lắm chứ nhì, hiếm khi có một ngày chủ nhật nhàn hạ thế này mà, về dẫn bạn gái đi chơi đi chứ? Bác còn có bệnh nhân khác đang chờ, đi xem trước đã.”

“Vâng. Chú đi ạ. Tạm biệt” - Du Thăng cúi đầu chào.

Từ trong phòng bác sĩ đi ra liền nhìn thấy bóng dáng gầy guộc của cô bé kia đứng trông ngóng ngay trước cửa phòng bệnh của thím giúp việc, Du Thăng khựng lại suy nghĩ gì đấy một chút rồi mới tiến đến gần vỗ nhẹ vào vai cô bé: “Nhóc con này, em bình tĩnh nghe rõ những gì tôi nói đây. Bệnh của thím em không còn cơ hội cứu chữa nữa cho nên bây giờ chỉ có thể đưa thím ấy về nhà bồi dưỡng ... đến ngày cuối cùng mà thôi.”

“Tiền viện phí đắt lắm ạ?” - Cô nhóc tròn xoe mắt nhìn Du Thăng.

Du Thăng bắt lặc đáp: “Không phải viện phí đắt hay không mà sự thật là không thể chữa được nữa vì bệnh đã ở giai đoạn cuối cùng. Thế nên ...”

“Cháu biết rồi ạ, cháu cảm ơn” - Đôi mắt long lanh sắp bị một tầng nước mỏng che đi. Cô nhóc buồn bã cúi mặt.

“Tiền bạc không quan trọng, tôi có thể giúp em thanh toán toàn bộ coi như tiền lương của thím ấy, quãng thời gian này em nên ở bên cạnh chăm sóc cho thím” - Du Thăng nhìn thấy sự buồn bã trong đôi mắt ấy thì trái tim như bị thứ gì bóp nghẹn lại.

“Vâng ạ” - Cô nhóc đáp lí nhí.

Du Thăng cảm thấy bất lực vô cùng, muốn nói gì đó để an ủi nhưng hơi cứ ra đến cổ rồi nhưng lời nói lại cứ bị nghẹn ở cửa miệng, môi mấp máy định nói gì đó nhưng nhìn khi thấy dáng vẻ bé nhỏ cô độc trước mặt đang lặng lẽ lau đi nước mắt thì lại không thể nói ra được câu gì.

“Nếu ...”

“Nếu ...”

Hai người cùng lúc lên tiếng

“Chú nói trước đi ạ” - Cô bé thấp giọng.

“Nếu không có chỗ ở thì em và thím có thể tiếp tục ở lại nhà tôi, còn không tôi sẽ giúp hai người tìm một chỗ” - Du Thăng nói.

“Ý cháu cũng gần giống vậy ạ, nếu chú có thể cho thím và cháu ở lại đó cháu sẽ làm việc nhà trả công cho chú” - Cô nhóc ngược mặt lên nhìn Du Thăng, đôi mắt tròn xoe mong mống nước nhìn anh đầy cầu khẩn.

“Được rồi được rồi, em đừng dùng đôi mắt đó nhìn tôi nữa, thím em mới phải làm kiểm tra xét nghiệm nhiều nên có lẽ giờ đã mệt rồi, em ở đây với thím ấy đi, tôi về rồi tôi lại lái xe đến đón”

Cô nhóc vươn tay kéo vạt áo của Du Thăng nói lí nhí: “Cháu rất cảm ơn chú”

Du Thăng mỉm lòng, anh vô thức nâng gương mặt gầy gầy ấy lên, dùng ngón tay lau đi vệt nước mắt trên má rồi xoa đầu cô nhóc: “Đừng khóc nữa nhé!”

“Vâng ạ”

...

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Buổi tối hôm ấy đưa thím giúp việc và cô nhóc về nhà, trong lòng Du Thăng cứ khắc khoải một nỗi không yên, nhất là khi đối diện với đôi mắt đượm buồn của bên cạnh, đôi mắt ấy như mặt hồ tĩnh lặng nhưng sâu dưới đáy tựa đang cuộn trào những âu lo muộn phiền, một nhóc con chỉ mới chín tuổi sao lại nặng tâm sự như thế, đáng ra cô bé ấy phải được sống trong sự bảo bọc thương yêu của gia đình, được đến trường cùng bạn bè, vô tư vô lo, được trải nghiệm những thứ ở độ tuổi mà mọi người đồng trang lứa được trải nghiệm, những bài học đầu đời, những vui buồn giản đơn của thế giới trẻ con, những thứ đồ ăn vặt ngọt ngào hay những món đồ chơi đầy màu sắc, chứ không phải là những vương bận cơm áo gạo tiền cùng nỗi lo sợ khi người thân duy nhất còn lại đang đấu tranh với bệnh tật trong những tháng ngày cuối cùng của cuộc đời.

“Sao chú lại nhìn cháu đăm đăm như thế?” - Cô nhóc thắc mắc.

“À ... ừm, em có cần tôi đưa em trở lại quán cơm kia để thu xếp quần áo hay không?” - Du Thăng lảng sang chuyện khác.

“Cháu có phiền chú không ạ?” - Cô nhóc rụt rè hỏi.

“Không phiền cũng đã phiền rồi, dù sao thím của em cũng giúp việc cho tôi mấy năm nay, không có chút tình cũng phải còn chút nghĩa, đã giúp thì giúp cho trót, tiện đường nên đi luôn thôi” - Du Thăng đánh tay lái cho xe chạy vào con đường ban chiều.

Lần này còn nhanh hơn cả lúc đợi lấy bệnh án, chưa đầy ba phút cô nhóc ấy đã chạy vụt ra, trên vai mang một cái ba lô con con trông chẳng có chút gì là nặng nề cả.

Du Thăng ngạc nhiên: “Đồ đạc của em chỉ có bấy nhiêu đây thôi sao?”

Cô nhóc: “Vâng ạ, cháu thì có gì nhiều được, chỉ vài bộ quần áo thôi ạ”

Sau khi về đến biệt thự đã hơn tám giờ tối, thím giúp việc bấy giờ trông mới có chút khôi sắc, vừa được diu về phòng đã cố gượng dậy cảm ơn Du Thăng rồi rít, anh cũng khách sáo gật đầu rồi đi ra ngoài. Ngang qua bếp nhìn thấy ánh đèn sáng trưng, anh ghé đầu nhìn thì thấy bóng dáng nhỏ xíu kia đang bận rộn trò tay trên bếp. Bước đến gần có thể cảm nhận được mùi thơm của thịt đưa mắt sang thì thấy trên bếp có nồi cháo trắng, bên cạnh là chảo rau xào, còn có cả thịt heo chua ngọt của Hongkong nữa. Bấy giờ thì anh thực sự phục cô bé này rồi, mới có tí tuổi đầu mà thứ gì cũng biết, mấy năm nay chẳng mấy khi anh ăn cơm nhà. Đồ ăn của nhà hàng bên ngoài thì toàn là mấy món ăn cầu kì, ăn lót dạ để gọi là có ăn thì được chứ chẳng muốn ăn cho no thật, bây giờ nhìn thấy đồ ăn đơn giản bình dân không hiểu sao lại thấy bụng đói cồn cào, lại còn muốn ăn thật nhiều cho thoả cái bụng rỗng của mình nữa.

“Nói thật xem em còn biết làm thứ gì nữa, để tôi ngạc nhiên một lần hết luôn đi” - Du Thăng tạt ngang qua sau lưng cô nhóc bước đến tủ lạnh lấy nước uống.

“Đây toàn là thứ cháu học lỏm được từ chỗ quán cơm kia, mỗi thứ một ít có lẽ cháu có thể làm được hết mấy món Hongkong ạ” - Cô nhóc đáp.

Du Thăng nửa đùa nửa thật: “Trùng hợp thật đấy, tôi cũng rất thích ăn đồ Hongkong, dù sao em cũng ở đây chăm sóc cho thím của mình nên tiện thì kiếm luôn nấu ăn cho tôi đi, tôi sẽ trả lương cho em” Cô nhóc rồi rít: “Sao được ạ, thím và cháu đã làm phiền chú nhiều như vậy rồi, hằng ngày cháu sẽ làm việc nhà và nấu ăn không công cho chú luôn ạ”

Du Thăng: “Thôi đi, không cần đâu, việc nhà chẳng có gì đâu mà làm”

“Sao lại không ạ, quét dọn, giặt giũ, nấu ăn việc gì cháu cũng có thể làm, hồi trước cháu cũng theo thím đi giúp việc cho người ta rồi đấy thôi, chú có thể yên tâm” - Cô nhóc tự tin kể.

Du Thăng thờ dãi: “Để xem đã ... Quét dọn cũng được nhưng giặt giũ tôi đã thuê dịch vụ dưới nhà, em chỉ cần mang xuống đó thôi. Tôi chỉ cần có cái ăn là đủ rồi, buổi sáng và buổi tối. Nhận hay không thì tiền tôi vẫn sẽ đưa, tôi không muốn nợ ai thứ gì”

Cô nhóc xua tay: “Là bọn cháu nợ chú mới phải chứ?”

“À quên nữa, em cứ dùng phòng cho khách ở trên lầu, dưới này có hai phòng nhưng đều rỗng, không có giường đâu” - Dứt lời anh liền quay bước đi chỉ sợ đứng ở đây lâu thêm chút nữa thì cái bụng lại biểu tình.

Cô nhóc gọi với theo: “Chú ăn tối nhé, cháu dọn lên ngay đây ạ”

Du Thăng dừng bước: “Có phần tôi nữa à?”

Cô nhóc: “Tất nhiên, là cháu nấu bữa tối cho chú mà, cháu để phần cho di rồi, khi nào di thấy đói cháu sẽ mang vào sau ạ”

Du Thăng: “Thế thì em dọn lên đi”

Bữa tối đơn giản với mấy món ăn đạm bạc nhưng món nào cũng đều vừa miệng, rất ngon. Du Thăng ăn một cách chậm rãi từ tốn, cả bữa không hề môi nửa lời, anh đã quen với việc im lặng mà ăn uống rồi, chẳng biết thói quen hoạt náo liên hồi của mình từ bao giờ đã dần thay đổi, giờ đây anh chỉ thích sự trầm lắng và không khí yên ắng mà thôi, hoặc có lẽ cuộc sống đơn độc đã khiến anh từ cậu trai thích sự náo nhiệt vui vẻ dần biến thành ông chú có phần trầm mặc và hơi khó tính.

Du Thăng tự nhận mình bây giờ là một người điềm đạm và bình tĩnh, ít nhất là trong hành động và suy nghĩ đã kín đáo và thận trọng hơn, anh sẽ không dễ dàng mà nổi giận. Thế nhưng cô nhóc choai choai trước mặt này lại ăn uống không có một chút nề nếp lễ nghi nào mà cứ liên tục nói oang oang, còn cao hứng hỏi anh đủ thứ chuyện không tương. Ban đầu anh còn nề tình báo cô cứ ngồi vào bàn mà ăn cùng, nhưng mà bây giờ anh mới thấy hối hận vô cùng ...

Cô nhóc: “Chú này, cháu nghe bà chủ của cháu bảo món thịt heo chua ngọt được người Hongkong gọi là 'gu lo yuk' đây, tên gì mà lạ ghê chú nhỉ?”

Du Thăng im lặng vốc thêm một nắm cơm vào bát.

Cô nhóc: “Món thịt chua ngọt này có nguồn gốc ở Quảng Đông đấy chứ”

Du Thăng im lặng gấp một miếng thịt vào bát.

Cô nhóc: “Chú biết không, món này ban đầu được chế biến với giấm, mặn và nước kẹo táo gai để tạo màu đỏ và vị chua chua ngọt ngọt nhưng hầu hết bây giờ nó được chế biến với nước sốt cà chua và phẩm màu”

Du Thăng vẫn im lặng, nhai kỹ, nuốt chậm

Cô nhóc chẳng may chú ý đến gương mặt khó coi hết cỡ của ông chú trước mặt: “À đúng rồi, cái pro ... pro gì ấy mà ban nãy chú dặn cháu là gì thế, thứ gì mà không nên bỏ sung nhiều vào cơ thể của thím ấy, còn cả gì mà đường tự nhiên nữa? Cháu thật ra không hiểu lắm, đó có phải là đường gia vị không ạ?” Du Thăng giận tái mặt, anh cố nhin nuốt hết chỗ cơm còn đang nhai trong miệng xuống rồi đằng hắng một tiếng, bấy giờ thì cô nhóc mới đề ý, tưởng là anh ra hiệu nên liền chạy đi rót một cốc nước mang đến trước mặt anh. Du Thăng nén giận, nhận cốc nước uống, coi như hạ hỏa thành công, anh lườm lườm nhóc con trước mặt rồi cất giọng: “Sau khi ăn thì dọn dẹp bát rồi sang phòng khách đợi tôi”

Nói xong anh cũng nhanh chóng rời đi, chỉ sợ ở trong phòng ăn lâu thêm chút nữa thì anh sẽ bị cô nhóc này phiền đến chết mất, thất học đúng là đáng sợ. À không, thất học không đáng sợ, đáng sợ chính là tinh thần sục sôi nhiệt huyết của cô nhóc kia, cái miệng nhỏ cứ huyền thuyên suốt không ngừng khiến anh đau hết cả đầu.

Du Thăng về phòng chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp sáng mai nên mất hơn một tiếng đồng hồ, chợt nhớ mình còn cục nợ đang đợi bên dưới thì vươn vai uể oải đi xuống dưới, kết quả là vừa bước vào phòng khách liền nhìn thấy cái dáng còm nhom ấy đang co người lại ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa, đáng ngủ ngoạ đầu sang một bên trông khó coi chết đi được.

Anh còn không nề tình đưa cái chân dài của mình lay lay mấy lần liền thế nhưng con ma ngủ ấy cứ như thật sự trúng phải Liều thuốc của tử thần rồi vậy, ngủ say như vậy đúng là hết nói nôi. Thật là rất phiền phức, định ở đây ngủ qua đêm thật hay sao?

Du Thăng bực dọc ngồi xuống ở đầu kia sofa, bật TV lên chuyển hết kênh này đến kênh khác, sau một hồi bật âm lượng ở mức cao nhất có thể nhưng con ma ngủ kia vẫn cứ bình chân như vại, còn bản thân anh thì sắp phát điên đến nơi. Du Thăng nghiêng răng ken két quyết định tắt luôn cái TV ồn ào kia rồi đi vào bếp rót một cốc nước lạnh. Đợi tôi áp cốc vào mặt xem em đã chịu dậy chưa, còn không chịu dậy nữa thì tôi nhất quyết tạt nước lạnh cho em dậy luôn đây.

Thế nhưng chỉ vừa mới bước lại gần, cốc nước lạnh trên tay vẫn chưa kịp chạm vào chỗ má gầy gò thì đôi tay mảnh khảnh kia đã dang ra ôm chầm lấy ngang chân Du Thăng. Bấy giờ người giật mình lại là anh, ngẩn ra mất một lúc mới đặt cốc nước xuống, anh loay hoay định gỡ hai cánh tay đang sống chết nhất quyết bám vào chân mình ra.

“Đừng đi mà, đừng rời bỏ Từ Từ mà thím ơi, thím ơi đừng mà” - Bỗng dưng cô nhóc hét lên.

Du Thăng phát hỏa: “Buông ra, ai là thím em chứ?”

Cô nhóc vẫn cứ ôm khur khur hai chân Du Thăng, giọng nghẹn ngào: “Thím đi rồi Từ Từ phải làm sao, cháu chỉ có một mình thôi”

Du Thăng: “Buông ra ngay, em buông tay ra cho tôi”

Cô nhóc: “Thím ơi, Từ Từ chỉ còn có mỗi thím là người thân duy nhất thôi, thím nhất định phải khoẻ lại, Từ Từ nhất định sẽ nghĩ cách chữa bệnh cho thím mà, thím phải cố lên, thím ơi ...”

Du Thăng đành bất lực để mặc cô nhóc kia cứ vừa ôm chân vừa gọi như vậy được một lúc, sau đó thì hình như con ác mộng của cô qua đi rồi, cuối đầu nhìn hốc mắt trũng sâu của cô thì biết ngay là người thường xuyên thức khuya dậy sớm, thế nên vừa đặt lưng xuống đã ngủ say như chết. Quảng thâm cũng đậm như vậy, gương mặt lại phờ phạc trông thấy rõ. Phải chịu cực chịu khổ đến độ nào mà đứa trẻ này mới thành ra như vậy chứ? Nếu đã ngủ say rồi thì cứ ngủ luôn đi không phải tốt hơn sao, mơ thấy ác mộng lại còn hét to như vậy, muốn dọa ai đây chứ? Không đành lòng nhưng chẳng còn cách nào khác để gọi, Du Thăng đưa tay bịt mũi cô nhóc lại, cách này quả là hữu hiệu, lập tức có tác dụng với con ma ngủ kia ngay, anh vừa thả tay ra thì hai hàng lông mày nhàn nhạt của cô bé nhíu chặt lại ngay, về mặt còn đang gắt ngủ dữ lắm, cuối cùng thì cặp mắt đen láy kia cũng chịu mở ra nhìn anh, vừa hay nhìn thấy bản thân đang ôm khur khur lấy hai chân của ông chú trước mặt thì hoảng hồn buông tay rồi bật dậy ngồi ngay ngắn, còn luôn miệng xin lỗi rồi

rít.

Du Thăng lờm cô nhóc một cái thật sắc rồi vỗ trán bỏ đi luôn. Không biết mình đã làm gì khiến ông chú kia giận nhưng cũng chắc chắn là bản thân đã không đứng chỗ nào rồi nên cô nhóc liền đứng dậy chạy theo định xin lỗi. Thế nhưng hậu đậu làm sao lại để chân nọ vấp chân kia té nhào ngay lập tức.

Du Thăng vừa đặt chân bước lên bậc thang thì người đằng sau té ầm một tiếng, hình như còn nghe một tiếng rõ kêu, chắc chắn là đầu bị va vào đâu rồi. Thật đáng đời em

Du Thăng quay trở lại, nhìn cô nhóc ngồi ườn ra đó tay xoa xoa trán, mặt nhăn nhó rõ ràng là rất đau thế mà anh lại thấy buồn cười, còn cao hứng nói đùa một câu: “Đề tôi xem đụng vào đâu rồi em thông minh hơn hay là lại ngốc đi thêm nào?”

Cô nhóc tủi thân: “Aaa, chú đừng đụng, đau lắm!”

Du Thăng nhất quyết vén phần tóc che trán cô nhóc lên thì mới thấy chỗ đó đúng là đỏ lên một mảng, trông chừng sắp sưng to lên rồi, có chút động lòng nhưng vẫn không nén cười được anh lại bồi thêm một câu: “Cũng may là mũi không cao, nếu không thì ngã nặng như vậy không gãy mới lạ”

Cô nhóc còn chưa kịp tỉnh ngủ hẳn, ngã một cú rõ đau thế nên bây giờ viền mắt đã đỏ hoe: “Cháu đâu có phải là người Tây như chú mà mũi lại cao chứ?”

Du Thăng phì cười: “Tôi không hẳn là người Tây như em nghĩ đâu, mẹ tôi là người Quảng Đông. Ông nội tôi lại là người Đài Bắc” - Nói đoạn anh đưa tay kéo cô nhóc đứng dậy: “Em đi được chứ, đến sofa ngồi đợi tôi”

Cô nhóc gật đầu lảo đảo đứng dậy trở lại sofa, miệng lí nhí nói nhỏ: “Vậy thì chắc chắn bố của chú là con lai, chú cũng là con lai của con lai, thế nên chú vẫn là người Tây đấy thôi, mũi chú rất cao, mắt lại còn màu xanh cơ mà?”

Du Thăng cười khỏ, không biết mình cho cô nhóc này ở đây để chăm sóc cho thím giúp việc hay là để mình chăm cô nữa. Anh đi tìm hộp cứu thương lấy tuýp thuốc mỡ và vào bếp lấy đá cho vào túi chườm rồi quay lại phòng khách, đặt chúng xuống bàn sau đó ngồi xuống đầu bên kia của sofa khoanh tay bắt chéo chân, cô nhóc nhìn mấy thứ trên bàn rồi trở mắt không hiểu gì.

Du Thăng lại sắp sửa bị cái sự ngây ngô của cô nhóc trên tức nữa rồi, anh đằng giọng: “Bôi thuốc kia lên chỗ sưng rồi lấy túi đá chườm lên, sẽ mau hết đau, còn đợi tôi bôi cho em sao?”

Cô nhóc xua tay: “À vâng, ra là vậy nhưng mà không cần đâu ạ, ngã như vậy thì đâu có hề hấn gì với cháu, đau một lúc lại hết thôi, hì!”

Du Thăng lắc đầu ngán ngẫm, anh dịch người sát lại, lấy tuýp thuốc trên bàn mở ra, miệng vẫn lầm bầm: “Ngốc hết chỗ nói, đầu sắp mọc ra thêm một cái sừng rồi vẫn còn mạnh miệng cho bằng được” “Aaa, đau quá” - cô nhóc kêu lên khi cảm nhận được một hơi tê tê lạnh lạnh do thuốc mỡ chạm vào chỗ đau.

Du Thăng tiếp tục lầm bầm: “Đau cho em hết ngốc, đáng đời”

Cô nhóc nhăn nhó cáit lời: “Đau thật, bởi vì chú bôi thuốc nên cháu mới thấy đau”

Du Thăng ác ý nén túi chườm lên trán cô nhóc: “Em đúng là ranh con, tôi rồi hơi nên mới giúp em để rồi em quay sang trách tôi” - Anh ném dúi túi chườm vào tay cô nhóc: “Đây, tự mà chườm lấy”

“Không có, ý cháu không phải là trách chú, bởi vì ... bởi vì trước giờ cháu bị đau chưa bôi thuốc bao giờ ạ. Lúc chưa bôi không đau nhiều như vậy...” - Cô nhóc ôm túi chườm đá, mặt vẫn nhăn nhó vì ê ẩm.

Du Thăng im lặng không đáp. Cô nhóc lại dịch người lại gần cuối đầu nhận lỗi: “Cháu ... cháu xin lỗi, cháu không có tư cách gì trách chú, được chú giúp đỡ, lại cho thím ở lại đây dưỡng bệnh đã là ân đức mấy đời nhà cháu rồi, cháu không dám, cháu xin lỗi, rất xin lỗi chú ... cháu ... nếu chú không thích cháu sẽ không ở lại ...”

Du Thăng ngắt lời: “Thôi thôi thôi, đúng là dẻo miệng. Không ai trách em đâu, không cần phải xin lỗi. Sau này ý tứ một chút là được rồi, cái gì mà tôi không thích thì không ở lại đây? Em định để tôi chăm cho thím em hay là đưa thím em đến cái tiệm cơm bằng gỗ mũi kia dưỡng bệnh đây?”

Cô nhóc gật đầu cái rụp, mừng như được hỏi: “Không không, cháu không dám. Chú không giận thật chứ ạ?”

Anh hỏi: “Giận em thì tôi béo lên được thêm cân thịt nào sao?”

Cô nhóc cười đáp: “Cảm ơn chú nhiều lắm ạ”

Du Thăng thờ dãi thườn thợt: “Em chỉ biết nói 'xin lỗi' với 'cảm ơn' thôi à?”

Cô nhóc: ...

Du Thăng: “Ngốc”

Cô nhóc chối bay: “Không đâu, ai cũng bảo rằng cháu rất thông minh mà, cháu chỉ thất học thôi”

Du Thăng đến chịu với cô: “Được được, em không ngốc, em chỉ thất học thôi. Vậy em rửa tai nghe tôi dặn dò đây cô nhóc thông minh. Cách đây hai con đường có một siêu thị, hằng ngày em có thể đi bộ đến đó mua thức ăn, bởi vì tôi ăn uống cũng không đòi hỏi quá nhiều, mấy món Hongkong là sở trường của em cũng vừa hay hợp khẩu vị của tôi nên em cứ tùy ý nấu ăn. Nhưng phải chú ý một chút là chế độ dinh dưỡng của thím em cần thiết phải bổ sung nhiều vitamin B, C; Omega 3, 6, 9; Sữa ít béo hoặc tách béo. Tốt nhất không nên bổ sung quá nhiều protein”

Du Thăng nói xong một tràng dài mà cô nhóc trước mặt vẫn tròn xoe mắt nhìn anh không chớp lấy một cái, vẻ mặt hết sức kinh hãi như vừa mới nghe được thứ gì đó ghê gớm lắm.

Du Thăng cười đắc ý: “Biết ngay là em không hiểu, tôi đã viết sẵn ra giấy rồi đây, vào siêu thị nhờ người ta lấy giúp cho nhé”

Cô nhóc khóc không thành tiếng: “Chú có thể nói một cách dễ hiểu hơn không? Cháu có thể nhớ nhưng mà không hiểu thì cháu khó chịu lắm”

Cuối cùng cũng bị đôi mắt long lanh ấy mua chuộc, Du Thăng đưa tay xoa đầu cô nhóc rồi nhẫn nại giải thích: “Rau xanh là cần thiết nhất, các loại rau có nhiều vitamin B và C thường là súp lơ, cải bó xôi, bắp cải Brussels, cà rốt, khoai lang và bí. Thêm vào đó nên có các loại trái cây như dưa đỏ, cam, quýt, táo hoặc dâu bổ sung cho bữa phụ. Chất omega 3, 6, 9 có tác dụng hiệu quả trong việc hạn chế sự tăng sinh của tế bào ung thư, chứa nhiều trong những thực phẩm như dầu oliu, dầu hạt cải, các loại cá đặc biệt là cá hồi. Tuy nhiên ăn quá nhiều sẽ gây phản ứng ngược với cơ thể. Sử dụng sữa ít hoặc tách béo cũng như sữa chua giúp ức chế sự phát triển của khối u. Còn những nguồn protein ít chất béo có trong thịt gia cầm, cá, đậu và một số loại hạt.”

Cô nhóc vênh tai lên chăm chú lắng nghe, gương mặt hào hứng trông rất đáng yêu. Du Thăng vui vẻ, anh vô thức nựng má cô và nói: “Giải thích rõ như vậy thế em đã hiểu chưa?” - Em còn chưa hiểu thì tôi tấn em một trận ngay lập tức, tôi mất thời gian lên mạng tìm hiểu kỹ cho em như vậy rồi.

Cô nhóc cười tươi đến híp mắt đáp lại: “Hiểu rồi ạ, ngay từ đầu chú cứ nói như thế thì cháu đã hiểu ngay rồi”

Du Thăng mỉm cười: “Tự em bảo em thông minh mà?”

Cô nhóc bĩu môi: “Nhưng mà cháu ...”

Du Thăng đưa ngón tay che miệng cô nhóc lại: “Được rồi, tôi biết em không được đi học, là tôi đùa quá rồi. Mau đi ngủ đi ngày mai còn dậy nấu bữa sáng cho tồ... cho thím em nữa”

Cô nhóc gật đầu liên tục.

Du Thăng đứng dậy đi lên phòng.

Cô nhóc lục tục chạy sang phòng thím mình xem thế nào thì nghe giọng ông chú kia trên tầng vọng lại: “Này em tên là cái gì Từ hả?”

“Chỉ là Từ Từ thôi ạ, mọi người đều gọi cháu như vậy” - Cô nhóc trả lời.

“Ừ”

“Từ Từ” - Du Thăng lại đột nhiên gọi.

Từ Từ: “Vâng”

Du Thăng: “Chúc ngủ ngon”

Từ Từ: ... ???

-----

*3700 chữ cho phần 4

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

6 giờ sáng, đồng hồ báo thức réo rắc bên tai, thứ âm thanh khó chịu nhưng lại có uy lực ghê gớm có thể khiến tinh thần của người ta bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, có thể lựa chọn trốn tránh nó nhưng việc khó khăn tiếp theo chính là phải làm sao đi vào giấc ngủ một lần nữa khi nhịp sinh học cũng đang đấu tranh chống lại chính bản thân ...

Du Thăng trở mình ngồi dậy vươn vai vài cái lấy tinh thần, tấm rèm cửa bị gió sớm thổi tung bay để lộ một mảng trời đang dần thức giấc, căn hộ của anh

nằm ở vị trí trung tâm thành phố hoa lệ này, đứng từ cửa sổ sát sàn trong phòng ngủ nhìn ra có thể thấy một phần khung cảnh bao quát của cả thành phố, so với những con đường đông đúc bên dưới anh lại thích ngắm bầu trời yên tĩnh ở phía trên kia hơn.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi anh khoác một bộ đồ thể thao màu đen, vắt chiếc khăn lông trên cổ rồi xuống công viên gần nhà chạy bộ. Nửa tiếng sau anh trở về nhà, cả người nhễ nhại mồ hôi, trên tay còn cầm theo một cốc cà phê Starbucks.

Định đi thẳng lên phòng nhưng nghe thấy tiếng động trong nhà bếp nên anh cũng tò mò tạt ngang qua xem, đúng là cô nhóc kia đang hí hoáy trong bếp thật. Hôm qua anh chỉ thuận miệng nói qua thôi không biết là cô nhóc có thật sự chuẩn bị phần ăn sáng cho mình không?

Anh hỏi: “Đậy cũng sớm nhỉ?”

Từ Từ quay lại cười đáp: “Vâng đã quen rồi ạ, chuẩn bị đồ ăn sáng cho chú và thím xong cháu còn phải đi làm nữa”

Du Thăng mặt méo xệch: “Đã nói như thế nào rồi mà em vẫn chưa hiểu ý tôi sao?”

Từ Từ khó hiểu: “Ý chú? Ý chú là gì ạ?”

Du Thăng bực mình, anh nhắm chuẩn rồi ném một phát cốc giấy trên tay liền nằm yên vị trong thùng rác, cô nhóc dán mắt nhìn theo hướng bay hình vòng cung của chiếc cốc đến chiếc thùng rác tái chế ngay cạnh chân mình, suýt chút nữa thì cô nghĩ đối tượng bị ném là mình.

Du Thăng: “Em còn dám nói là mình không ngốc, tôi chịu rồi. Ý tôi rõ ràng là muốn em ở yên đây chăm sóc cho thím mình đi, tôi đã có lòng tốt giúp đỡ thì em cũng phải có thành ý nhận một chút đi chứ? Tiền công em đi làm một ngày bao nhiêu tôi sẽ trả cho em. Hiểu rồi chứ?”

Từ Từ: ...

Du Thăng: “Còn chưa hiểu?” - Du Thăng nhấn mạnh hỏi.

Từ Từ: “Hiểu rồi, hiểu rồi. Vâng ạ” - Hiểu thì hiểu rồi nhưng mà cái khí thế đó đúng là dọa người ta chết khiếp.

Du Thăng trở lại bếp dùng bữa sáng thì đã hơn bảy giờ. Trên bàn có sandwich trứng bác và bánh chèo được đặt cẩn thận trong chiếc lồng com. Người thì khiến anh sôi máu vì giận nhưng thức ăn được làm ra thì đúng là không có cách nào khước từ, sandwich rất vừa miệng, vị trứng bác cũng rất ngon, còn bánh chèo nhân tôm thì mềm và thơm. Anh thầm nghĩ nếu mình mà mang cô nhóc kia đi thi siêu đầu bếp thì không chừng sau này mình lại trở thành người có công khai phá tài năng cũng nên.

“Chú cười gì thế ạ?” - Cô nhóc mang thức ăn vào cho thím xong trở ra liền nhìn thấy cái người vừa rồi mới vừa hùng hùng hổ hổ dọa mình giờ lại đang ngẩn ra mà cười. Bộ quần áo thể thao ướt đầm mồ hôi thì thay bằng áo sơ mi đen và quần Âu thẳng thớm nghiêm túc, mái tóc bết nước lũ rũ lúc sáng được chải lên gọn gàng để lộ ra vàng trán cao, chiếc cằm lún phún râu đã được cạo sạch sẽ tôn lên sườn mặt rất hút mắt. Suýt nữa thì không nhận ra đây là người mới vừa lớn tiếng hăm he mình khi nãy. Du Thăng thu lại nụ cười băng quơ của mình rồi bảo: “Thím thế nào? Ăn uống ổn không?”

Cô nhóc chỉ gật đầu cười gượng rồi nhanh chóng đi lại bồn rửa nước chuẩn bị rửa đồng bát đĩa. Du Thăng đoán biết thái độ không vui của cô nhóc chắc chắn là do bệnh tình của thím không mấy khả quan mà nên. Anh lấy làm thắc mắc không biết mấy tháng qua thím ấy đã gắng gượng bằng cách nào, nếu hôm trước cô nhóc này không xuất hiện ở đây thì e là chuyện còn tệ hơn nữa.

“Này nhóc” - Du Thăng gọi.

Cô nhóc quay lại nhìn anh: “Gì thế ạ?”

Du Thăng: “Rửa tay rồi lại đây”

Từ Từ liền tắt vòi nước, lau vội hai bàn tay còn ướt vào gấu áo rồi chạy lại ngồi xuống đối diện. Du Thăng nhìn thấy hành động kém duyên ấy thì có chút không hài lòng, hai đầu mày nhíu lại.

“Thím của em có tâm nguyện gì rất muốn thực hiện không? Nói ra không chừng tôi có thể giúp”

Du Thăng thông thả giải quyết tiếp bữa sáng đang dang dở của mình trong khi cô nhóc đối diện phải vắt óc đăm chiêu suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng cũng đành dè dặt đáp là không biết.

“Thôi bỏ đi”

Du Thăng hết lời, anh đẩy đĩa sandwich đã ăn sạch của mình sang bên rồi ung dung thưởng thức tiếp đĩa bánh chèo ngon lành. Từ Từ vẫn kiên nhẫn ngồi nhìn anh như là đang đợi anh nói tiếp thứ gì đó quan trọng lắm vậy. Cặp mắt đen cứ nhìn anh đầu đầu không chớp lấy một cái.

Cuối cùng anh cũng chịu thua, bèn hỏi: “Em chưa ăn sáng à?”

“Ồ không, ăn rồi ạ. Không phải chú có chuyện muốn nói với cháu sao?” - Cô nhóc thắc mắc hỏi lại.

Du Thăng: “Nếu em biết tâm nguyện của thím em thì có chuyện để nói nhưng không thì thôi. Làm tiếp việc của em đi”

Cô nhóc gật đầu quay trở lại bồn rửa bát.

Du Thăng thờ dài ngán ngẫm: “Này”

Cô nhóc lại khó hiểu nhìn anh: “Gì ạ?”

Anh chỉ tay: “Máy rửa bát ở bên dưới”

Cô nhóc cúi người nhòm ngó một lúc lại cười ngốc quay sang nhìn Du Thăng: “Nhưng cháu không biết cách dùng”

Du Thăng muốn đập đầu chết ngay lập tức đi cho rồi, xắn tay áo lên rồi bước đến hướng dẫn tí mì: “Nhìn đây này, nhớ kĩ dao, muỗng, nĩa đặt vào giỏ và tay cầm hướng về đây còn cốc, nôi, chảo thì xếp úp ngược xuống, ấn nút này, nút này. Xong. Sau khi có tiếng 'ting' báo hiệu thì có thể mở ra mang bát đĩa xếp vào tủ.”

Cô nhóc gật đầu như gà mổ thóc: “Rõ rồi ạ”

“Giờ thì tôi phải đi làm, thứ gì không biết dùng thì tốt nhất em đừng chạm vào, có chuyện gì thì dùng máy bàn liên lạc với tôi” - Du Thăng dặn dò.

Cô nhóc gật đầu một cách máy móc, y như rằng những lời mà Du Thăng dặn dò chính là mệnh lệnh.

Du Thăng đi ra đến cửa mới chợt nhớ đến một chuyện quan trọng. Vừa xoay người trở lại thì bốn mắt liền chạm nhau, anh lên tiếng trước: “Không phải là không biết dùng điện thoại bàn luôn đó chứ?” Con gà trước mặt lại tiếp tục mổ thóc. Du Thăng tay ôm trán ngược nhìn trời: “Em nhận điện số được chứ?”

Cô nhóc đắc ý một chút: “Giống với số trên giấy tiền thôi mà, cái này cháu biết”

Du Thăng mất luôn khả năng ngôn ngữ trước cô nhóc ngốc nghếch trước mặt, cuối cùng vẫn là phải móc điện thoại ra đưa cho cô và hướng dẫn cách dùng, đến nước này chỉ còn cách để anh gọi đến mà thôi.

...

Ở công ty, mãi đến lúc tất cả mọi người đã vào vị trí chuẩn bị cho cuộc họp rồi thì Du Thăng vẫn đang thắc mắc rằng từ đâu lại rơi xuống trúng đầu anh một cô nhóc ngốc hết chỗ nói như vậy. Đúng là ông trời đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh đây mà.

Chưa bao giờ Du Thăng lại thấy năng suất xử lí công việc của mình lại nhanh và hiệu quả như hôm nay. Thoáng cái anh đã hoàn tất công việc trong ngày, đưa tay lên nhìn đồng hồ chỉ mới năm giờ hơn. Anh lần tìm điện thoại trong túi quần theo thói quen nhưng chợt nhớ rằng mình đã giao cho đồ ngốc kia rồi nên đành dùng máy bàn văn phòng gọi về nhà hỏi thăm mẹ, từ hôm đám cưới An Di đến nay anh cũng chưa gọi về cho bà lần nào. Chỉ sợ lại phải nghe lời than phiền rồi thúc ép này nọ nên anh cứ trốn tránh mãi.

Sau mấy hồi chuông dài không có người bắt máy thì Du Thăng cũng đành thôi, chắc là do nhìn thấy số máy lạ cho nên mẹ anh không muốn bắt cũng nên. Giờ thì phải gọi kiểm tra xem nhà anh có còn nguyên vẹn không nữa. Đồ ngốc đó xem ra cũng hiểu chuyện, vừa mới đổ chuông là bắt máy ngay nhưng mà hình như sợ anh không nghe thấy cho nên đầu dây bên kia đang gắng sức mà nói khiến anh phải đưa ống nghe cách xa một quãng chỉ sợ mình sẽ điếc vì cái tiếng oang oang vọng ra từ đó mất.

Du Thăng gằn giọng: “Thím của em có đặc biệt thích ăn món gì không? Bây giờ tôi tan làm, tiện đường sẽ giúp em mua.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc vẫn đáp là không. Du Thăng không hài lòng hỏi: “Ngoài 'dạ, vâng, cảm ơn, xin lỗi' và 'không biết' thì em chẳng còn từ nào để nói sao?”

“Ồ ... vâng ạ”

Du Thăng cúp máy ngang, anh đúng là đàn mà, hỏi cô ngốc ấy chẳng thà anh tự mình đi hỏi thím giúp việc còn hơn.

Sau khi anh rời khỏi văn phòng thì đám nhân viên bắt đầu tùm nãm tùm ba bàn tán sôi nổi. Từ lúc nhậm chức tới nay anh đều một mực đi sớm về trễ nhất quyết chứng minh năng lực của mình, từ vị trí thấp đi lên chứ không hề để cho một ai phán xét bản thân mình được thiên vị.

Trong khi mẹ anh lại cứ dăm ba bữa nửa tháng lại một lần đến phòng ban của anh lấy cớ mời bánh, mời trà đám nhân viên để nhân tiện thăm hỏi anh, lại còn thích tán gẫu với mấy bà cô lăm chuyen trong công ty, anh cực kì không thích việc làm này của mẹ mình nhưng ba anh lại ngầm đồng ý khiến cho anh có ảm ức mà không thể phản kháng.

Đến cả chủ tịch hội đồng quản trị là ba anh cũng thi thoảng lấy cớ khảo việc ghé thăm con trai thì thử hỏi thử nếu anh phủ nhận khác nào đang giả vờ thanh cao đầu chữ. Sống trong sự bảo bọc chăm chút từng li từng tí từ bé nhưng anh lại càng ngày càng thấy chán ghét cái vỏ bọc hoàn mỹ mà gia đình dựng sẵn cho mình. Anh không hài lòng nhất có lẽ là việc mấy hôm nay trong công ty lại rầm ran tin đồn con gái chủ tịch tập đoàn Mozet nổi tiếng đình đám trong lĩnh vực sản xuất ô tô của thế giới chuẩn bị trở thành con dâu của Du thị tức tập đoàn phân phối và xuất khẩu ô tô hàng đầu mà ba anh nắm quyền điều hành.

Người trong cuộc là anh đây còn chưa hề biết mặt cô tiểu thư ấy trong khi anh lại mang tiếng sắp lấy con người ta. Đúng là chỉ có ba mẹ anh mới làm được chuyện như vậy thôi, chỉ cần một hợp đồng hợp tác và mấy bữa tiệc rượu đã có thể khiến dân tình nhón nháo như vậy. Bởi vì ai mà chẳng quan

tâm tới thiếu phu nhân của người tiếp quản tập đoàn thế hệ tiếp theo chứ, chỉ có anh là con rỗi, không biết mấy năm nay rốt cục mình đã làm được gì, không biết họ đã bao giờ công nhận năng lực thực sự của anh chưa.

Bởi lẽ hình ảnh cậu thiếu gia choai choai suốt ngày chỉ biết có việc suu tầm xe vô bổ và đeo đuổi con gái cưng của An thị đã hằn sâu trong tâm trí họ. Ngay cả khi An Di giờ đã là vợ của người khác, còn anh thì phải vừa học, vừa trau dồi kinh nghiệm, leo lên từng bậc thang khó nhọc để đến được vị trí của ngày hôm nay, mấy năm qua anh đã bỏ ra bao nhiêu công sức và tâm huyết e là chỉ có một mình anh biết được, hiểu được mà thôi.

...

Trên đường về nhà Du Thăng ghé vào siêu thị một lúc mua thêm thực phẩm và vài thứ linh tinh cần thiết, thêm cả một túi đồ ăn vặt bánh kẹo nữa, dù sao thì bà cụ non kia cũng là trẻ con mà. Bữa trưa qua loa ở công ty chỉ đủ để lót dạ nên khi vừa về nhà anh liền bị một bàn thức ăn ngon làm cho mờ mắt. Dặn dò cô nhóc sắp xếp thức ăn xong rồi Du Thăng liền ngồi xuống bàn ăn làm liền hai bát cơm. Định xới thêm bát thứ ba thì cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, quay người lại thì y như rằng cô nhóc kia không biết từ trong phòng của thím giúp việc đi ra từ khi nào mà cứ đứng ở cánh cửa đó nhìn anh chăm chăm.

Anh nghiêm túc nói: “Nếu em mà cứ thi thoảng dùng đôi mắt đó lườm người khác thì có ngày sẽ dọa chết người cho mà xem, cả cái dáng gầy gầy tóc xoã ngang vai và thói quen đi lại không có tiếng động đó nữa. Thôi thì em cứ huyền thuyên như mọi khi đi vẫn hơn, đừng bày bộ mặt như sắp khóc đến nơi của em ra, em nên nhớ thím em cần được động viên khuyến khích chứ không phải là cần một người khóc thương”

Cô nhóc không đáp chỉ rậm rập gặt đầu.

“Đã ăn tối hay chưa?” - Anh hỏi.

“Khi nào chú ăn xong cháu dọn dẹp rồi sẽ ăn ạ” - Cô nhóc đáp.

Du Thăng cau mày: “Này, lại đây ngồi. Nhà này chẳng có ai, ăn thì ngồi vào bàn mà ăn, tôi không phải thuê em về làm người ở. Cứ tự xem như em là người giúp tôi nấu ăn thôi, đừng nghĩ tôi là người quá khác khe như vậy.”

Cô nhóc lẳng lặng ngồi vào bàn cuối mặt ăn.

Du Thăng ăn tối xong thì về phòng tắm rửa rồi bận bịu đọc tài liệu. Đến gần giữa đêm mới xong hết và bụng anh thì lại bắt đầu biểu tình, không hiểu sao dạo này bản thân lại muốn ăn nhiều như thế, có lẽ là bởi vì đã có người chiều được khẩu vị của anh cũng nên.

Nhưng cũng không biết giờ này cô nhóc đó đã ngủ hay chưa, anh xuống tầng nhìn thấy điện đóm đã được tắt cẩn thận, nhưng trong bếp vẫn còn chút ánh sáng hắt ra, ghé sang nhìn thì thấy cửa phòng thím giúp việc vẫn mở.

Anh nghĩ ngợi một chút rồi bước vào phòng, thì ra thím ấy vẫn chưa ngủ, gương mặt của người phụ nữ trung niên gầy xẹp đi vì bệnh tật, mái tóc lưa thưa rũ xuống ngang đôi vai ốm yếu, da dẻ xanh xao và mệt mỏi, trông cả người không còn một chút sức lực nào nhưng khi vừa nhìn thấy anh liền gượng dậy cười chào cậu chủ.

Giúp thím ấy ngồi dậy, hỏi han một chút rồi cả động viên nhưng anh cũng thuộc tuýp người thẳng tính, bèn nói thẳng tuột ra luôn một số chuyện.

“Thím cứ yên tâm tịnh dưỡng, sau này lỡ có chuyện gì bất trắc tôi sẽ đứng ra lo giúp thím và nếu thím có tâm nguyện gì chưa hoàn thành có thể nói ra, nếu được tôi sẽ không ngại giúp thím”

Thím giúp việc nhỏ giọng đáp: “Ân đức của cậu chủ kiếp này tôi không thể trả hết chỉ mong nếu có kiếp sau sẽ không từ nan mà trả hết. Những gì cậu cho tôi đã quá nhiều rồi, tôi không dám đòi hỏi thêm gì nữa, chỉ là ...”

Du Thăng cười khê động viên: “Thím cứ việc nói ra đi”

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Thím giúp việc rất khó khăn nói ra tâm nguyện của mình một cách thành tâm. Du Thăng vẫn luôn yên lặng lắng nghe, ánh mắt anh nhìn thẳng vào ánh đèn trên tường mãi không chớp nhưng mà tâm trí anh lại đang trôi dạt ở một nơi nào đó rất xa.

“Tôi ở xứ Tây này không thân không thích, chỉ có một đứa cháu nhặt được rồi cuu mang, tuy là không ruột rà máu mủ nhưng tôi thương nó như người thân của mình, không có khả năng cho nó được như bạn bè cùng trang lứa, chỉ mong nó có thể tiếp tục sống khoẻ mạnh là được rồi. Tôi không muốn để nó lam lũ vất vả nhưng hoàn cảnh không cho phép, nay nếu có thể tôi xin cậu hãy cứ để nó ở lại thay tôi giúp việc cho cậu, nó không biết nhiều nhưng

được cái rất hiểu chuyện và siêng năng, nấu ăn cũng không tồi. Cậu chủ là người tốt, cậu lại có lòng thương chúng tôi, ngoài kia đầy rẫy những cạm bẫy chực chờ, nó lại còn quá nhỏ và thiếu nhận thức về thế giới xung quanh ... “ - Thím giúp việc không cảm lòng được hai hốc mắt đã đỏ hoe, lời nói đứt quãng do con ho đột ngột cắt ngang.

Du Thăng mỉm lòng, anh đáp: “Thím đừng lo, trong thời gian này thì cô bé có thể ở đây. Nhưng việc sau này thì tôi không biết có nên hay không vì dù sao mẹ tôi chắc chắn sẽ biết chuyện và thay tôi định đoạt việc nên thuê ai làm giúp việc. Còn về cô bé, có ra sao đi nữa tôi cũng sẽ giúp tìm cho một nơi ở ổn định. Về vấn đề việc làm cho cô bé thì tôi nghĩ là không nên, dù sao cô bé cũng còn nhỏ, tôi sẽ suy nghĩ thêm về việc giúp em ấy được đi học. Thím cứ nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ gì lo lắng gì cả”

Thím giúp việc lấy làm vui mừng, cúi đầu rồi rít cảm ơn: “Bà chủ và cậu chủ đều đối xử tốt với tôi, on này tôi sẽ mãi không quên. Từ Từ cháu tôi, con bé ấy từ nhỏ đã ngoan ngoãn, dù nó biết nó là trẻ mồ côi được tôi nhặt về, dù không được ăn học như ai nhưng nó chưa từng oán than cho số phận mình mà lúc nào cũng cười tươi chấp nhận, trước mặt người khác chưa có lúc nào nó tỏ ra yếu đuối cả, tôi cũng vì vậy mà rất thương nó. Chỉ xin cậu chủ sau này tôi có ra đi rồi thì có thể chiếu cố nó một chút. Tôi đội ơn cậu nhiều lắm”

Du Thăng xua tay từ chối thái độ khách khí của thím giúp việc, anh nói: “Thím nghỉ ngơi đi, ân đức gì tôi không nhận nhưng tâm nguyện của thím tôi nhất định sẽ giúp. Dù sao thím cũng là người quen nên mẹ tôi mới quý thím như vậy. Thím nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền thím nữa.”

“Cậu chủ cũng nên nghỉ ngơi sớm đi. Cậu đừng cứ thức khuya dậy sớm như trước giờ nữa, cậu còn trẻ, sự nghiệp còn dài nên đừng cố quá sức.” - Thím giúp việc thật lòng khuyên nhủ.

Du Thăng gật đầu qua loa: “Tôi biết rồi”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với thím giúp việc thì trong đầu Du Thăng có rất nhiều suy nghĩ đan xen, thật sự mà nói thì anh có thể vung tiền ra giúp cô nhóc kia có một cuộc sống không phải lo nghĩ cho tương lai nhưng anh lại không muốn như vậy, và anh chắc chắn ý của người thím kia cũng không phải như vậy. Nhưng ngoài việc đó ra thì anh còn có thể giúp bằng cách nào đây chứ? Anh không phải là người thích lo việc bao đồng nên dù có giúp đỡ thì anh cũng không muốn can thiệp quá sâu vào cuộc sống của người khác.

Trở ra lại bếp mở tủ lạnh xem có thứ gì đó lớt dạ hay không thì thấy cô nhóc kia đứng thừ ra trong góc bếp nhìn về phía anh. Anh nghĩ chắc chắn những gì anh và thím của cô vừa nói chắc cô cũng nghe được rồi nên mới có thái độ kì quặc như vậy, dù sao thì cũng không phải lúc để bàn đến chuyện này, giải quyết cái bụng đói của mình trước đi đã. Anh vẫy tay gọi: “Chưa ngủ thì lại đây, nấu giúp tôi thứ gì đó để lớt dạ đi”

“Vâng ạ” - Cô nhóc đáp.

“Sau này không cần lúc nào cũng thêm kính ngữ khi nói chuyện với tôi đâu.” - Du Thăng bỏ lại một câu rồi đi thẳng ra phòng khách.

*Trong tiếng Việt, “kính ngữ” thể hiện qua các đại từ nhân xưng, các từ kính ngữ ở đầu (Thưa, Kính thưa) hoặc ở cuối câu (ạ).

Cô nhóc: “Vâng ạ”

Du Thăng: ...

...

Lắp đầy dạ dày của mình bằng bát mì bò xong thì Du Thăng mới thoả mãn trở về phòng mình. Lúc đi ngang qua phòng ngủ cho khách trên tầng thì thấy cửa vẫn mở toang, nhìn thấy cô nhóc kia đang chăm chú nhìn tới nhìn lui quyển sách gì đấy trên tay nên anh mới ngạc nhiên hỏi một câu.

“Em hiểu được sao?”

Cô nhóc nghe thấy thì giật mình đánh rơi quyển sách trên tay xuống đất, bấy giờ anh mới nhìn thấy rõ tựa đề của nó, thì ra là một quyển cẩm nang du lịch.

Cô nhóc nhặt lại nó lên rồi đáp: “Không hiểu ạ, cháu chỉ xem hình thôi. Sáng hôm nay dọn dẹp phòng thì cháu nhìn thấy nó ở trong tủ”

Du Thăng buồn cười, anh nghĩ chắc là của cậu bạn học lần trước đi du lịch sang đây ở nhờ nhà anh để quên. Anh nói: “Ừ, dù sao trong đó cũng chẳng có mấy chữ. Em mau ngủ sớm đi. Đừng để tôi suốt ngày nhìn thấy em trong một cái xác khô đi tới đi lui trong nhà mình”

“Vâng ạ” - Cô nhóc đáp.

Du Thăng lờm lờm: “Tôi đã nói rằng đừng có thêm kính ngữ khi nói chuyện với tôi mà. Nghe thật chói tai”

Cô nhóc gượng gạo: “Vâng ạ ... Vâng, vì cháu giúp việc trong quán ăn nên đã quen ăn nói với khách như vậy rồi”

Du Thăng trầm mặc giây lát rồi nói: “Nhà tôi không phải là quán ăn, em không phải là người làm, tôi cũng không phải là khách. Cho nên không cần. Được chứ?”

Cô nhóc gật gù đầu: “Vâng ạ”

“Tôi thua rồi” - Du Thăng biết nếu mình tiếp tục nói về vấn đề này với cô nhóc kia chắc chắn sẽ tự hạ thấp IQ của mình nên anh quay đầu bỏ đi luôn.

Cô nhóc nói với theo: “Vậy thì chú cũng gọi cháu là Từ Từ như mọi người nhé, đừng lạnh lùng, đừng gọi cháu 'này' hay 'nhóc' nữa. Cháu sẽ biết điều, cháu sẽ chăm chỉ làm việc nhà, chỉ cần chú cứ như ông bà chủ quán cơm đối với cháu là cháu mãn nguyện rồi. Thú thật là cháu sợ những khi chú nổi nóng lắm ạ.”

“Được” - Giọng Du Thăng ở phòng bên cạnh vọng lại, kèm theo là tiếng đóng cửa 'rầm' một cái rõ vang.

Từ Từ ở bên đây rụt vai lại vì giật mình, thắc mắc không biết có phải ông chú kia lại nổi nóng nữa hay không. Chắc chắn là vì mình quá ngốc mà. Nhưng không được, thím đã dặn là không được nhận mình ngốc, mình rất thông minh, mình chỉ thất học thôi.

...

Sáng sớm hôm sau vì công ty có chuyện đột xuất nên Du Thăng dặn dò là anh không dùng bữa sáng ở nhà mà sẽ đến thẳng chỗ làm luôn nhưng khi anh vừa định ra khỏi nhà thì cô nhóc đã đứng chắn ngay ở trước cửa, trên tay cầm một chiếc cặp lồng cơm đưa cho anh rồi riu rít nói: “Cháu đã để bữa sáng của chú vào cẩn thận rồi, nếu chú không kịp ăn thì khi nào xong việc có thể dùng sau.” Du Thăng đang vội nên cầm lấy luôn rồi đi thẳng ra xe đến công ty. Sau khi giải quyết xong công việc thì đầu óc mới rảnh rang để rồi mới chợt nhớ đến cái cặp lồng cơm nằm chơ chờ trên bàn trà trong phòng mình. Thảo nào sáng nay khi anh đến công ty cứ cảm thấy là lạ, ai nấy cũng nhìn anh đăm đăm không biết vì lý do gì, hoá ra là bởi vì chiếc cặp lồng màu hồng phất in hình Hello Kitty kia. Anh không biết trong nhà mình xuất hiện thứ này từ khi nào nhưng mà cũng phải khâm phục mắt thẩm mỹ của người mua nó, trông trẻ con quá đi mất, thím giúp việc lúc chọn đồ cũng thật là có tâm quá.

Nhưng mà anh đói bụng thật, bây giờ lại chuẩn bị giải quyết đồng văn kiện mới, thế là đành gọi thư kí vào mang cặp lồng bỏ vào lò vi sóng của công ty hâm nóng đồ ăn lại cho mình. Rõ ràng lúc đó anh đã nhìn thấy nỗ lực kìm nén để không phụt ra cười của cô thư kí. Mặt mũi của anh đúng là chỉ vì bữa ăn này mà mất hết rồi.

Dạo này công ty mới triển khai dự án mới, ai nấy cũng đều bận tối tăm, Du Thăng hôm nào cũng phải đi sớm về khuya, thế là anh đã trở lại với cuộc sống bộn bề của mình trước đây, chỉ khác một điều là hôm nào anh đi làm cũng mang theo một chiếc cặp lồng cơm đã được trình trọng thay chiếc in nhân Hello Kitty bằng một chiếc làm bằng inox trông 'bình thường' hơn, bữa sáng và bữa trưa gộp lại dùng ở công ty, bữa tối thì gộp với bữa khuya ăn ở nhà, đều là mấy món do chính tay cô nhóc kia chuẩn bị cho anh. Ở công ty thì thi thoảng gọi về nhà hỏi thăm tình hình, cũng may là anh đã xấn tay thuyết giáo một khoá sử dụng điện thoại bàn cho cô nhóc kia rồi nên cũng không quá phiền phức nữa, còn lúc ở nhà thì thi thoảng lại có bác sĩ đến thăm bệnh.

Cuộc sống của anh thì không mấy thay đổi nhưng mà mẹ anh thì nắm bắt tin tức rất nhạy, mới đây đã chạy tới công ty bắt anh phải đi ăn tối với gia đình đối tác, bà nói với anh rằng đã râm ran nghe người trong công ty đồn thổi chuyện anh có bạn gái ngày nào cũng chuẩn bị cơm trưa để anh mang đến công ty. Anh một mực phản bác nhưng mẹ anh cũng một mực không tin, bắt anh phải dẫn bạn gái về ra mắt không thì phải ngoan ngoãn nghe lời gia đình đi xem mắt. Anh sắp bị bức cho điên rồi, cuối cùng vẫn đành phải bỏ ra một buổi chiều chủ nhật để dùng bữa với gia đình cô gái 'trong truyền thuyết' mà mẹ anh năng nặc giới thiệu.

Thì ra đúng như lời đồn, cô gái kia chính là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Mozet, cũng may cô ấy là một người điềm đạm giống anh, anh và cô ấy cả bữa ăn không nói chuyện nhiều, thi thoảng cũng có ngước mắt nâng ly cùng nhau rồi ai lại cúi mặt ăn uống của người nấy, chỉ có bậc phụ huynh là rôm rả hơn cả, cứ nói hết chuyện này đến chuyện khác. Anh không để tâm nhiều, đại loại thì cô ấy nhỏ hơn anh một tuổi, đang theo học tại trường đại học Stockholm ở Thụy Điển, là trường có kinh nghiệm dạy kinh tế tốt nhất khu vực Bắc Âu. Dù sao thì qua một lần thất bại hôn ước thì ba mẹ anh cũng đã tiết chế hơn về việc hôn sự của anh nhưng mà cũng chưa hề dừng ý định mai mối cho anh. Để không phải tiếp lời nhiều thì anh chuyên tâm uống rượu hơn, bỏ mặc họ định nói gì và định hỏi gì.

Giữa chừng anh ra ngoài gọi điện cho Từ Từ nói là đêm nay mình không dùng bữa để cô nhóc khỏi lãng phí đồ ăn chuẩn bị cho mình. Xong rồi anh lại đứng ở ban công nhà hàng hóng gió thêm một chút nữa, có vẻ như anh lại sắp say rồi.

Cô con gái vị đối tác kia cũng lúc vào nhà vệ sinh trở ra thì nhìn thấy anh đứng nói chuyện điện thoại, vừa hay cũng có chút hứng thú với anh cho nên đợi anh cúp máy mới đến bên cạnh nói chuyện, có lẽ cô cũng không muốn tiếp tục bữa cơm nhằm chán trong kia nên mới chọn đứng đây bắt chuyện với anh.

“Sao rồi, sợ bạn gái giận nên phải ríu rít đi báo cáo sao?” - Cô hỏi.

Du Thăng cười nhạt, đứng nhích ra một chút lịch thiệp nhường chỗ cho cô ấy, anh đáp lại: “Nhìn tôi giống người như vậy sao?”

Cô gái không ngần ngại đáp: “Không”

Du Thăng gật đầu không nói gì thêm.

Cô ấy lại lên tiếng: “Ý em là trông anh không khác chút nào”

Du Thăng nhún mày: “Em gái này, em tên là gì ấy nhỉ?”

Cô gái vuốt tóc, gương mặt có chút không vui: “Mới đó mà anh đã quên rồi sao? Tên của em là Selena, mang ý nghĩa là mặt trăng”

Du Thăng tỏ vẻ rằng mình đang ngạc nhiên: “Ồ có lẽ là do tôi đã say rồi, nhưng mà cô em Sel oi, tôi muốn nói rõ cho em biết là tôi không có bạn gái, tôi càng không muốn có bạn gái, nhất là khi người đó có thể là em. Nếu có thể thì xin em chuyển lời cho mấy người ở trong đó giúp tôi.”

Cô gái nhún vai, thái độ trò chuyện rất tự nhiên và thẳng thắn: “Được thôi, anh cũng rất là dứt khoát đấy. Vốn dĩ anh trong tưởng tượng của em và qua lời kể của gia đình thì khác hẳn anh lúc này. Em cứ nghĩ anh là người rất nặng tình và có phần hơi trẻ con cơ. Một lòng một dạ yêu thương vị hôn thê của mình mười mấy năm cơ mà, trên đời này không có được mấy người như anh đâu nhỉ? Nhưng mà dù sao đi nữa, em thích sự thẳng thắn này của anh. Anh

cũng nên nhớ thứ mà mọi người muốn là em trở thành vợ anh chứ không đơn giản là bạn gái không thôi đâu. Có lẽ anh cũng biết sự nhiệt tình của bác trai và bác gái rồi chứ? Em thì chưa có ý kiến hay quyết định gì, chỉ muốn nói với anh rằng em thật sự rất hâm mộ tài năng của anh. Còn trẻ như vậy đã có thể đứng ở vị trí như bây giờ thì không phải là chuyện dễ dàng gì”

Du Thăng cười khẩy: “Xem ra mẹ tôi cũng rí tai cho em không ít chuyện của tôi rồi nhưng em quên tôi là con trai của chủ tịch hay sao? Sinh ra đã ngậm thìa vàng, còn trẻ mà giữ chức vụ này không phải chỉ cần mở miệng ‘Con muốn’ là được hay sao? Em đã quá tăng bốc tôi rồi”

Cô gái tỏ vẻ không đồng ý: “Em nghĩ anh không phải là người như vậy, theo như em cảm nhận...”

Du Thăng lạnh lùng ngắt lời: “Tôi với em thân thiết lắm hay sao? Em hiểu tôi được bao nhiêu mà cảm nhận? Mẹ em không dặn dò rằng không thể nhìn nhận đàn ông bằng đôi mắt và tình cảm mà phải bằng lí trí à?”

Cô gái tỏ ra thần nhiên, tựa người vào lan can đáp: “Thật ra thì không cần lúc nào cũng phải quá lí trí, nhất là trong chuyện tình cảm”

Du Thăng lướt qua người cô gái rồi khỏi ban công, anh quay đầu nhìn cô cười ẩn ý: “Như em thấy đấy, kết quả của cuộc nói chuyện này đã chứng minh em và tôi không có cùng suy nghĩ, cho nên chuyện mai mối này không cần thiết phải tiếp tục nữa đâu. Em trở vào thì xin lỗi mọi người hộ tôi một tiếng, tôi còn có việc phải đi trước đây”

Cô gái không giận mà trái lại còn rất vô tư vẫy tay chào: “Xem ra anh phải về gấp vì có bạn gái đang đợi thì phải”

“Cũng mong là có chuyện như vậy thật” - Du Thăng đáp.

...

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Mới đó mà cô nhóc kia đã ở nhà anh hơn một tháng và đó cũng là khoảng thời gian cái dạ dày kén ăn của anh được chăm chút từng ngày. Bệnh tình của thím giúp việc thì lúc tốt lúc xấu, mỗi ngày chỉ cần nhìn sắc mặt của cô nhóc kia thì anh cũng có thể đoán được chút ít tình hình, nhưng mà theo như lời bác sĩ nói với anh thì có lẽ thời gian còn lại của thím ấy cũng chẳng còn được bao lâu, vì vậy mà mấy hôm nay mặc dù trước mặt anh cô nhóc kia đã rất cố gắng tiết chế nỗi buồn nhưng mà ai bảo anh lại giỏi nhìn mặt đoán ý như vậy chứ, biết ngay là chỉ đang giả vờ cứng rắn mà thôi.

Hôm nay tâm trạng của anh cũng đúng là không tốt thật, bị bữa cơm kia làm cho phát phiền, về đến nhà lại phải đối mặt với nụ cười gượng gạo này khiến anh không hài lòng chút nào.

“Chú đã uống rượu đúng không? Cháu pha trà giải rượu cho chú rồi đây, chú uống đi nhé” - Cô nhóc đặt cốc trà xuống bàn.

“Ừ Ừ, thím em hôm nay thế nào rồi?” - Anh hỏi.

Cô nhóc ngập ngừng vài giây rồi đáp: “Vẫn vậy thôi”

“Vẫn vậy là thế nào? Có phải là rất yếu không, có phải là lại không ăn uống gì được không?” - Du Thăng kiên quyết hỏi.

Sắc mặt của cô nhóc rất khó coi, cô đáp: “Vâng”

Du Thăng đưa mắt liếc nhìn: “Trong khoảng thời gian này việc em nên làm nhất chính là giữ thái độ vui vẻ, em phải động viên, ở bên cạnh làm động lực cho thím mình chứ không phải là để thím ấy nhìn thấy em đau buồn. Em nên nhớ thím chỉ có mình em là người thân cho nên em càng phải mạnh mẽ, dù cho sự thật có nghiệt ngã đến mức nào thì em vẫn phải cười. Tôi ghét phải nhìn thấy nỗi buồn của người khác càng ghét phải nhìn thấy nụ cười gượng gạo ấy của em”

Cô nhóc cúi gầm mặt lí nhí: “Xin lỗi, cháu xin lỗi chú. Cháu không muốn làm cho chú giận. Cháu thật sự rất buồn nhưng trước mặt thím cháu không bao giờ để thím biết mình đang buồn và đang lo sợ”

Khoé miệng Du Thăng khẽ nhếch lên: “Tôi quên mất nhì, thím em đã từng nói với tôi rằng em ở trước mặt người khác chưa có lúc nào tỏ ra yếu đuối cả, nhưng vì sao lại để tôi thấy em như vậy?”

“Cháu ... thật sự không có ý ...” - Cô nhóc ngập ngừng.

Du Thăng khẽ gọi: “Ừ Ừ, em có thể tạm thời đừng để tôi nhìn thấy em không? Lúc này thôi, xin em đấy, đừng để tôi nhìn thấy em”

Đúng vậy, anh ghét sự giả dối trong những nụ cười ấy. Anh đã từng rất yêu một người, cô ấy ở bên cạnh anh luôn mang trên môi một nụ cười gương gạo giống như vậy, anh biết rất rõ cô ấy buồn, biết rất rõ cô ấy có tâm sự nhưng cô ấy chưa hề để anh giúp cô ấy giải tỏa nỗi buồn, anh làm bao nhiêu việc vì cô ấy đều vô nghĩa khi cô dùng chính nụ cười khách khí ấy đáp lại anh. Anh là người thật thất bại trong tình yêu, vì anh bắt chước sự thật rằng người có thể mang đến nụ cười vui vẻ hạnh phúc thật sự cho cô ấy không phải là mình mà vẫn cứ đem hết lòng mình đi yêu thương cô ấy. Để giờ đây bất cứ điều gì gọi nhắc đến cô đều khiến trái tim anh cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Anh điên rồi, tự dưng anh lại vô duyên vô cớ đi giận một đứa trẻ con xa lạ trong khi nó thật sự đang phải đối mặt với một thử thách lớn của cuộc đời, sắp phải mất đi người thân duy nhất của mình. Anh ghét rượu, càng ghét bản thân mình say rượu rồi lại suy nghĩ lung tung như vậy. Anh là một thằng tồi, Selena nói không sai, anh là người nặng tình như vậy đấy nên tình cảm mười mấy năm nay của anh dành cho An Di đâu thể nào nói quên đi là quên đi được ngay, mấy năm gần đây anh sống rất không vui, phải giả vờ rằng mình không sao, phải cố quên đi một người, phải tự tạo cho mình một lớp vỏ lạnh lùng thật không dễ dàng chút nào, anh ghét những người phụ nữ thông minh như Selena, tại sao cô ta lại có thể nhìn thấu anh, tại sao chỉ cần vài câu của cô ta thôi đã khiến anh cảm thấy mình làm người thật thất bại như vậy? Từ Từ có hơi hoảng trước thái độ của Du Thăng nhưng mà lần trước đến đây cũng đúng lúc anh say rượu như vậy nên cô nhóc cảm thấy không còn lạ với sự giận dữ vô cớ này.

Cô nhóc bước tới bậc thang rồi ngồi bó gối xuống đó nhìn về phía ông chú đang lờ mờ mắt nửa ngồi nửa nằm trên sofa, đêm đó chú ấy cũng uống say về nhà ngồi đó một mình lẩm bẩm gì đó mãi đến nửa đêm rồi mới loạng choạng đi lên phòng mình, thím lại đang lúc bệnh nên nhờ cô lên đó xem thử thể nào lại phát hiện ra chú ấy rất nóng, có lẽ do bị sốt, cô thức cả đêm chăm đến sáng lại bị chú ta hiểu nhầm là trộm.

Nghĩ đến đó cô nhóc liền đứng dậy rón rén đi lại chỗ sofa lần nữa, sợ làm ông chú kia thức giấc nên Từ Từ chỉ dám đưa tay gần sát trán của chú ấy thôi nhưng mà cũng vô ích vì ngoài mùi rượu ra thì chẳng cảm nhận được gì cả.

Cuối cùng vẫn phải bó gối ngồi đợi đến khi hơi thở của người say rượu nằm đó đã dần đều mới dám ướm tay thử, không nóng cũng không lạnh, không sao nên có thể yên tâm rồi. Lại đi vào phòng thím thăm chừng một chút mới yên tâm trở về phòng mình ngủ.

Đến sáng hôm sau thì phát hiện ra đúng là ông chú ấy đã thật sự có thể trong lúc say mà lần đường về phòng ngủ thật. Sau khi chuẩn bị bữa ăn sáng vào chiếc cặp lồng cơm thì người vẫn thường xuyên dậy sớm đi tập thể dục kia vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả. Không phải là vẫn còn say đó chứ, chú ấy không phải đi làm à?

Từ Từ bước vội lên tầng đến trước cửa phòng Du Thăng gọi mấy tiếng liền. Vì không biết đó là tường cách âm nên cô nhóc cứ đứng gọi đến khản cả cổ họng vẫn không thấy có bất kì lời đáp lại nào. Đến lúc hết cách rồi định đi xuống nhà thì cửa phòng lại bật mở ra, người trước mặt không diện áo sơ mi và quần Âu như thường ngày mà chỉ mặc một bộ đồ thể thao màu nâu, cổ vắt khăn bông trông chừng sắp đi chạy bộ rồi. Nhưng mà có điểm gì không phải ở đây nhỉ, bây giờ mặt trời đã lên cao tí trên kia, nắng cũng đã đã lâu rồi cơ mà?

Du Thăng lúc này cũng ngạc nhiên không kém, mới vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy đôi mắt kia trở ra nhìn anh đầy nghi vấn như vậy rồi, không biết là có chuyện gì nữa?

Anh hỏi: “Thím em bị làm sao à?”

Từ Từ lắc đầu nguây nguây: “Không đâu, chỉ là bây giờ muộn lắm rồi, chú không định đi làm hay sao?”

Du Thăng phì cười: “Không, tôi không muốn đi thì không đi. Không phải đúng như em nghĩ thôi đó sao? Người giàu như tôi thì muốn làm hay muốn nghỉ đâu phải chuyện gì quá phức tạp”

Từ Từ tấm tắc: “Đúng là người giàu”

Du Thăng nhìn cô nhóc một cách nghiêm túc: “Không phải em lên đây để gọi tôi dậy đi làm đó chứ?”

Từ Từ gật đầu: “Đúng là như vậy”

Du Thăng thờ dãi: “Em có gọi khản cả cổ họng thì cũng chẳng ích gì, đúng là ngốc không gì bằng”

Từ Từ ngơ ngác: “Chú hay thật đấy, cháu thật sự đã gọi khản cả cổ họng mà vẫn không thấy động tĩnh gì nên mới định đi xuống”

Du Thăng bó tay luôn, anh nói: “Phòng tôi là tường cách âm”

Từ Từ thắc mắc: “Là sao hở chú?” Du Thăng lấy hơi lên: “Tường cách âm chính là bên trong không nghe thấy bên ngoài, bên ngoài càng không nghe được động tĩnh ở bên trong”

Từ Từ gật gù: “Ra là thế, thảo nào”

Du Thăng: ...

...

Chạy bộ nửa giờ trở về đã thấm mệt, Du Thăng dùng bữa sáng rồi ung dung ngồi trong phòng khách xem tivi. Khung giờ này chẳng có chương trình nào đáng để xem, anh chuyển kênh chán rồi thì để mặc cho cái tivi cứ réo rắc bên tai như vậy, còn mình thì mở Ipad đọc tin tức.

Từ Từ lúi thủi đi tới đi lui dọn dẹp nhà, lúc đến phòng khách thì hết sức cẩn trọng lau quét cẩn thận từng góc ngách mà không gây ra tiếng động, Du

Thăng nhìn thấy cô nhóc mang cốc nước trên bàn đi dẹp thì mới chợt nhớ ra đêm qua mình say rượu có nói gì đó đại loại thì anh không rõ nhưng chắc chắn cũng không phải lời tốt đẹp gì, bởi anh hiểu rõ bản thân mình hơn ai khác, say vào rồi thì ăn nói loạn cả lên, còn rất dễ cáu nữa.

Anh lên tiếng hỏi: “Đêm qua tôi đã nói gì với em vậy ... Lúc tôi say ấy”

Từ Từ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cũng không có gì, chú bảo chú ghét phải nhìn thấy nụ cười gượng gạo ấy của cháu và tạm thời không muốn nhìn thấy cháu”

Du Thăng trở mặt: “Vậy mà em bảo không có gì à? Tôi thật sự đã nói như vậy sao?” - Anh hơi ngạc nhiên vì thái độ thân thiện của cô nhóc.

Từ Từ cười ngốc: “Thím đã dặn dò cháu là lời của người say thì không cần để ý đâu, cũng may là chú không giống như lần trước”

“Ừ, em biết vậy thì tốt, tôi cũng không phải là có ý đó, nhưng mà lần trước mà em nói là lần nào thế? Có phải lần đầu tôi gặp em không? Lúc đó tôi đã nói gì mà em bảo là không giống lần này?” - Du Thăng hiểu kì hỏi.

Từ Từ: “Vâng, hình như là lần đó chú rất không vui, cứ mãi gọi tên cô An Di nào đó rồi lẩm bẩm mãi, chú còn phát sốt nữa cơ”

Du Thăng đứng hình ngay lập tức, anh lảng sang chuyện khác: “Em lo dọn dẹp tiếp đi”

Từ Từ: “Vâng, nhưng mà cái cô An Di mà chú gọi là người chú rất yêu đúng không?”

Du Thăng giật mình vì bị nói trúng tim đen: “Nhóc con, yêu đương gì em hiểu được hay sao mà hỏi?”

Từ Từ xua tay: “Không nhưng ngày trước cháu ở quán cơm giúp việc, hôm nọ ông chủ say rượu cứ mãi gọi bà chủ, thế là cả ngày hôm đó trên mặt bà chủ cứ như là vừa mới được hỏi lớn, còn luôn miệng nói với mọi người ông chủ lúc say cứ gọi bà cho nên chứng tỏ rằng ông rất yêu bà. Không phải chú cũng vậy sao?”

Du Thăng cười lạnh: “Em đúng là đồ trẻ ranh, chuyện gì không học được lại đi nghe theo mấy lời nhảm nhí như vậy”

...

Hôm nay Du Thăng không đi làm thực chất là bởi nghe được tin chủ tịch hội đồng quản trị không ai khác chính là ba anh sẽ 'đại giá quang lâm' đến phòng ban của anh, để tránh mặt nên anh đành mang việc về nhà làm luôn. Tivi thì vẫn cứ bật đấy nhưng mấy tiếng đồng hồ anh vẫn vui mặt vào laptop, đến lúc đặt xuống vươn vai thì nhìn thấy cô nhóc kia đang ngồi trên sàn nhà tựa lưng vào sofa xem chương trình say mê.

Anh buồn cười gọi: “Xem thì ngồi sofa mà xem đi chứ sao lại ngồi dưới sàn”

Từ Từ giật mình quay sang nhìn rồi cười hihi đáp lại: “Cháu sợ phiền chú đang làm việc”

Du Thăng: “Sofa rộng như vậy thì em sợ phiền thế nào được chứ? Chỉ cần em không mãi huyền thuyên như lúc mới đến đây là được rồi”

Từ Từ vui vẻ ngồi lên sofa tiếp tục xem tivi, Du Thăng hiếm khi nhìn thấy được vẻ mặt chuyên tâm của cô nhóc nên cũng khá là ngạc nhiên. Giờ thì trông cô nhóc không còn quá hốc hác như lúc mới gặp, nhưng mà vẫn gầy và nhất là anh không thể thương thức nỗi gu ăn mặc luộm thuộm của nhóc con này chút nào.

Du Thăng hỏi băng quơ: “Hình như tủ lạnh sắp rỗng rồi thì phải, gần đây em không đi siêu thị mua thực phẩm mới à?”

Từ Từ không nhìn Du Thăng mà dán mắt vào màn hình tivi mà đáp: “Cháu định hôm nay sau bữa trưa sẽ đi”

Du Thăng: “Thế thì trùng hợp đấy, hôm nay tôi rảnh lại muốn đi mua ít đồ, lát nữa tôi đi cùng em”

Từ Từ: “Vâng”

Du Thăng: “Em không biết là nên nhìn đối diện vào mặt người khác khi nói chuyện sao?”

“Vâng không biết” - Từ Từ quay nhìn Du Thăng đáp một tiếng xong lại tiếp tục quay sang nhìn tivi.

Du Thăng thờ dãi thườn thượt nghĩ thầm xem có nên dạy cho cô nhóc này một khoá lễ nghi hay không nữa, cứ tùy tiện như thế này thì không ổn chút nào, trong khi anh lại là người chủ trọng chuyện này mà nếu cứ phải suốt ngày nhìn thấy cô nhóc này cư xử có phần ngỗ nghịch thì không hay chút nào.

...

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trưa hôm ấy Du Thăng cùng Từ Từ đi siêu thị, hai người một trước một sau loanh quanh lần quần trước mấy quầy thực phẩm, cô nhóc rất có kinh nghiệm đi chợ vì trước đây thường theo chân bà chủ quán cơm đi mua nguyên liệu, Du Thăng thì bắt đầu nhàm chán vì cứ mãi đi theo sau mà chẳng làm được gì. Anh để Từ Từ lại một mình tự mua rồi đứng đợi ở chỗ cầu thang cuốn. Cô nhóc ấy không biết mục đích anh cùng đi đến đây chỉ là để chút nữa tiện thể mua cho cô vài bộ quần áo mới trông tươi tắn hơn một chút. Dù sao cũng ở cùng trong một nhà, bắt anh hằng ngày phải thương thức gu thẩm mỹ có chút kì quặc của cô thì không thoải mái chút nào.

Toà nhà này thực chất là một khu thương mại tích hợp, tầng cao nhất ở đây chính là khu trưng bày và kinh doanh những mặt hàng thời trang đắt đỏ và hiện đại nhất ở trung tâm thành phố.

Đứng đợi được khoảng mười phút thì đột nhiên phía sau có người bước đến gần, cảm nhận được mục tiêu muốn tiếp cận của người đó là mình thì Du Thăng mới quay người lại nhìn, hoá ra là cô nàng Selena hôm qua mới vừa dùng bữa cùng. Có vẻ như cô ấy vừa với đi mua sắm xong, anh lịch sự mỉm cười gật nhẹ đầu chào.

Selena cũng vui vẻ mỉm cười đáp lại anh: “Trùng hợp quá nhỉ, em còn tưởng mình nhìn nhầm nhưng lại là anh thật đấy. Không phải là anh đang đưa bạn gái đi mua sắm đó chứ?”

Du Thăng phá lên cười: “Cũng mong là có chuyện như vậy thật”

Selena giao mấy túi đồ trên tay mình đưa cho người đàn ông đồ con lực lưỡng trông có vẻ là vệ sĩ hay gì đó bên cạnh rồi ra hiệu bảo anh ta đi trước xong rồi quay sang nhìn Du Thăng một lượt. Áo thun cổ tròn màu nhạt, quần bò đơn giản, tóc không vuốt keo mà chải ngược lên trên khoe ra vầng trán cao cao có thêm mấy sợi tóc con rủ xuống. Trông anh không giống như đang đi hẹn hò thật nhưng dù có ăn vận đơn giản thế nào thì vẫn không làm mất đi những điểm thu hút rất riêng của anh ta được.

Cô không có hứng thú và đã chẳng để tâm đến lời giới thiệu của gia đình mình về anh nhưng trong ngay lần gặp đầu tiên chính cô cũng không ngờ rằng mình bị chính người đàn ông này thu hút một cách dễ dàng như vậy.

Thân hình cao ráo điển hình, không quá lực lưỡng nhưng cũng thuộc dạng có chút cơ bắp, giọng nói trầm trầm nam tính chuẩn giọng Anh Anh và cặp mắt xanh như xoáy nước hút hồn người khác, hơn cả chính là phong cách quý ông lịch lãm của anh. Ngay cả khi nghiêm nghị và tỏ ra lạnh lùng xa cách thì anh vẫn có sức quyến rũ riêng.

Ăn mặc không cầu kì nhưng lại tôn lên được phong cách cá nhân của mình. Thái độ suy nghĩ thấu đáo và phân định rõ những gì mình không thích. Phụ nữ thường thích một người đàn ông kiên định như vậy, luôn có ý kiến rõ ràng, không mập mờ trong công việc cũng như tình cảm. Đối với họ, đó là một người đàn ông đáng tin để gửi gắm tình cảm, còn đối với đối tác và đồng nghiệp thì bạn là một người đáng tin cậy trong công việc. Điều này thể hiện rõ ở việc bố cô rất lấy làm hài lòng về biểu hiện và thái độ làm việc của anh trong lần họp tác này của hai tập đoàn.

Từ những cử chỉ rất nhỏ ngay lần gặp đầu tiên, như lúc ô tô của gia đình cô vừa đến nhà hàng anh đã trịnh trọng mở cửa mời bố mẹ của cô trước rồi đến lượt cô anh cũng cẩn thận giúp cô nâng đuôi váy khỏi ô tô. Khi vào bàn ăn thì anh lịch sự đỡ ghế cho cô, tinh ý nhường chỗ cho cô ở ban công và còn cả cách anh ăn nói cẩn trọng và có phần xa cách của anh nữa. Cô biết rõ những ẩn ý trong lời nói của anh nhưng mà việc anh cố tình tỏ ra dứt khoát trong mối quan hệ chưa kịp có tiến triển gì của hai người thì đúng là khiến cô rất khó xử, dù cho từ nhỏ đã tiếp nhận lối sống của phương Tây nhưng dù sao cô cũng có giá trị riêng của mình, nếu không vì cô thật sự bị anh thu hút thì với thái độ đó của anh thì cô còn lâu mới hạ mình vì một người đàn ông như vậy.

Du Thăng phá vỡ không khí trầm mặc của hai người bằng một tiếng hắt giọng, vừa phát hiện ra mình mới bị cô gái trước mặt đem lên bàn cân, anh lên tiếng trước: “Sao rồi, cô em có phải đã phát hiện ra rằng tôi không phải là mẫu người mà cô em thích không?”

Selena thu lại ánh nhìn, thản nhiên đáp lại một câu: “Ngại quá nhỉ, em lại vừa phát hiện ra anh đúng là mẫu đàn ông mà em thích? Thế thì phải làm sao đây?”

Du Thăng cắt giọng từ tốn ẩn hiện ý cười: “Tôi nghĩ rằng tôi qua mình đã nói rõ ràng với em rồi chứ?”

Selena trả lời rất tự nhiên: “Có sao? Vậy có thể là tôi qua em say nên bây giờ không nhớ rõ”

Giọng nói đàn ông trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai cô: “Em gái Sel này, tôi không ngại nhắc lại một lần nữa với em rằng chuyện của chúng ta chắc chắn không có kết quả gì đâu, tôi và em không cùng một loại người”

Selena có chút không vui nhưng cô không thể hiện rõ ra mà chỉ hạ thấp giọng: “Anh không thử thì sao biết rằng không có kết quả? Nhưng mà Louis này, hai chúng ta thân thiết lắm hay sao? Anh hiểu em được bao nhiêu mà vội đưa ra kết luận như vậy? Làm sao anh biết được chúng ta không phải cùng một loại người đây?”

Du Thăng cũng lấy làm ngạc nhiên khi cô gái trước mặt dùng chính câu nói đem qua của anh đáp lại lời của anh như vậy, anh vẫy tay ra hiệu cô ghé đầu lại gần rồi nói nhỏ: “Em gái à, xem ra đêm qua em không có say đâu nhỉ, học theo cũng nhanh đấy”

Selena buồn cười: “Anh cũng không say mà, em rất tự hào nói rằng em luôn là một học trò xuất sắc”

Du Thăng tắc lưỡi: “Chắc chắc chắc, vậy thì sao em vẫn chưa chịu tiếp thu lời từ chối rõ ràng như vậy của tôi. Hừm?”

Selena vụt qua một ý nghĩ: “À, hay là chúng ta thử thực nghiệm đi, em tin chắc là sẽ dễ tiếp thu hơn là chỉ có lý thuyết suông không thôi”

Du Thăng cất giọng dứt khoát: “Tôi không rảnh”

Selena im lặng vài giây rồi nghi hoặc: “Vì anh có bạn gái rồi?”

Du Thăng: “Chuyện đó không liên quan đến em”

Selena vẫn chưa chịu từ bỏ: “Cũng dễ biết thôi...” - Đột nhiên cô trở tay về phía sau của Du Thăng rồi nói: “Ồi kìa, bạn gái anh đến rồi”

Du Thăng vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không hề bị câu nói đùa đó của cô tác động. Selena cười: “Biết rồi nhé, anh thật sự không có bạn gái. Hôm nay biết thế là đủ rồi, hẹn gặp lại anh sau” - Nói xong cô quay mặt cất bước dứt khoát rời khỏi đó ngay.

Du Thăng lẩm bẩm: “Trò trẻ con”

Bỗng dưng vật áo phía sau bị ai đó kéo, anh nhìn lại thì thấy Từ Từ hai mắt tròn xoe ngạc nhiên nhìn mình: “Cháu đã làm gì đâu?” Du Thăng cười khẽ một tiếng: “Không phải nói em, mua xong rồi sao?”

Từ Từ lắc đầu nguây nguây: “Xong nhưng mà thẻ chủ đưa lần trước quẹt không được nữa rồi”

Du Thăng im lặng một lát rồi rút ví lấy ra một tấm thẻ vàng đưa cho Từ Từ: “Mặt khẩu cũng giống như cái kia”

Cô nhóc vừa ngạc nhiên vừa hiếu kì nhìn chiếc thẻ đến không chớp mắt như thể nó là thứ bảo bối gì quý giá lắm vậy, anh cố đầu kéo cô nhóc trở về hiện thực: “Đi nhanh đi chứ”

Từ Từ gật đầu rồi đi chậm chậm lại chỗ quầy thanh toán, hai tay nắm chặt chiếc thẻ vàng như là sợ ai đó đến giật đi mất vậy, Du Thăng nhìn điệu bộ cẩn trọng đó của cô nhóc mà không nhịn được cười.

Cất tấm thẻ phụ vào ví, anh thầm nghĩ lần gần đây nhất anh chuyển tiền vào đây chắc cũng phải là một năm trước rồi, anh làm nó để tiện cho thói giúp việc mua sắm thực phẩm và thanh toán các khoản phí vặt vãnh trong nhà, mà quan trọng hơn hết là cả năm nay anh có được mấy bữa về nhà dùng bữa đầu nên quên mất luôn là phải chuyển thêm tiền vào đây. Dù sao cũng chỉ từ lúc cô nhóc này đến anh mới bắt đầu có thói quen ăn cơm nhà trở lại.

Từ Từ rất nhanh đã thanh toán xong, hai tay khệ ệ xách hai túi đồ ăn to đùng nhưng vẫn giữ nguyên thái độ nhìn trước ngó sau như lúc nãy đi lại chỗ Du Thăng, anh buồn cười đỡ lấy hai túi đồ rồi nói: “Trông em cứ như sắp bị người ta cướp đến nơi, cái thẻ này vào tay người khác thì sớm muộn cũng trở thành vô dụng, cũng không phải vàng thật em sợ gì chứ?”

Từ Từ báy giờ mới ngộ ra, ồ lên một tiếng.

Sau khi gửi đồng thực phẩm xong thì Từ Từ theo Du Thăng lên tầng cao nhất của trung tâm thương mại, đây là lần đầu tiên cô nhóc được đi lên đến tầng này, chưa kể lúc đi ngang qua các gian trưng bày cô còn được phen rửa mắt nhìn ngắm đủ loại quần áo sang trọng được đặt trong những ô cửa kính bóng loáng vô cùng hào nhoáng.

Cô nhóc nghĩ ông chú này cũng sang quá đi chứ, chỗ này vừa nhìn đã biết không phải dạng tầm thường là có thể bước chân đến. Đúng là người giàu có khác, mỗi việc mua quần áo thôi cũng cầu kì và lãng phí như vậy.

Nhưng mà ngạc nhiên hơn cả chính là chỗ mà Từ Từ theo chân Du Thăng đến chính là nơi bán quần áo thanh thiếu niên. Nếu mấy con ma nọ canh gác đủ loại quần áo trẻ trung năng động đứng ở trước cửa chỉ mới khiến cô nhóc ngần ngại thì vừa vào trong cô đã bị thu hút ngay không rời mắt khỏi mấy bộ váy đây đủ sắc màu, dễ thương không tả nổi.

Thế nhưng rồi Từ Từ cũng tự biết thân biết phận trấn tĩnh những suy nghĩ muốn được thử chúng lại mà quay sang nhìn Du Thăng với vẻ mặt khó hiểu: “Chú định mua trang phục sao lại đến chỗ này?”

Du Thăng không đáp, anh bước mấy bước đi trước đến chỗ cô nhân viên đang đứng, anh nói gì đó rồi quay lại nhìn Từ Từ một lượt từ đầu đến chân: “Đúng là định mua, nhưng là mua cho em. Nhìn em suốt ngày mặc mấy bộ quần áo chẳng ăn nhập gì với nhau khiến mắt tôi rất khó chịu. Nhanh đi chọn đi, nhân viên sẽ giúp em”

Từ Từ có chút sợ, cô nhóc lùi lại lắc đầu nguây nguây: “Không đâu, cháu không dám nhận đồ của chú đâu, cháu đã nợ chú rất nhiều rồi” Du Thăng cau mày: “Tôi không tặng không cho em, đây coi như là công của em nấu ăn cho tôi những ngày qua”

Từ Từ lại càng quả quyết hơn: “Không được đâu, cháu làm sao có thể nhận được, thím và cháu cũng đều nhờ chú mới có ngày hôm nay thì sao cháu có thể nhận thêm thứ gì của chú được”

Du Thăng buồn rầu vì sự cố chấp của cô nhóc: “Không phải vì em mà vì cặp mắt đáng thương của tôi, mau chọn vài bộ mới đi, tôi không muốn suốt ngày phải nhìn thấy em trong bộ dạng xơ xác như thế này”

Từ Từ nhỏ giọng: “Nhưng mà ... đồ ở đây chắc là đắt lắm”

Du Thăng ghé đầu nói: “Em lại quên tôi là người giàu rồi sao?” - Anh cười nhạt, đây cô nhóc đến trước mặt cô nhân viên vẫn đang đứng đợi nãy giờ:

“Mau đi chọn đi, tốt nhất là nên nghe theo lời chị gái này”

Du Thăng ngồi đợi được chưa bao lâu thì bắt đầu thấy chán, anh nhìn đồng hồ trên tay thấy mới chỉ được khoảng chừng mười phút, lúc đầu ngán ngẩm cũng đã lâu rồi không còn viễn cảnh anh ngồi đợi người khác mua quần áo như vậy.

Lần đầu tiên cũng là đi cùng An Di và Gia Ân, năm ấy bọn họ mười một tuổi cùng nhau đi chọn quà sinh nhật cho dì An, nói đúng hơn là anh chỉ là đi theo An Di mới phải, lần cuối cùng vẫn là đi cùng với hai người họ, một người mặt mày hớn hớn đi chọn đồ cho bạn trai là Gia Ân, người còn lại với khuôn mặt buồn như tám đời thu cứ lùi thui vồn qua vồn lại mấy gian trưng bày chính là An Di.

Bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân khoảng thời gian An Di quay về Anh học tại sao lại trở nên buồn bã như thế thì chẳng còn lí do nào hợp hơn là bởi vì phải cách xa người mà cô ấy yêu. Ngày đó anh thật sự đã trăm phương nghìn kế không kể mặt mũi gì muốn làm cho cô cười một lần, chuyện đó còn khó hơn là đi lên trời, cũng may là giờ đây đã có người thật sự làm được điều mà anh không có khả năng làm...

Anh lại vô cớ nhớ đến cô ấy.

Cũng phải hơn một tháng từ đám cưới của An Di rồi, hôm qua khi gặp nhau trước bữa cơm, mẹ anh lại căn nhắc rằng vừa mới nghe tin An Di đã có thai được mấy tuần trong khi anh thì vẫn cứ khur khur một mình đi về giữa nhà và công ty, bà bảo anh nhân lúc còn trẻ hãy mau chóng cưới vợ sinh con đi cho bà nhờ. Lúc ấy anh chỉ cười trừ, đúng là anh cũng muốn thỏa mãn tâm nguyện của bà và đối tượng của anh thì cũng thật sự đã được cưới và sắp sinh con thật nhưng có điều người đàn ông may mắn làm được điều đó không phải là anh mà thôi. Nhưng dù sao đi nữa anh vẫn luôn mong cô được hạnh phúc và viên mãn như vậy mãi.

Du Thăng nghĩ ngợi một lúc thì đứng dậy đi lòng vòng nhìn ngó thử, đúng lúc đi ngang qua chỗ thay đồ, Từ Từ trong đó vừa bước ra, trên người mặc một bộ váy kiểu công chúa màu trắng. Du Thăng nhủ mảy, hình như trông chẳng hợp chút nào, da của cô nhóc hơi ngăm ngăm, thân hình lại hơi gầy, bộ váy này lại là màu trắng hoàn toàn đối lập lại trông chẳng ăn nhập gì với nhau cả. Tuy nhiên ngược nhìn cô nhóc trong gương, đôi mắt long lanh vờ oà trong niềm vui vì lần đầu tiên được mặc váy đẹp, nụ cười rạng rỡ ấy khiến người ta không nỡ vạch trần sự không phù hợp mà ai cũng dễ dàng nhận ra chút nào.

Du Thăng còn chưa kịp có phản ứng thì lại nghe giọng nói lí nhí của Từ Từ với người nhân viên: “Cháu chỉ mặc thử xem sao thôi chứ không dám mua nó đâu, cháu không xứng a”

Du Thăng đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự dè dặt của cô nhân viên: “Lấy nó đi. Tôi mới là người trả tiền”

Anh có hơi tức giận, cô nhóc kia sao lại tự hạ thấp giá trị của bản thân mình như vậy, đều là con người, dù giàu hay nghèo thì đều có nhân quyền như nhau, chỉ là một chiếc váy thôi thì tại sao lại xứng đáng được mặc hay không. Chỉ vì mình nghèo mà không coi bản thân mình ra gì thì thật không có trách nhiệm với chính bản thân mình. Đúng là ngốc hết chỗ nói.

Cuối cùng ngày hôm đó Từ Từ được anh mua cho mấy bộ quần áo mới, cộng thêm cả chiếc váy bị 'ra lệnh' mua nữa thì cũng được không ít, cô nhóc thầm nghĩ trong lòng số tiền phải chi ra để mua mấy thứ đắt đỏ này chắc cũng phải bằng số tiền lương mấy năm à không mấy chục năm của cô mới đủ. Thế mà ông chủ kia rất thân thiện đưa thẻ ra quẹt một cái, đúng là giàu.

Về đến nhà đã gần đến chiều, cô nhóc thì đi đi lại lại giữa nhà bếp và phòng của thím giúp việc, vừa chăm sóc vệ sinh cá nhân, vừa chăm sóc việc ăn uống, còn trở thành một chỗ dựa tinh thần cho người đang phải chống chọi từng giây với cơn đau của ung thư vào giai đoạn cuối.

Du Thăng nhìn thấy gương mặt găng gượng của Từ Từ thì trong lòng dâng trào cảm giác xót xa vô hạn, vừa mới đây anh còn nghe thấy tiếng cô nhóc ríu rít kể chuyện cười cho thím mình nghe nhưng khi anh đi ngang qua phòng cô một lúc sau lại nghe thấy tiếng thút thít rất nhỏ từ trong ấy vọng ra. Nhìn thím mình chịu đau như vậy chắc chắn không vui về gì.

Những lúc như thế này anh không biết làm thế nào để giảm bớt không khí u buồn trong nhà, thế là anh lại gọi cô nhóc đi nấu cho mình một bát mì thịt bò, mong rằng khi tay bận thì não cũng sẽ không rảnh để suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thời gian cứ dần trôi qua như vậy, đã gần ba tháng kể từ lúc cô nhóc Từ Từ đến ở nhà của anh, cuộc sống của anh cứ nghĩ rằng sẽ cũng chẳng thay đổi khác đi mấy so với lúc trước nhưng dần dà anh mới phát hiện thì ra không phải như vậy.

Ngoài chuyện anh được ăn ngon mỗi ngày ra thì hình như trong nhà anh đã giảm đi phần nào không khí u ám cô quạnh của những năm trước đây. Mỗi sáng thức dậy sẽ có người chuẩn bị sẵn bữa sáng và bữa trưa.

Những bữa tối nhàm chán đã được thay bằng những giờ thuyết giảng phải nghiền răng day dứt vì một kẻ quá ngốc về những vấn đề lật vật thường ngày.

Anh không còn quá khắt khe với bản thân khi phát hiện thì ra mình cũng thích việc có một người thường hay huyền thuyên ở ngay bên cạnh, điều đó chứng minh rằng anh hoàn toàn không phải là một người thích sự trầm lặng. Anh trở lại là mình của trước đây, những năm tháng ở bên cạnh An Di anh cũng đã từng vui vẻ như vậy ...

Vô bọc đơn độc mà anh cố tạo dựng trước nay chỉ là một thứ vũ khí trá hình mà anh dùng để thể hiện ra với xã hội xô bồ ngoài kia thôi chứ thực chất anh luôn là một con người sống thiên về tình cảm hơn.

Anh cũng là một người có trái tim bao dung và âm áp, anh cũng không thích nhìn thấy người bên cạnh phải buồn bã hay tuyệt vọng, anh đã cố gắng bằng cách nào đó tiếp thêm chút sức mạnh tinh thần cho cô nhóc đang sắp phải đối mặt với sự mất mát cực kì lớn trong cuộc đời.

...

Mấy hôm nay thì mẹ anh không biết lại nghe được tin ở đâu rằng dạo này anh hay mời bác sĩ riêng, bà nghĩ là anh đang giấu bệnh gì đó nên liền lập tức chạy ngay đến nhà anh. Lúc đó là vào tầm khoảng giữa trưa, anh ở công ty mới vừa rảnh tay được một lúc vẫn đang đợi thư kí mang bữa trưa đi làm nóng cho mình.

Bỗng nhiên mẹ anh gọi tới, vừa bắt máy đã nghe tiếng bà ré lên bên tai rằng không biết từ đâu trong nhà anh lại chui ra một con nhóc lù lù như thế, anh có hơi ngạc nhiên vì bà đến nhà mà không báo trước với anh, còn đến vào cái giờ mà biết chắc rằng anh không có ở nhà nữa. Anh vẫn đang suy nghĩ xem nên giải thích về việc này như thế nào thì đột nhiên điện thoại bị ngắt ngang, không biết là do đường truyền không ổn định hay do lại có chuyện gì xảy ra nữa.

Thế là anh vội vàng rời khỏi công ty trở về nhà ngay, ra đến cửa thì cũng đúng lúc thư kí mang bữa trưa lên lại cho anh, cô ấy còn đang đứng ngần ra đó ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra thì anh đã đi tới tầng hầm đỗ xe rồi.

Nhưng chuyện kì quái hơn nữa chính là sau khi anh trở về nhà mình thì mọi chuyện lại dường như khác hẳn với những gì anh nghĩ sẽ xảy ra. Lúc anh vừa bước vào nhà liền nhìn thấy mẹ anh ngồi trên sofa, bên cạnh là cô nhóc Từ Từ.

Bà hết sức dịu dàng xoa đầu cô nhóc an ủi gì đó đại loại là hứa rằng sẽ lo cho thím của cô đến nơi đến chốn. Anh thờ phào một hơi, cứ sợ rằng mẹ anh lại nghĩ đồng nghĩ tây rồi làm mọi chuyện trở nên tệ hơn nhưng không phải vậy.

Anh loáng thoáng nghe được mẹ anh kể với cô nhóc rằng năm xưa nhà của thím giúp việc ở cùng xóm với mẹ anh, là ở một vùng đồng bằng nhỏ của Quảng Đông giáp với Hồng Kông. Sau này mẹ anh đi du học rồi cưới ba anh và di dân sang đây luôn, không ngờ rằng mấy năm sau đó lại gặp được đồng hương nơi đất khách quê người, và lại gia cảnh của người bạn ấy lại không tốt mấy, sang đây chỉ có thể làm chân chạy vặt cho một nhà hàng kiểu cũ nào đó, mẹ anh vì quý tình đồng hương cho nên cũng thường xuyên lui tới giúp đỡ. Năm anh mười tám tuổi, sau khi tự mình huỷ hôn với An Di thì dọn ra ngoài. Bà vì sợ một mình anh không chăm sóc tốt cho bản thân nên đã nhờ thím ấy đến làm người nấu ăn và giúp việc lật vật trong nhà cho anh. Mẹ anh là người sống rất tình cảm, mặt dù đôi lúc suy nghĩ và hành động có phần hơi cảm tính và không thấu đáo nhưng đâu sao cũng chỉ vì bà rất quý mến những người thân thiết ở bên cạnh. Bởi vậy nên lúc này vừa nghe Từ Từ kể ra đầu đuôi ngọn ngành xong thì đã sụt sướt hết một lúc, còn hứa sẽ giúp đỡ hết mình.

Bây giờ thì hai người đằng kia mới để ý tới việc anh xuất hiện đột ngột ở nhà vào giờ này. Mẹ anh thì trách anh một bận về việc không báo cho bà biết chuyện của thím giúp việc sớm hơn. Tuy nhiên bà cũng tính ý kéo anh đi ra một góc nhắc nhở anh về việc tùy tiện cho người khác ở lại nhà mình. Nếu để bà biết sớm hơn thì bà đã chuẩn bị ngay một chỗ để thím ấy tịnh dưỡng những tháng ngày cuối đời rồi. Bà nói dù sao thì ở trong nhà vừa có người bệnh vừa có người lạ, lại là một đứa nhóc không hiểu chuyện thì cũng không phải là chuyện hay, anh thì suốt ngày ở công ty, chuyện ở nhà chẳng có ai quản ai trông.

Bà khuyên giải một hồi lâu mà anh vẫn bỏ ngoài tai, sao đi nữa thì người ta cũng không còn bao nhiêu thời gian, anh đã giúp đỡ đến nước này rồi thì không lẽ lại thôi, và lại tình trạng hiện nay của thím ấy không thích hợp với việc di chuyển đi lại này nọ, có điều mẹ anh cũng kiên quyết không kém, bà nói rằng sẽ lo liệu cho Từ Từ một chỗ ở và một số tiền giúp đỡ với điều kiện là sau này anh đừng nhúng tay vào. Anh không đáp lại vì vẫn còn đang suy nghĩ việc tâm nguyện của thím ấy, còn mẹ anh thì lại coi như anh ngầm đồng ý. Tuy nhiên mẹ anh có quyết định như vậy âu cũng chỉ vì anh mà thôi.

Mọi chuyện coi như đã được thỏa thuận đâu vào đấy, anh định trở lại công ty nhưng mẹ anh lại chỉ tay vào đồng thức ăn linh khinh mà mình mang tới, bà nói vì tưởng anh bị bệnh mới mời bác sĩ cho nên tức tốc chạy đến đây, còn mua cả đồng đồ ăn định tự nấu một bữa ngon rồi gọi anh về. Bây giờ thì không cần gọi nữa rồi. Anh mặc kệ định quay trở về công ty vì sắp tới phải thúc đẩy dự án hợp tác cùng Mozet cho nên dạo này anh rất bận, đến bữa trưa còn chưa kịp ăn đã phải chạy về đây.

Ừ, bữa trưa không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến cái bao tử đáng thương của anh đã sôi ùng ục. Thế là đành nghe lời mẹ vậy, anh một mình trở về phòng mình nghỉ ngơi một lúc, giao toàn bộ quyền hành cho mẹ mình muốn làm gì thì làm.

Về đến phòng chop mắt chưa quá mười lăm phút thì mẹ anh lại lù lù xông vào vực anh dậy, huyền thuyên với vẻ mặt ngạc nhiên rằng hoá ra con bé dưới nhà biết nấu ăn cơ đấy, bà nói rằng ban đầu mình cũng không tin nổi nhưng mà cô nhóc cứ vỗ ngực chắc chắn khiến bà cũng bán tính bán nghi giao thứ đồ ăn cho cô xử lí. Vừa thấy thao tác rành mạch rõ ràng thế như đó là chuyện thường ngày thì bà tin hẳn luôn, nhìn là biết ngay người biết làm bếp, tài quá đi chứ, mới có tí tuổi thôi mà. Thế là bà bỏ việc chạy lên đây tán dóc về phát hiện độc đáo của mình với anh.

Du Thăng thờ dãi giọng điệu chẳng lấy gì làm hứng thú đáp lại: “Mẹ à, con đang rất mệt đây”

Mẹ anh vẫn khăng khăng phải nghe cho bằng được đáp án ở chỗ anh: “Con không thấy ngạc nhiên sao? Con bé chỉ mới hơn chín tuổi thôi đấy? Hồi mẹ

bằng con bé chắc gì đã làm được như vậy đâu” Du Thăng cười nhạt: “Bữa sáng, bữa trưa, bữa tối và bữa đêm của con mấy tháng gần đây là do cô nhóc đó một tay chuẩn bị đấy, nếu không phải vì mẹ đột nhiên lại chạy đến đây thì giờ con đang ở công ty thưởng thức bữa trưa của mình, mẹ xem con có còn ngạc nhiên nổi nữa không?”

Mẹ anh há hốc mồm: “Thật sao? Đạo này sao con lại biết nghe lời mẹ thế, đã chịu ăn cơm nhà đều đặn rồi à?”

Du Thăng: “Là vì đồ ăn hợp khẩu vị thôi”

Bà Du: “Vậy thì con nhóc kia cũng quá là hay rồi, có thể chiều được cái dạ dày bướng bỉnh của con, mẹ quyết định rồi, sau khi thím của con bé qua đời mẹ sẽ thuê nó về nấu ăn cho nhà mình” - Nói rồi bà mỉm cười thầm nghĩ nếu như thế thì ngày nào con trai cũng về nhà cùng mình ăn cơm rồi.

Du Thăng vừa nghe mẹ bảo như thế thì có phản ứng ngay, anh cao giọng: “Ai bảo mẹ có thể thuê cô bé đó?”

Bà Du kinh ngạc: “Thế con định giữ con bé ở lại đây làm gì? Như thế thì không được hay cho lắm”

Du Thăng khó chịu đáp: “Vậy mẹ nghĩ vung một đồng tiền ra giúp đỡ người ta rồi muốn người ta làm gì cho mình cũng được hay sao?”

Bà Du không vui: “Con trai à, con đang lớn tiếng với mẹ chỉ vì một con nhóc không quen không biết sao? Mẹ không nói sẽ bắt con bé làm gì cho mình, chỉ là giúp nấu ăn thôi, không phải mẹ cũng vì con nên mới muốn như vậy sao? Giờ con lại đang trách mẹ đó hả?”

Du Thăng hơi sững người: “Con ... mẹ đừng nói nữa, tóm lại mẹ đừng thuê cô nhóc đó nếu mẹ nghĩ con sẽ về nhà thường xuyên, con không thích nơi đó không phải vì đồ ăn không hợp khẩu vị của con mà chính là vì con không thích mọi chuyện của mình đều bị ba mẹ gò ép. Con không thích bữa ăn gia đình của mình biến thành những bữa xem mặt nhảm chán. Một An Di đã quá đủ rồi, con muốn nói cho mẹ biết năm nay con chỉ mới hai mươi một tuổi thôi, chuyện hôn sự ba mẹ hãy ngưng áp đặt nó cho con đi.”

Bà Du im lặng vài giây: “Mẹ không ép con kết hôn ngay, mẹ chỉ muốn con từ từ tìm hiểu Selena, con bé rất ngoan, còn có học thức cao, gia đình lại môn đăng hộ đối, nếu con không thích bây giờ thì có thể từ từ con sẽ thấy thích thôi, hai đứa có thể đính hôn trước rồi phát triển quan hệ sau cũng được.”

“Nếu mẹ đã cố chấp như vậy rồi thì con cũng không còn gì để nói” - Du Thăng bật dậy đi ra khỏi phòng ngay tắp lự, mặc kệ đầu tóc rối như cái ổ quạ anh vẫn không màng tới, lấy chìa khoá trên bàn rồi đi thẳng xuống nhà.

Cô nhóc Từ Từ đứng mấp mé ở dưới cầu thang từ khi nào, nhìn thấy anh đi xuống thì nhanh chóng chạy trở lại trong bếp giả vờ như người vừa rồi đứng hóng chuyện ở đó không phải là mình.

“Chú không ăn trưa à?” - Từ Từ hỏi lảng sang chuyện khác.

Du Thăng không đếm xỉa tới câu hỏi băng quơ đó mà ra khỏi nhà luôn.

...

Tối hôm đó đã qua nửa đêm anh mới trở về, cũng vì có bữa tiệc rượu với một vài người bạn cũ cho nên anh hơi say một chút, thường thì anh sẽ từ chối nhưng hôm nay anh lại thấy chán việc phải trở về nhà cho nên cứ nán lại đó đến cuối cùng. Lúc anh về thì cũng phải một giờ đêm rồi, vậy mà vẫn đụng mặt hai người bác sĩ bước từ trong nhà mình ra. Anh lắc đầu vài cái xua đi cơn chóng mặt rồi bước vào trong, nhìn thấy Từ Từ ủ rũ ngồi bó gối gục đầu ở góc cầu thang. Anh loạng choạng bước đến gần rồi ngồi xuống bên cạnh.

Từ Từ ngửi thấy mùi rượu thì ngẩng đầu lên nhìn liền bị Du Thăng dang tay ôm chặt lấy, anh nói giọng trầm trầm kèm theo hơi men đã ngấm: “Có phải thím lại có chuyện gì không? Em đừng khóc nhé”

Từ Từ đứng là đang rất buồn nhưng mà vòng ôm sát sao của người say rượu bên cạnh lại làm cho cô nhóc cảm thấy bối rối vô cùng, cất giọng lí nhí đáp lại: “Bác sĩ nói thím chỉ còn nhiều nhất là một tuần, cháu ... cháu không biết phải làm sao nữa. Có phải là cháu và thím đã làm phiền chú không? Mẹ của chú ban trưa rồi đi rất không được vui”

Du Thăng đưa tay xoa đầu Từ Từ: “Không có chuyện gì đâu, em cứ yên tâm ở đây. Còn thím của em, thời gian này hãy luôn ở cạnh bà ấy. Ngày mai tôi phải đi công tác, em không phải chuẩn bị thức ăn gì nữa đâu.”

Từ Từ hai mắt rưng rưng, mừng rỡ và cảm động trước ân tình của Du Thăng: “Cháu cảm ơn chú, rất cảm ơn chú. Cảm ơn chú đã cứu mạng cháu và thím trong lúc này, cảm ơn chú đã không đuổi cháu đi.”

Du Thăng lại lần nữa ôm cô nhóc vào lòng, đôi mắt long lanh phủ một tầng nước mỏng ấy khiến trái tim anh mềm ra như sợi bông: “Tôi đã từng nghe ai đó nói rằng 'Chúng ta chỉ đi ngang qua cuộc sống này bởi vì ngay từ khi sinh ra mọi người đều biết đến một ngày nào đó sẽ phải nói lời từ biệt cuộc đời'. Vậy nên nhóc con à, nếu thím em có xảy ra chuyện gì thì đó cũng là do số phận đã sắp đặt, chúng ta phải biết chấp nhận điều đó. Bi kịch xảy ra để chúng ta học cách đứng dậy và vươn lên. Em còn một cuộc sống rất dài và một tương lai rộng mở, em còn có tôi nữa. Tôi sẽ không để em phải một mình đâu.”

“Cảm ơn chú”

“Ngốc à đừng mãi cảm ơn tôi như vậy”

...

Đêm ấy Từ Từ đi ngủ với một nụ cười rạng rỡ trên môi, Du Thăng không biết rằng chỉ một câu nói lúc say của mình thôi mà lại có sức mạnh lớn lao vỗ về an ủi một tâm hồn bé nhỏ đang run rẩy trước thử thách lớn của số phận. Câu nói ấy như một ánh sáng nhỏ nhoi vô tình được nhen nhóm lên trong một đêm đen tĩnh mịch u tối.

“Từ Từ mày phải mạnh mẽ lên, mày phải mỉm cười vì trên đời này vẫn còn một người quan tâm tới mày, dù cho sự quan tâm đó sẽ không kéo dài được bao lâu nữa” - Cô nhóc ôm theo lời tự động viên bản thân mà chìm sâu vào giấc mơ.

Trong giấc mơ ấy cô được sinh ra trên một vùng thảo nguyên tươi đẹp tràn ngập ánh nắng. Trong giấc mơ ấy cô có cha có mẹ, ngày cô cất tiếng khóc chào đời cha mẹ cô rất vui mừng. Họ hạnh phúc đặt cho cô cái tên là Từ Từ chỉ mong sau này cô có một cuộc sống khoan thai, chậm chậm mà tận hưởng hạnh phúc. Cô thấy mình lớn lên trong một ngôi nhà gỗ xinh đẹp bên cạnh vườn nho xanh um, mỗi bận thu hoạch nho cô sẽ lại mặc một chiếc váy trắng thật đáng yêu ra vườn nhìn ngắm những giỏ nho chín thơm được hái xuống rồi vận chuyển đi đến nhà máy rượu. Ở nơi thảo nguyên xanh ấy cô từ từ lớn lên trong tình yêu thương của gia đình, cô được đến trường, được kết bạn, được cha mẹ dẫn đi chơi vào mỗi cuối tuần, được mẹ nheo đôi mắt quả vật, được cha mẹ tặng cho mình những món quà xinh xắn mỗi dịp lễ lộc và sinh nhật. Ở đó có cô dần dần trưởng thành, rồi có một ngày có một người con trai xuất hiện, người đó rất yêu thương cô và cô cũng vậy, rồi bọn họ sẽ kết hôn, sinh con và tiếp tục sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Viễn cảnh hạnh phúc ấy dường chỉ là một giấc mơ vô thực nhưng nó lại là một liều thuốc tinh thần hữu hiệu giúp quên đi hiện thực đầy bất công mà ông trời gán ghép cho số phận của mình. Nhưng mà cuộc sống này vẫn cứ phải tiếp diễn như vậy, giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ, chúng ta bắt buộc phải lựa chọn tỉnh dậy để biến giấc mơ đó thành hiện thực chứ không phải tiếp tục mơ mộng, mặc dù con đường phía trước còn nhiều chông gai, chỉ cần có niềm tin, chỉ cần đủ dũng cảm. Hạnh phúc và thành công sẽ ở trong tầm tay của chúng ta và giấc mơ cũng sẽ đến lúc thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đời người có rất nhiều chuyện dù ta không hề muốn nhưng nó vẫn xảy ra. Số mệnh con người chính là một trong vô vàn những ẩn số đó.

Ba ngày sau khi Du Thăng đi công tác thì nhận được tin của bác sĩ Mark báo rằng thím giúp việc nhà mình đang ở trong giai đoạn nguy kịch có lẽ sẽ không qua được nửa đêm. Ở bên này công việc vẫn đang bận bịu, dự án hợp tác vừa mới đi vào giai đoạn tiến hành đầu tiên, anh không thể nào lơ là công việc được, thế nhưng từ lúc nhận được tin đến giờ anh đã bắt đầu không tập trung được.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ xem hiện giờ Từ Từ thế nào, không biết cô nhóc ấy có trụ vững được hay không. Mãi đến khi được trợ lý nhắc nhở rằng mình đã lần thứ ba mất tập trung trong buổi họp thì anh mới dần trấn tĩnh lại bản thân thôi không suy nghĩ nữa.

Buổi họp kết thúc anh liền liên lạc ngay về chỉ hy vọng dù ở nơi xa xôi này anh vẫn có thể truyền đạt một chút mạnh mẽ đến Từ Từ, thế nhưng suốt mười phút của cuộc gọi dường như chỉ có mình anh nói chuyện còn cô nhóc ấy hoàn toàn im thin thít, chỉ thì thoàng ậm ừ vâng dạ mà thôi. Thái độ lơ đãng ấy và cả giọng nói khàn đặc mồm hồ như mới vừa trải qua một trận khóc to ấy không thể nào giấu được Du Thăng. Anh biết rõ hiện giờ Từ Từ đang rất hoảng loạn và sợ hãi, những lời động viên của anh tựa như chỉ là một cơn gió thoảng qua chứ không hề tiếp thêm chút động lực nào cho cô nhóc.

Khi anh trở về thì đã là chuyện của ba hôm sau rồi, và hiển nhiên theo lời của mẹ anh thì tang lễ đã diễn ra được hai hôm. Cái đêm hôm anh gọi điện thoại về cho Từ Từ, đêm ấy thím của cô nhóc đã trút hơi thở cuối cùng trong bệnh viện. Mẹ anh đã giữ đúng lời hứa giúp cho thím ấy có được một chỗ an táng và một tang lễ nhỏ.

Hôm anh về cũng là ngày hoả táng của thím ấy, đồng hồ vừa điểm qua một giờ đêm thì máy bay của anh cũng vừa mới đáp, về đến nhà đã là hai giờ đêm. Nếu là trước đây thì thím ấy sẽ vẫn thức dậy đợi anh về, sẽ hỏi xem anh có đói không, có muốn ăn uống gì hay không và anh cũng sẽ như thường lệ lắc đầu rồi đi thẳng về phòng mình, cuộc sống của anh vẫn sẽ chỉ cô đơn quanh quẩn và tẻ nhạt như thế nhưng có lẽ sự xuất hiện đột ngột của Từ Từ đã lần nữa mang lại cho anh những cảm giác mà anh tưởng rằng mình sẽ mãi mãi chẳng thể nào cảm nhận lại được nữa.

Cô nhóc một mình ngồi ở cuối bậc cầu thang, trên tay cầm di ảnh của người thím, gương mặt hốc hác tiêu tụy vì mệt, vì đã khóc quá nhiều, vì bản thân quá nhỏ bé trước giông bão của cuộc đời, sự mất mát ấy dường như đã cướp mất đi tia hi vọng cuối cùng trong cuộc sống vốn chẳng có nổi một niềm vui trọn vẹn của cô bé.

Du Thăng bước đến gần và ngồi xuống bên cạnh, Từ Từ vẫn tựa như không hề hay biết anh đã trở về, hai mắt nhoe đi vẫn không rời ánh nhìn khỏi tấm di ảnh. Cảm giác như có thứ gì đó thối lại nơi trái tim, Du Thăng đưa tay nâng gương mặt nhếch nhác của Từ Từ lên để cô nhóc nhìn thẳng vào mắt mình.

“Phải mạnh mẽ lên, thím mà biết em như thế này làm sao có thể ra đi nhẹ lòng được. Bây giờ đau buồn lắm phải không? Vậy liền khóc một trận thật to, ngày mai lại là một ngày khác rồi, phải quên tất cả đi và sống vui vẻ lên có được không?” - Du Thăng dịu dàng ôm chàng lấy Từ Từ vào lòng như muốn vỗ về những xúc cảm mong manh của cô gái nhỏ. Từ Từ như nấc nghẹn, bao nhiêu buồn tủi mấy ngày hôm nay phải chịu đựng không biết phải trút vào đâu giờ đây được dịp oà lên trong vòng tay Du Thăng, nước mắt cứ thi nhau tuôn xuống như thác đổ, thấm ướt một mảng lớn trên áo sơ mi của anh, ngấm vào da thịt anh, những giọt nước mắt ấm nóng chứa chứa bao nhiêu đau lòng.

Nửa tiếng đồng hồ qua đi, Từ Từ hét khóc rồi lại nấc, hết nấc rồi lại khóc, mãi đến khi việc đó rút cạn chút sức lực ít ỏi còn lại thì cô nhóc liền thiếp đi trong lòng Du Thăng. Anh thở dài, bắt đầu đi lại trở thành chiếc khăn thấm nước mắt lần nữa sau bao nhiêu năm. Anh nhẹ nhàng bế cô nhóc nhẹ tênh đi thẳng lên tầng, đến phòng nghỉ cho khách liền nhìn thấy chiếc ba lô con con mà lúc Từ Từ đến mang theo giờ đã được thu xếp xong xuôi, trông có vẻ như cô nhóc định sau hôm nay sẽ dọn đi luôn. Nhưng mà nhóc con này định đi đâu? Lẽ nào lại trở về cái quán cơm xập xệ bên góc đường, ngày ngày tiếp tục làm công việc bưng bê quét dọn mà mãi mãi không thể nào ngóc đầu lên được?

Du Thăng đặt Từ Từ lên giường rồi dèm chăn cẩn thận cho cô nhóc xong mới trở về phòng mình. Chạy đôn chạy đáo lo việc công ty khiến anh mệt mỏi mấy hôm nay lại thêm việc của Từ Từ khiến anh không tài nào chợp mắt nổi.

Sáng hôm sau trời chỉ mới vừa hừng sáng Du Thăng đã trở mình thức giấc, ngủ chập chòn cho qua chứ anh cũng không thấy thoải mái hơn chút nào. Lại đi sang phòng cho khách, Từ Từ dường như vẫn còn ngủ rất say, có lẽ chuyện của thím đã khiến cô nhóc mệt mỏi quá nhiều rồi.

Du Thăng vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà chạy bộ hơn nửa tiếng. Lúc anh trở về đã nhìn thấy xe của gia đình đậu dưới nhà mình, mẹ anh sao lại đến tìm anh sớm như vậy chứ? Vào trong nhà thì mới biết hoá ra mẹ đến là vì lời hứa sắp xếp cho Từ Từ.

“Mẹ định đưa Từ Từ đi đâu? Làm giúp việc cho nhà nào đó ư?” - Du Thăng hỏi.

Bà Du gật gù: “Cũng bởi con không để mẹ đưa nó về nhà mình cho nên mẹ mới tìm cho nó một nhà khác, con không phải lo, đó là nhà của bạn mẹ, bà ấy đối đãi không bạc với người làm chút nào, mẹ còn gửi cho một khoản tiền không ít”

“Mẹ giúp người ta như vậy sao? Dù là cho nhà mình hay là nhà khác đi nữa thì Từ Từ còn nhỏ mẹ nỡ nhìn cô nhóc đi làm giúp việc cho người ta sao?” - Du Thăng đáp lại.

Bà Du giận: “Mẹ như vậy đã là quá rộng tay rồi, con nhìn xem con coi con bé đó quan trọng như vậy thì có ích gì, chúng ta không thân không thích, thấy đồng hương gặp khó khăn đã hết lòng giúp đỡ thế con còn muốn gì nữa? Mẹ rất hiểu con là bởi vì lòng tốt muốn giúp đỡ nhưng chuyện con nên làm lúc này là đi vun đắp tình cảm với Selena, nhân lúc con bé còn chưa trở lại nước ngoài.”

Du Thăng giận mẹ mượn chuyện này nói đến chuyện khác, anh gắt: “Mẹ hãy thôi gán ghép cho con đi, con đã đến nỗi không lấy được vợ hay sao? Còn chuyện của Từ Từ, mẹ không phải bận tâm nữa, con sẽ lo nốt phần còn lại, giờ thì mời mẹ về cho. Con phải ra ngoài rồi”

Bà Du cơ bản là không để ý đến lời nói của con trai: “Con đi đâu thì đi, mẹ ở đây chờ con bé thức rồi đưa nó đi”

Du Thăng thờ dãi: “Con đã nói mẹ không phải nhúng tay vào chuyện này nữa mà.”

Bà Du không phục, bắt đầu lớn tiếng: “Mẹ chưa bao giờ thấy con vì ai mà cố chấp như vậy, ngay cả với Tiểu Di, bây giờ con còn lớn tiếng cả với mẹ sao? Bỏ qua việc con không nghe lời ba mẹ về chuyện hôn sự, chuyện này không phải chuyện đáng để con bận tâm. Con có việc thì đi đi, mẹ lên gọi con bé dậy rồi đưa nó đi ngay đây” Gương mặt Du Thăng vẫn lên gân xanh vì giận dữ: “Mẹ. Giờ mẹ có làm gì cũng vô ích. Con đã làm xong thủ tục nhận nuôi Từ Từ, mẹ hãy thôi can thiệp vào đi vì bây giờ con mới là người có quyền quyết định. Còn về chuyện hôn sự, con đã thẳng thắn tỏ rõ thái độ với Selena, mẹ đừng mong giữa hai chúng con có thêm bất kì sự liên hệ nào nữa. Còn bây giờ ... Mẹ về đi.”

Bà Du thất kinh nhìn con trai: “Con, con dám. Con chỉ mới có hai mươi một hai mươi hai tuổi đầu, bản thân mình còn lo chưa xong tại sao phải gánh thêm một con bé không quen không biết? Tại sao con có thể hồ đồ như thế, chuyện hôn sự của con ba mẹ đã đặt biết bao tâm huyết vào đó, bây giờ con bảo chúng ta làm sao dám ngẩng mặt nhìn gia đình người ta? Con, con ...”

Du Thăng nghiêng đầu phất tay ra hiệu cho tài xế của mẹ: “Cậu. Đưa phu nhân về”

Bà Du giận đến tím mặt, vung tay tát vào mặt Du Thăng một cái rồ kêu: “Cái thằng bất hiếu, con ... con đừng bao giờ gọi ta là mẹ nữa”

Du Thăng gượng cười: “Được. Nếu như bà muốn vậy, bà không đi, tôi đi. Không cần phải lo lắng về danh dự của gia đình và tập đoàn, bây giờ tôi đi quỳ gối tạ tội với họ.”

“Du Thăng ... con”

Bà Du giận mà không thể làm gì khác trước sự kiên quyết của con trai bà chỉ có thể đành nén cơn giận xách túi một mạch ra xe về. Còn Du Thăng, khi anh quay mặt bước lên cầu thang thì phát hiện ra cô nhóc Từ Từ đã thức dậy rồi, vẫn khuôn mặt buồn bã ấy, đôi mắt long lanh nhìn anh đầy khó hiểu tựa như có rất nhiều điều muốn chất vấn vậy.

Du Thăng bước thêm vài bậc thang đến khi còn cách cô nhóc vài bậc nhưng với sự chênh lệch về chiều cao này thì anh vẫn cao ngang ngực với cô và dễ dàng đưa tay xoa đầu Từ Từ. Anh nói: “Dậy rồi sao? Mau đi đánh răng rửa mặt rồi tôi sẽ đưa em đến một nơi”

Từ Từ vẫn đứng trân trân ngẩng ra mà nhìn Du Thăng. Anh dịch tay xuống gương mặt gầy gò của cô nhóc rồi tiện thể捏 một cái: “Này này, còn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Chú sẽ trở thành bố của cháu sao?” - Từ Từ lí nhí không dám nói ra nghi vấn trong lòng mình, lúc này vừa thức dậy thì nghe dưới nhà có tiếng cãi nhau, khi cô chạy xuống đây thì vừa lúc nghe ông chú này nói rằng đã làm thủ tục nhận nuôi mình và theo như những gì cô xem lờn được trên phim truyền hình lúc còn làm việc ở tiệm cơm thì tiếp theo đây không phải cô sẽ trở thành con nuôi của chú ta hay sao?

Du Thăng buồn cười đáp: “Ai nói với em là tôi sẽ trở thành bố của em vậy?”

Từ Từ ngạc nhiên hỏi lại: “Không phải là chú nói đã làm thủ tục nhận nuôi cháu sao? Vậy là cháu trở thành con nuôi của chú rồi sao?”

Du Thăng méo mặt: “Từ đâu mà em có thể suy ra như thế? Tôi đúng là đã làm thủ tục nhận nuôi em, nhưng với vai trò là người giám hộ cho đến khi em đủ 18 tuổi thôi, giống như cách mà thím em đã nhận nuôi em. Bố con gì ở đây chứ? Tôi không có ý định có con ở cái tuổi này đâu, nhất là một đứa con ngốc như vậy”

Từ Từ khó khăn tiếp thu những lời vừa được nghe, cô hỏi: “Vậy là từ bây giờ chú sẽ là người thân của cháu sao? Như cháu và thím sao? Chú sẽ nuôi cháu sao? Cháu sẽ ở lại đây với chú sao? Cháu thật sự không có nằm mơ chứ? Không được, không thể nào như thế được? Sao chú có thể làm như vậy được chứ?” Du Thăng hứng thú đứng chống nạnh nhìn xem biểu cảm bối rối đầy thú vị của cô nhóc trước mặt hết nửa ngày, đợi cô hết chất vấn anh rồi tự chất vấn mình xong thì anh mới thờ dài nói một câu: “Sao rồi? Phân tích đến đoạn nào rồi? Tôi nói cho em biết dù em có tin hay không thì thủ tục cũng đã hoàn thành rồi và đây chính là tâm nguyện trước khi mất của thím em, tôi đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Thím em không muốn em phải chịu khổ, đây là cách duy nhất và hữu hiệu nhất rồi. Thay vì để em phải một mình lam lũ ngoài kia và vớt cho em một đồng tiền thì chi bằng để em ở lại đây thì hơn. Ít ra cũng không phải lo xem hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền, có đủ ăn đủ mặc hay không. Tôi đã giúp em đến nhường này em còn không biết ơn hay sao?”

Từ Từ bắt đầu rung rung, cảm động sắp khóc đến nơi: “Chú ... cháu cảm ơn chú. Cháu rất biết ơn chú nhưng mà chú giúp cháu và thím nhiều quá rồi, nhưng cháu làm sao có thể, phụ nhân cũng không đồng ý.”

Du Thăng nhẹ nhàng lau đi khoé mắt ươn ướt của cô nhóc, anh nói: “Không nhưng nhị gì cả, tôi đã quyết định rồi thì không ai có thể ngăn cản được đâu, kể cả mẹ tôi. Giờ thì có thể đi rửa mặt đánh răng rồi chứ?”

Từ Từ gạt đầu, đôi mắt long lanh nhìn Du Thăng đầy uỷ khuất, cô ngập ngừng hỏi: “Chú không ... không hỏi hạn chứ?”

Du Thăng lại xoa đầu cô nhóc: “Không.”

Từ Từ hít một hơi thật sâu rồi lấy hết dũng khí nhào đến ôm lấy Du Thăng, anh không để ý nên suốt nửa thì ngã, anh biết chuyện mà mình làm có ý nghĩa như thế nào đối với cô nhóc, anh biết cô rất vui, rất cảm động và hình như ... anh cũng vậy.

Du Thăng sẵn tiện bế luôn cô nhóc trong lòng đi thẳng lên tầng rồi đi đến phòng nghỉ cho khách. Trước khi được anh đặt xuống thì cô nhóc ắt ghé sát vào tai anh thổ lộ: “Cảm ơn chú, Từ Từ cảm ơn chú. Từ Từ sẽ mãi ở bên chú, sẽ luôn vâng lời chú. Cả đời này cháu sẽ không quên những gì chú đã làm cho cháu và thím.”

Du Thăng mỉm cười gạt đầu, lần đầu tiên sau ngần ấy năm anh lại có thể vì một nụ cười của ai đó mà cảm thấy vui vẻ mãn nguyện.

Sau khi sửa soạn xong đi xuống lầu thì Từ Từ đã nhìn thấy Du Thăng ăn mặc chỉnh chu, sơ mi trắng quần âu đen, trên tay cầm một sấp giấy tờ gì đó. Nhìn thấy cô đi đến thì sấp xếp chúng ngay ngắn trở lại vào tập tài liệu rồi đứng lên. Anh nói: “Xong rồi à? Trông cũng khá đấy, vậy rất xinh. Giờ thì đi thôi.”

Từ Từ đuổi theo sau ông chú chân dài thắc mắc: “Sớm như vậy đã đi đâu vậy ạ? Hôm nay chú không phải đi làm sao? Chú đưa cháu đi luôn bây giờ hả? Chú vẫn chưa ăn sáng mà? Hay là để cháu làm bữa sáng cho chú ăn xong rồi hẳn đi nhé?”

Du Thăng đi một mạch thẳng xuống garage lấy xe, bỏ mặc Từ Từ đang vừa đuổi theo vừa riu rít hỏi phía sau.

Đến khi đã yên vị ngồi vào ghế lái phụ bên cạnh Du Thăng, cô nhóc vẫn chưa thôi thắc mắc, nhưng sợ làm phiền người ta đang chăm chú lái xe nên chỉ dám ngồi im thin thít mà nhìn đau đầu. Du Thăng thấy ánh mắt của cô nhóc cứ dán vào mình thì có hơi khó chịu, anh nói: “Đừng có mà nhìn chòng chọc vào tôi như vậy chứ.” Từ Từ nhanh chóng thu lại ánh nhìn, quay ra nhìn cảnh vật bên ngoài, thành phố xa hoa tấp nập, người xe vội vã lướt qua vùn vụt. Cảnh vật bên ngoài và tâm trạng thấp thỏm không yên của người bên trong thật chẳng có chút ăn nhập gì với nhau. Cuối cùng vẫn là Từ Từ không nhịn được thắc mắc nên quay mặt lại nhỏ giọng lí nhí hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy chứ?”

Du Thăng mặt không biến sắc vẫn đăm đăm nhìn thẳng về phía trước chuyên tâm lái xe. Từ Từ cúi mặt thờ dài rồi quay trở ra ngắm nhìn bên ngoài. Cho đến khi giọng nói điềm tĩnh của ai đó truyền đến: “Sở Tư pháp. Ý tôi là đi đến Sở Tư pháp. Làm thủ tục nhận nuôi.”

Từ Từ như ngơ ra được điều gì đó, quay phắt lại nhìn Du Thăng: “Vậy chuyện ban nãy chú nói với phụ nhân ... là nói dối sao?” - Và cả cháu nữa ...

Du Thăng thờ dài: “Đây là dự định của tôi, chỉ là do bận bịu quá nên vẫn chưa kịp làm thì bà ấy đã đòi đưa em đi. Bây giờ rảnh rồi không làm thì đợi đến khi nào mới làm. Và lại, tôi vừa phát hiện ra em chẳng có giấy tờ tùy thân gì cả, khai sinh cũng không. Chẳng biết thím em đã nhận nuôi em bằng cách nào. Đúng thật là ...” - Tự rước rắc rối vào thân.

Câu còn lại Du Thăng không nói ra. Vì quả thật anh vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết sao cho ổn thỏa thì mẹ anh đã đòi quyết định thay anh cho nên sáng nay anh mới nhất thời hùng hổ nói như vậy để bà không còn có cách nào xen vào chuyện này được nữa. Nhưng khi nhìn thấy sự cảm động và mừng rỡ vô vàn trong đôi mắt long lanh ấy anh lại nghĩ đây cũng hẳn là một cách không tồi ấy chứ? Nhưng mà anh đã quen sống một mình rồi, cũng không giỏi chăm sóc người khác, giờ lại nhận nuôi cô nhóc này, chả phải cuộc sống bình thường của anh sẽ đảo lộn lên hết hay sao? Nói đi cũng phải nói lại, từ ngày Từ Từ đến thì xem ra cuộc sống anh cũng không đến nỗi quá thay đổi, có đi chăng nữa thì cũng là những thay đổi tích cực. Anh dường như đã dần tìm lại được bản thân mình của trước đây. Và hơn thế nữa ... anh không ngờ để cô nhóc này lại phải chịu cực khổ.

Từ Từ yên lặng nhìn Du Thăng, nhìn hết những biểu cảm thay đổi trên gương mặt anh từ lúc câu nói của anh được thốt ra. Đăm chiêu cũng có, rối rắm cũng có, cuối cùng lại là một nụ cười như có như không.

Du Thắng quay sang nhìn Từ Từ đang chăm chú phân tích biểu cảm của mình, anh nói: “Được rồi, đã bảo với em là đừng nhìn tôi chòng chọc như vậy. Chuyện này tôi đã quyết định từ lâu rồi, sẽ ổn thoả nhanh thôi. Em đừng có đoán già đoán non rồi suy nghĩ lung tung. Cứ ngoan ngoãn vâng lời như em đã hứa là được rồi.”

Từ Từ gật gật đầu, một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu khiến cô nhóc gật nảy mình: “Chú không đem cháu đi bán đó chứ?”

Du Thắng buồn cười đưa tay sang véo vào má Từ Từ: “Đã bảo em đừng suy nghĩ lung tung mà lại. Em nghĩ tôi thiếu tiền hay sao mà phải bán em đi? Em nhìn em xem, gầy trơ ra đấy có bán thì cũng không ai thèm mua đâu biết chưa? Mua rồi còn phải bỏ tiền vỗ béo cho em nữa sao? Ngốc hết chỗ nói.”

Từ Từ không đáp, tự cảm thán một câu trong miệng: “Cũng đúng. Chú giàu như vậy mà ...”

Du Thắng mỉm cười xoa đầu Từ Từ: “Quá khen. Em biết như vậy là được rồi.”

Sáng hôm ấy Du Thắng đưa Từ Từ đi làm giấy khai sinh, sau đó thì làm các thủ tục nhận nuôi cần thiết. Thời gian cần để giấy tờ được duyệt cũng không biết phải làm gì, dù sao cũng vừa bàn xong một vụ làm ăn lớn với Mozet. Khoảng thời gian tới có thể nghỉ ngơi một chút, cũng là cho bố mẹ anh có chút thời gian để chấp nhận việc mà anh vừa mới làm. Thế là sao khi làm xong khai sinh cho Từ Từ anh liền đặt vé máy bay.

Ngồi trong phòng chờ ở sân bay, cô nhóc Từ Từ lại không nín tò mò mà hỏi liên tục câu hỏi của mấy ngày hôm nay, bởi vì chuyện nhận nuôi cô mà hai người gần đây phải đi lại lại mãi.

“Chúng ta lại đi đâu vậy chú? Sẽ ngồi máy bay sao?”

Du Thắng thở dài, bỏ Ipad trong tay xuống rồi quay sang lấy một chiếc bánh quy trên bàn đút vào miệng Từ Từ: “Em có thể yên lặng một chút được không vậy? Còn phiên nữa thì tôi sẽ lập tức bỏ em lại đây luôn.”

Từ Từ lác đầu, cắn một miếng bánh quy rồi xáp lại gần ôm lấy cánh tay của Du Thắng, ánh mắt đầy ngoan ngoãn: “Cháu sẽ ngoan mà, chú đừng bỏ cháu lại đây. Cháu sẽ không hỏi nữa, không hỏi nữa.”

Du Thắng hài lòng mỉm cười, ít ra cô nhóc này rất biết vâng lời. Anh đặt mẫu bánh quy bị cắn hết phân nửa trở lại bàn rồi cầm Ipad lên tiếp tục đọc tin tức. Được một lúc thì nghe thấy tiếng người bên cạnh giờ sách soạn soạn. Anh nhú mày nhìn về phía đó liền thấy Từ Từ đang chăm chú xem quyển cẩm nang du lịch dù vẫn không biết chữ nào trong ấy.

Du Thắng cuối cùng cũng chịu thua đành hăn giọng nói: “Du Giai Từ. Chúng ta đi Mỹ.”

Từ Từ ngạc nhiên nhìn Du Thắng.

Đúng vậy là đi Mỹ.

Nhưng mà trọng tâm nằm ở cái tên Du Giai Từ kia. Đây là lần đầu tiên anh gọi tên đầy đủ của Từ Từ, cái tên mà anh đã vắt óc suy nghĩ đặt cho cô lúc làm khai sinh. Du Giai Từ (俞佳慈). Giai của tốt đẹp, Từ của yêu thương. Đúng vậy, cái tên vừa hay vừa ý nghĩa biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lần đầu tiên được đi máy bay, cô nhóc Từ Từ không kìm chế được hứng thú lần tò mò, từ cổng hải quan đến tận lúc đã ngồi yên vị trên khoang hạng nhất vẫn cứ luôn rít hỏi tới hỏi lui đủ thứ chuyện khiến cho Du Thắng váng cả đầu. Thế nhưng máy bay cất cánh chưa được bao lâu thì kẻ phiền phức bên cạnh đã ngủ thẳng giấc mất rồi, chưa kể đến tư thế ngủ kì quặc thế kia khiến anh nhìn đến phát gay mắt đành phải ra tay chỉnh lại cái đầu đang ngoẹo hẳn sang một bên kia.

Xong việc, Du Thắng lại lẳng lẳng mòng Ipad ra xem tin tức, vừa hay đúng lúc bài báo phỏng vấn ông chủ lớn Du thị đang nằm chễm chệ trên đầu trang Forbes. Anh nhìn tấm ảnh bia được chụp một cách đầy nghệ thuật, văn phòng làm việc xa hoa của bố anh, người đàn ông trông có vẻ hiền lành chất phác nhưng cũng đầy lịch lãm trong bộ vest đen, nhìn vào đây ai cũng sẽ không khỏi ngưỡng mộ tài năng và cơ ngơi đồ sộ mà ông đã gây dựng nên. Nhưng có mấy ai biết được, đằng sau vẻ hào nhoáng ấy là một con người cũng chẳng kém độc đoán và mưu mô, người ấy đã dành hết tâm huyết của cuộc đời mình vào sinh ra từ cho sự nghiệp, người có thể vì công việc mà bỏ lỡ vô số những cột mốc quan trọng trong đời người con trai duy nhất của mình nhưng lại có thể vì lợi ích của tập đoàn mà không ngại móc nối để bày ra cho con trai mình vô số buổi tiệc xem mắt vô nghĩa.

Đối với người đàn ông này, Du Thắng vừa hận lại vừa rất yêu quý và nể phục. Ông đã hy sinh rất nhiều cho sự kế nghiệp lâu đời của gia tộc, ngay cả hạnh phúc cả đời cũng không có quyền lựa chọn và hơn thế nữa, khoảng thời gian ông dành cho gia đình chẳng thể đem ra so với khoảng thời gian ông

lao đầu vào những dự án, những công trình đầu tư, những công văn giấy tờ chồng chất... Thế nhưng ông vẫn luôn một lòng một dạ với người vợ suốt mấy mươi năm của mình, từng ấy thời gian cùng nhau vượt qua biết bao thăng trầm của cuộc sống và trọng trách lớn lao dường như chỉ có thể làm cho tình cảm của họ thêm khăng khít và sâu sắc hơn chứ không hề khiến ông chán nản hay có ý định thay đổi một nửa luôn ở bên cạnh mình, vừa là người vợ hiền, vừa là trợ thủ đắc lực của ông trên thương trường đầy sóng gió ấy. Cho dù giờ đây người phụ nữ ấy đã không còn trẻ trung xinh đẹp, không còn cùng ông kề vai sát cánh chiến đấu nhưng dù bà có là người mấy mươi năm trước ông bị khăng khăng ép cưới hay là người phụ nữ tề gia nội trợ của mấy mươi năm sau thì ông vẫn luôn một lòng một dạ chẳng hề thay đổi. Phải chăng trong thế giới của những người như ông thì một người phụ nữ như thế, mới có thể thấu hiểu, có thể bang trợ, có thể gắn kết lâu dài?

Còn Du Thăng anh thì sao?

Anh không bắt ngờ khi nhìn vào tiêu đề nổi bật của bài báo: Dự án hợp tác thành công gây được tiếng vang lớn. Anh chỉ bắt giác mỉm cười tự giễu khi nhìn thấy dòng chữ nhỏ được làm nổi bật phía dưới: Tiết lộ về việc giao hôn với tập đoàn Mozart.

Đọc qua được một ít, Du Thăng cũng thấy hơi chán, thế là anh định chớp mắt một lúc. Nhưng chỉ vừa thiếp đi thì cỗ máy phiền phức bên cạnh lại bắt đầu hoạt động trở lại. Sắp đến giai đoạn ngủ sâu thì anh liền cảm nhận được một ánh mắt táy máy đang không ngừng chòng chọc nhìn thẳng vào mình. Du Thăng khó chịu hé mắt ra nhìn, chẳng hề sai chút nào vì lúc này cô nhóc bên cạnh không biết đã thức dậy từ lúc nào và giờ đang giương đôi mắt nửa tỉnh nửa mơ nhìn anh, anh còn để ý thấy ở khoé mắt còn có chút gì mất ngủ nữa cơ. Cái cô nhóc này, anh phải lên kế hoạch giáo dục lại từ đầu cho cô mới được. Nhất là ý tứ cơ bản và những nghi thức giao tiếp cần có của một cô gái, cứ như thế này thì sớm muộn thì anh cũng bị thói quen sống qua loa sơ sài của cô làm cho tức chết. Ngoài lễ phép ra thì đúng là không có lấy một điểm sáng nào. Bỗng dưng người bên cạnh trở người vuron vai và tiện thể mở miệng ngáp một tiếng không chút kiêng dè đến nỗi khiến cho cô tiếp viên vừa mới đi ngang qua phải ngoái lại nhìn. Đúng là mất hết cả thể diện mà.

“Du Giai Từ. Ngồi ngay ngắn lại.” - Du Thăng mở lớn mắt trừng người bên cạnh khiến cô giật mình vội thu người lại.

Du Thăng kéo tấm chăn mỏng mà khi nãy tiếp viên vừa đắp lên cho mình xuống rồi liếc nhìn Từ Từ: “Mau đi rửa mặt đi. Còn nữa, sau này muốn ngáp thì nhỏ tiếng một chút, phải lịch sự đừng tay che miệng mình lại.”

Từ Từ nào dám cãi lời, vội gật đầu cái rụp rồi đi ngay. Lúc trở lại thì mặt mày đã tươi tỉnh hẳn, còn vui vẻ bảo với Du Thăng: “Du Giai Từ. Du Giai Từ. Du Giai Từ. Đúng là càng nghe càng thấy hay. Dù không thật sự hiểu ý nghĩa của nó lắm nhưng cháu rất thích. Thật sự rất thích.”

Du Thăng lẩm bẩm: “Em mà dám không thích thử xem?”

Từ Từ không nghe rõ thì hỏi lại: “Gì ạ?”

Du Thăng cười nhạt: “Thích là được rồi.”

Máy bay đáp xuống lúc chập tối, Du Thăng tay không dẫn cô nhóc với chiếc ba lô con con phía sau vai ra khỏi sân bay. Vừa ra đến ngoài thì một chiếc Jaguar phiên bản giới hạn màu đen bóng loáng vút tới dừng ngay trước mặt của hai người. Từ Từ trở mắt nhìn người lạ mặt trong xe bước ra đặt chìa khoá vào trong tay Du Thăng rồi chuyển sang ngồi ở phía sau. Lúc đi ngang qua cô, người ấy còn tò mò nhìn thêm một lúc như thể muốn moi thêm một chút thông tin nào đó về sự hiện diện của cô ở đây.

Từ Từ vẫn ngồi ở ghế lái phụ như mọi khi, Du Thăng vẫn điềm tĩnh chăm chú lái xe như mọi khi, thì thoảng anh có đối thoại vài câu, trả lời vài câu của người phía sau nhưng như biết rằng anh có vẻ không mấy hứng thú với cuộc trò chuyện nên người ấy cũng gật đầu rồi không hỏi nữa.

Xe chạy băng băng trên con đường lớn đông đúc, hơn hai mươi phút sau thì dừng lại trước một cửa hàng xe hơi lớn đến hoa cả mắt. Người đàn ông ngoại quốc cao to với mái tóc vàng nổi bật ngồi phía sau nói với Du Thăng mấy câu rồi chào tạm biệt, đi vào bên trong đó. Du Thăng đánh xe quay ngược trở lại rồi rẽ vào một lối nhỏ bên cạnh cửa hàng xe.

Lúc bấy giờ Từ Từ mới liếc mắt sang nhìn Du Thăng, ánh mắt lại chất chứa một nỗi thắc mắc mà từ nãy đến giờ cô nhóc phải cố gắng kềm chế để không hỏi lung tung.

Du Thăng hừ lạnh: “Lại muốn hỏi gì nữa đây?”

Từ Từ cười hi hi: “Người lúc nãy là ai thế ạ? Giờ chúng ta đang đi đâu vậy ạ? Tối nay chúng ta phải ở đâu ạ? Chú có ... “

Du Thăng thờ dãi ngắt lời: “Em đúng là ... Hết thuốc chữa. Đợi tôi giải đáp xong hết đồng thắc mắc của em thì tôi cũng già mất rồi.”

Từ Từ bĩu môi chán nản, Du Thăng nhìn thấy thì chỉ lắc đầu cười. Ngay lúc đó thì xe dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ nhỏ trên đường, ngôi nhà này cùng với vài hộ gia đình đang sáng đèn bên cạnh đều cùng được xây theo phong cách kiến trúc đại trà cho nên trông chẳng khác nhau là mấy. Nhìn từ ngoài vào cũng không có điểm gì đặc biệt một mặt là vì nó không được bật đèn mà chỉ có thể nương theo ánh sáng của hai căn nhà bên cạnh để xem thử một chút, mặt khác hai căn ngôi nhà bên cạnh trông cứ na ná nhau cho nên chắc chắn căn ở giữa này cũng không ngoại lệ. Du Thăng đột nhiên cất tiếng nói phá vỡ sự im lặng trong phút chốc vì mãi mê chú ý đến căn nhà của cô nhóc bên cạnh: “Đây là nơi tôi từng ở hai năm trước khi sang đây làm du học sinh trao đổi. Sau này khi đi công tác cũng ở lại vài lần, từ giờ chúng ta sẽ sống ở đây ... Ít nhất là cho đến khi em ổn định hơn một chút.”

Từ Từ ngạc nhiên: “Sao ạ? Chúng ta sẽ ở lại đây luôn sao? Chú không phải đi làm ạ? Mà không đúng, còn gia đình chú thì sao? Còn nữa, chú không có mang quần áo, cháu cũng vậy! Chú ... chú chờ cháu với.”

Trong lúc Từ Từ còn đang huyền thuyên thì Du Thăng đã xuống xe đi thẳng vào trong. Vừa đến trước hiên nhà thì có một người đàn ông trông rất đồ con lực lưỡng từ trong nhà bên cạnh hé đầu ra khỏi cửa nhìn. Nhận ra Du Thăng thì vui vẻ lớn tiếng chào sang rồi hỏi thêm vài câu đại loại thì nghe trông

có vẻ giống với những gì người tóc vàng khi nãy nói.

Từ Từ kéo góc áo thun của Du Thăng rồi nhỏ giọng hỏi: “Sao mọi người cứ nói về việc này thế ạ?”

Du Thăng dùng động tác mở cửa nhìn Từ Từ với vẻ mặt khó hiểu: “Việc này? Là việc gì? Hay là ... Này nhóc em có thật sự hiểu những gì chúng tôi nói không vậy? Em ... biết tiếng Anh chứ?” - Anh bán tín bán nghi hỏi.

Từ Từ gãi đầu thật thà đáp: “Hi ... thật ra cháu chỉ biết vài câu chào hỏi thôi ạ”

Du Thăng ôm trán tự nhủ sao mình lại tự rước cục nợ này vào thân thế không biết. Anh nói: “Không biết em dùng cách gì sống sót ở Anh qua từng ấy năm”

Từ Từ lí nhí đáp: “Chú cũng biết cháu sống ở khu người bản xứ mà.”

Du Thăng day nghiêng nhấn mạnh từng chữ: “Sợ - em - thật - rồi.”

Từ Từ nghe thấy thì có phần lo lắng, sợ đã làm phật ý anh nên đứng ngoài cửa tự kiểm điểm. Dù sao cũng là người ta nhặt mình về, nói văn hoa một chút là nhận nuôi nhưng thật ra nếu không vừa lòng chú ta có thể tùy ý vứt mình trở lại nơi mình vốn phải thuộc về.

Du Thăng vào nhà bật hết diêm đóm lên rồi kiểm tra một lượt xung quanh một hồi lâu mới phát hiện người kia nãy giờ vẫn chưa bước chân vào trong nhà. Hèn gì lại lạnh như vậy, ngoài trời ít nhất cũng âm mười mấy độ C, trong nhà vẫn chưa kịp bật máy sưởi, thế mà cô nhóc gầy nhom ấy lại không biết dở chừng gì lại cứ đứng ở ngoài ấy.

“Du Giai Từ. Em vào đây cho tôi.” - Du Thăng lớn tiếng gọi vọng ra.

Chưa đầy năm giây thì kẻ phiền phức với cái mũi đỏ hỏn vì lạnh liền xuất hiện ngay trước mặt anh. Thật giận muốn tự vả vào mặt mình, Du Thăng cất bước ra đóng cửa lại, vừa hay có một cơn gió lạnh vụt nhanh qua khiến anh cũng thoáng rung mình. Cái cô nhóc ngốc nghếch này sao lại... Anh nhanh bước đi mở nước nóng rồi quay trở lại nỗi giận đùng đùng bảo cô nhanh đi tắm rửa thay đồ kéo bệnh.

Từ Từ ủ rũ bước đi theo hướng anh chỉ đi về phía nhà tắm. Du Thăng đi vào bếp định bụng sẽ làm cho cô nhóc kia một ly nước chanh nóng nhưng còn chưa kịp động tay thì kẻ ngốc kia đã lù lù đứng phía sau kéo vạt áo anh hỏi nhỏ: “Chú ... cháu không có mang quần áo. Cháu không biết chúng ta sẽ ở lại đây.” Du Thăng lườm nguýt cô nhóc rồi im lặng đi về phía phòng ngủ, Từ Từ mặt mày buồn bã bám theo anh. Trong phòng ngủ có một tủ quần áo âm tường tương đối lớn, vừa mở ra liền thấy một loạt áo sơ mi với những tông màu được sắp xếp nhặt dần về phía trái, bên phải là những chiếc quần âu đen trắng thom cùng một hàng cà vạt đủ màu. Bên dưới, được chia làm mấy ngăn nhỏ dùng để xếp quần áo thể thao, đồ ở nhà và đồ ngủ.

Từ Từ loá mắt nhìn một lượt. Thảo nào chú ta đâu cần phải mang quần áo theo làm gì, quên mất người ta giàu như vậy... Trước đây đã từng phụ việc trong một tiệm giặt ủi, tuy không hiểu biết nhiều nhưng chỉ nhìn thôi cũng đủ biết chủ nhân của đồng quần áo này không phải là người tầm thường rồi, trông bắt mắt như vậy mà.

Du Thăng lấy bừa một bộ đồ thể thao nhét vào tay Từ Từ: “Nhìn đủ chưa? Nếu còn không đi tắm nước ấm thì em có lạnh chết tôi cũng mặc kệ đấy.”

Từ Từ thu lại ánh nhìn ôm quần áo chạy biến đi. Du Thăng lại thở dài, khi không lại chui ra một cô nhóc khiến anh nhức đầu chóng mặt như thế này, anh có cảm giác gần đây mình thật sự đã già đi không ít. Chạy đi chạy lại lo lắng cho một cô nhóc như thế này ... thật khiến anh không muốn cũng phải nhớ về khoảng thời gian anh bắt chấp tất cả cũng chạy đôn chạy đáo vì một cô nhóc.

Từ Từ rất nhanh đã tắm xong, cô nhóc gầy nhom rúc mình trong bộ đồ thể thao rộng thùng thình, ống quần thì được xắn lên quá nửa, hai cánh tay thì ngắn cùn để lại tay áo còn lại dài lê thê. Mặc dù rất đói khi nhìn thấy chiếc pizza nóng hôi cùng suất gà rán trên bàn trong phòng ăn, nhưng cô cũng tự biết thân biết phận rằng mình vừa chộc giận người khó tính kia cho nên cô chỉ dám đứng ngoài cửa lén lút nhìn vào.

Du Thăng nghe tiếng bước chân rón rén thì quay lại nhìn. Thấy Từ Từ lấp ló như tên trộm ở ngoài cửa thì đứng dậy đi ra ngoài đó. Lúc đi ngang qua cô nhóc thì nói: “Ngoan ngoan uống hết ly nước trên bàn rồi ăn ít đủ để no thôi. Tối rồi ăn nhiều thức ăn nhanh không tốt.”

Từ Từ gật đầu vâng dạ rồi ngoái theo bóng lưng của Du Thăng hỏi: “Chú không ăn sao?”

Du Thăng không buồn trả lời mà đi thẳng vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Từ Từ lúi thủi đi vào nhà ăn rồi vòng qua quầy bếp mở tủ lạnh xem thử, cô định sẽ nấu gì đó cho ông chú khó tính kia vì biết chắc người ta chẳng hề thích ăn đồ ăn nhanh, thế nhưng tủ lạnh trống hoắc trống hươu chỉ có vài chai nước lọc. Cô trở lại bàn ăn trong lúc ngồi đợi thì uống hết ly nước chanh nóng và không kìm được cái bụng đói cồn cào của mình mà ăn mất nửa chiếc pizza và hai cái đùi gà, vẫn chưa thấy no, hơn nữa lần đầu tiên được ăn đồ ăn nhanh mệnh danh là trẻ con ai cũng thích khiến cho cô phấn khích vô cùng, đến cuối vẫn là không đợi được ăn thêm một phần ba của nửa chiếc pizza còn lại và một cái cánh gà.

Từ Từ ăn nhiều đến nỗi chân cũng nhấc lên không nổi nữa, thế nhưng vẫn đành phải đứng lên đi vài vòng cho tiêu hoá bớt nếu không cô sẽ thật sự chết vì no mất. Từ Từ vừa đi vừa suyt xoa ôm cái bụng no căng của mình đi một vòng quanh nhà.

Đây là một căn nhà không lớn lắm, nếu so với căn nhà ở Luân Đôn của ông chú giàu có này thì đây chẳng bằng một góc. Thế nhưng bù lại cách bày trí ở đây có phần ấm áp và sáng sủa hơn nơi đó nhiều, tông màu trắng khiến tinh thần người ta cảm thấy thư thái dễ chịu, vật dụng mang một chút hơi hướng hoài cổ với chất liệu gỗ là đa phần. Phòng khách không quá rộng, đủ chỗ cho một bộ trường kỷ bằng màu trắng, một chiếc TV không quá hiện đại cũng

không quá cổ xưa. Một kệ sách nhỏ với vài cuốn sách và một loạt mô hình ô tô đầy màu sắc. Cửa sổ và cửa chính đều là hướng chính nam, chắc chắn mỗi ngày đều đón được ánh sáng ấm áp của mặt trời. Bên trong là một nhà bếp kết hợp với phòng ăn nhỏ. Vào trong nữa là phòng ngủ tầm trung với chiếc giường khá là to so với diện tích của cả căn phòng. Cuối cùng là một cầu thang bằng gỗ nhỏ dẫn lên gác xép phía trên, trên ấy hơi tối và không gian cũng vừa đủ gọi là rộng một chút vì không nhìn thấy có đồ đạc gì. Cả căn nhà tuy không được dùng nhiều nhưng sạch sẽ ngăn nắp vô cùng, chắc chắn luôn được quét dọn thường xuyên. Khi Du Thăng trở lại thì đã là chuyện của một lúc sau, anh vừa vào bếp liền nhìn thấy đồ ăn trên bàn đã bị oanh tạc gần hết, chiếc pizza đã bị ăn hơn quá nửa, gà rán cũng chẳng còn được bao nhiêu. Bao tử của cô nhóc đó không phải là không có đấy đó chứ? Đồ ăn dầu mỡ, nhiều calo như vậy mà ăn như sắp chết đói đến nơi thế sao? Anh có phải là bỏ đói cô đâu chứ? Chỉ là ăn muộn một chút thôi mà.

Du Thăng vừa đi tìm vừa lớn tiếng gọi: “Du Giai Từ. Tôi đã bảo...”

Chưa dứt lời thì đã thấy người cần tìm nằm co lại trên trường kỷ ngoài phòng khách, tay ôm bụng, mặt nhăn nhó, trông đau đớn vô cùng. Anh chạy ngay lại xem thế nào thì cô nhóc vừa nhìn thấy anh đã lập tức thú tội, hoá ra là ăn no quá không tiêu hoá kịp nên mới bị đau bụng. Anh nhìn kẻ phiền phức kia mà vừa tức lại vừa thương.

Anh mắng: “Lần đầu tiên ăn thức ăn nhanh thì phải ăn cho no chết luôn hay sao? Em đúng là ngốc đến hết thuốc chữa rồi. Vào phòng trong phòng mà nằm đi, đợi tôi ra hiệu thuốc một lát rồi quay về ngay, thuốc trong nhà đã lâu không thay rồi, chắc không còn dùng được.”

Du Thăng không thèm thay quần áo cứ thế mặc luôn bộ đồ mặc ở nhà mà đi ra xe chạy một mạch đến hiệu thuốc.

Ấy thế mà lúc anh trở về thì cô nhóc ngốc nghếch kia đã ôm bụng ngủ say như chết rồi, nhìn xem dáng ngủ co ro vì đau bụng như thế chả giống ai. Đúng là anh đến bó tay với cô mất. Anh ba chân bốn cẳng chạy đi mua thuốc, về đến nhà còn đi lấy nước ấm và mang thuốc đến tận giường, anh dịu dàng đánh thức cô nhóc kia dậy, vẫn còn trong cơn say ngủ nhưng bụng vẫn đau nên đôi mắt long lanh ngấn ngấn nước mờ ra nhìn anh một lúc rồi bỗng dưng Từ Từ nhào dậy ôm lấy cổ anh thút thít.

“Cháu xin lỗi chú, rất rất xin lỗi chú. Cháu biết chú không thích cháu, bản chất của cháu vốn ồn ào lắm chuyện làm phiền chú, hết lần này đến lần khác khiến chú giận, còn phiền chú phải vì cháu làm hết việc này đến việc khác. Cháu xin lỗi. Chú không cần phải đối tốt với cháu vậy đâu, chú đã giúp đỡ cháu quá nhiều rồi. Chú không thích có thể mang cháu về trở lại nơi cháu đáng ra phải về, cháu không muốn khiến chú phải bận lòng vì lời hứa thực hiện nguyện vọng cho thím của cháu đâu, cháu không dám đâu ... cháu ...” – do vừa tỉnh dậy vẫn có hơi gắt ngủ cộng với cơn đau bụng chưa dứt khiến cho tâm tình cô nhóc có phần uỷ khuất.

Du Thăng đau lòng, anh quên mất cô nhóc bé nhỏ này đây dù đã gồng mình bươn chải như thế nào đi chăng nữa thì suy cho cùng cũng chỉ là một cô nhóc, tuổi đời còn quá non nớt đã phải trải qua những mất mát to lớn, nhưng cô nhóc trong lòng anh cũng rất mạnh mẽ kiên cường, cô chưa từng cảm thấy tủi thân mà luôn biết chấp nhận số phận dù nó có nghiệt ngã đến đâu đi chăng nữa. Anh không nên quá khắt khe, đây không phải là thứ anh muốn mang đến cho cô. Anh muốn cô vui vẻ, sống một cuộc sống mà một cô nhóc mười tuổi đáng được sống.

Du Thăng nhẹ nhàng an ủi: “Ngốc quá, đừng có suy nghĩ như thế chứ? Đây là quyết định của tôi, nhận nuôi em là do tôi muốn như vậy, tôi hay khó chịu là bởi vẫn chưa quen bên cạnh mình có thêm một người. Mặc dù em phiền phức thật đấy, nhưng em khiến cuộc sống của tôi bớt đi phần tẻ nhạt, và lại dù không biết chăm sóc bản thân mình nhưng em lại chăm sóc cho người khác rất tốt, em còn bé nhưng nấu ăn lại rất ngon, tôi rất thích. Em còn rất lễ phép nữa. Tóm lại từ bây giờ em đừng bao giờ nghĩ tôi sẽ bỏ em lại ở đâu đó nữa, quên đi quá khứ buồn bã cơ cực của mình để từ hôm nay vui vẻ sống. Và cuối cùng, ghi nhớ cho rõ, từ bây giờ tôi là người thân của em, tôi sẽ không bao giờ bỏ mặc em. Em là Du Giai Từ, bắt đầu từ hôm nay em sẽ là tiểu thư nhà họ Du. Đừng lo mẹ tôi không chấp nhận em, bà ấy miệng cứng lòng mềm, không bao lâu nữa sẽ xem em như con cháu trong nhà mà thôi. Giờ thì ngoan ngoãn, uống hết thuốc rồi ngủ tiếp. Ngày mai mọi chuyện sẽ tự dung ổn thoả thôi.”

Du Thăng ôn nhu hôn lên trán Từ Từ, anh nhấn mạnh một lần nữa: “Nhớ. Tôi sẽ không bao giờ bỏ mặc em.” – Anh không biết vì sao, càng không muốn muốn biết vì sao mình lại trở nên dịu dàng như vậy mà quan tâm Từ Từ. Anh không muốn mình lại hồ đồ xem Từ Từ như An Di của ngày xưa, họ rõ ràng không có một điểm tương đồng nào cả.

Còn Từ Từ đã cảm động đến vỡ oà, cô nhóc ngây thơ suy nghĩ đơn giản rằng không cần biết sau này có thế nào, từ bây giờ cô đã nguyện lòng sẽ luôn luôn nghe lời người dẫn đầu trước mặt này, để trả ơn dù muốn có làm gì cô cũng sẽ không từ nan mà dần bước. Bởi vì những gì người ấy đã cho cô còn to lớn hơn cả việc cô được sinh ra và tồn tại trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Uống thuốc xong, đêm đó Từ Từ ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau, có lẽ do lạ chỗ hoặc giả là do đêm qua được vỗ về hết mực dịu dàng khiến cho tâm trạng thấp thỏm gần đây của cô nhóc bay biến.

Lúc cô thức dậy thì cũng gần đến giờ ăn trưa nên liền vội đi đánh răng rửa mặt. Vừa hay phát hiện quần áo hôm qua đã được và sấy khô cẩn thận và đặt trong phòng tắm, Từ Từ vui vẻ thay đồ rồi ra ngoài ngó nghiêng tìm Du Thăng.

Vào đến phòng ăn thì nhìn thấy bữa trưa trên bàn được bày trong một chiếc lồng com, mở ra thì có một đĩa há cảo, một bát cháo hành và một đĩa rau

luộc vẫn còn nóng nhưng nhìn biết ngay là đồ mới mua bên ngoài về. Đóng lồng com lại, nhìn thấy bên cạnh có cốc sữa và thuốc, Từ Từ biết ngay tất cả được chuẩn bị cho mình, thế nhưng không thấy tâm hơi ông chú kia ở đâu, vẫn là nên đi nói một tiếng trước đã.

Ngoài phòng khách cũng chẳng thấy ai, trên bàn có một quyển tạp chí, bên cạnh là điện thoại di động và một gói thuốc. Ô là thuốc lá? Ông chú kia có thói quen hút thuốc hay sao? Từ lúc biết chú ấy đến nay chưa từng thấy chú ấy hút thuốc cơ mà? Thứ này chẳng hề tốt cho sức khỏe chút nào, trước đây còn giúp việc ở quán ăn nọ, cô vẫn thường nghe bà chủ mắng chồng mình cứ hút thuốc mãi sẽ chẳng sống được bao lâu.

Đúng lúc Từ Từ đang đứng nghĩ bâng quơ thì Du Thăng từ bên ngoài đi vào, anh mới vừa tưới nước cho mấy khóm hoa trước nhà, sáng hôm nay hàng xóm bên cạnh mới đi chợ hoa về, còn mua rất nhiều hoa giống, vừa lúc đó anh cũng đi chạy bộ về, nói chuyện vài câu thì anh ta mang hoa chia cho anh một nửa. Khoảng thời gian anh ở đây khi trước không dài nhưng bù lại giao tình với hàng xóm cũng không tồi, cho nên họ đều rất quý mến anh, tuy anh không định nhận nhưng người đó nói tới qua có thấy anh dẫn cháu gái đến cho nên mới cố tình mua dư để tặng cho cô bé nhà anh. Không nhận thì phí lòng của người ta thế là anh không khách sáo nữa mà mang hoa giống về trồng ngay trước khoảng sân trống.

Xong việc vào nhà thì thấy cô nhóc kia đang hồn vía trên mây đứng trong phòng khách nên anh mới hắng giọng hỏi: “Bụng đã hết đau chưa?”

Từ Từ giật mình quay ra nhìn Du Thăng, có vẻ như không để ý mấy đến câu hỏi của anh mà lại hỏi một vấn đề khác: “Chú hút thuốc à?”

Du Thăng nhìn theo ánh mắt của Từ Từ đến gói thuốc trên bàn, anh đáp: “Không phải là thói quen, chỉ thỉnh thoảng hút thôi.”

Từ Từ tỏ vẻ dăm chiêu: “Nhưng mà thứ này không tốt cho sức khỏe đâu ạ.”

Du Thăng: “Không đến lượt em phải lo. Bữa trưa và thuốc đã nhìn thấy chưa?”

Từ Từ gật gật đầu.

Du Thăng lại hỏi: “Vây đã ăn rồi uống thuốc chưa?”

Giờ thì cô nhóc lắc đầu nguây nguậy.

Du Thăng thở ra: “Còn rồi hơi lo cho tôi sao không biết tự lo cho mình trước? Ngủ cả sáng rồi nên mau đi ăn chút đồ rồi uống nốt thuốc đi. Sau đó tôi đưa em đi mua sắm.”

Từ Từ cười ngốc: “Vi chúng ta là người một nhà mà, cho nên cháu lo cho chú là chuyện đương nhiên thôi. Chú cũng lo cho cháu mà phải không ạ? Vây nên chú đừng hút thuốc nữa nhé?” Du Thăng bật cười: “Du Giai Từ, em giỏi lắm, bây giờ còn biết cả nịnh nọt sao? Đi ăn mau lên!”

Từ Từ vâng lời lon ton đi vào phòng ăn. Du Thăng lại nhìn gói thuốc trên bàn, nghĩ đi nghĩ lại rồi mang nó vứt vào học tủ.

Đợi Từ Từ ăn xong bữa trưa kiêm bữa sáng của mình thì Du Thăng lái xe đưa cô nhóc đến trung tâm thương mại gần nhà chọn mua một ít đồ dùng cần thiết, tuy nói là một ít nhưng lại không ít chút nào, họ đi hết cả nửa ngày, đến tận buổi chiều mới mua xong.

Anh đưa Từ Từ đi chọn đồ cho phòng riêng của cô nhóc, chính là căn gác sạch sẽ rộng rãi mà hôm qua cô đã nhìn thấy. Một chiếc giường cỡ vừa cùng với bộ drap theo concept hoa cỏ rất bắt mắt và đáng yêu. Lại chọn thêm một chiếc bàn học bằng gỗ có kèm theo kệ sách nhỏ. Tủ quần áo, gương, rèm cửa, đồ dùng cá nhân... Cuối cùng là quần áo và giày dép, đây mới chính là phần khiến Du Thăng cảm thấy đau đầu nhất, phải cải tạo lại gu ăn mặc của Từ Từ, chuyện này anh miễn cưỡng lắm thì cũng có thể làm được còn việc phải giải thích và hướng dẫn việc những loại quần áo khác nhau dùng trong những dịp khác nhau như thế nào thì quá mức là phức tạp với anh rồi, cho nên vừa dẫn cô nhóc đến khu quần áo xong thì anh giao luôn cô cho nhân viên nữ ở đó dẫn cô đi chọn và chỉ cô những điều cần thiết, thế nhưng anh lại đau đầu khi nhớ ra cô nhóc ngốc nghếch này có biết tiếng Anh đâu cơ chứ. Cuối cùng vẫn là anh phải đi theo làm phiên dịch kiêm luôn cả chân xách đồ.

Mua đồ xong hết thì cũng xế chiều đến nơi, cô nhóc Từ Từ than đói bụng, anh cũng đến một sau khi phải theo cô và nhân viên nữ có phần nhiệt tình quá mức kia chọn đồ gần hai tiếng đồng hồ. Thế là sau khi thanh toán xong tất cả thì giao hết cho khâu vận chuyển của trung tâm thương mại chuyển đến nhà rồi lấy xe định đưa Từ Từ đi ăn.

Lúc vào hầm giữ xe thì tình cờ gặp ngay vợ chồng giáo sư Ngôn và An Di cũng vừa đi mua sắm xong. Tính đến nay thì họ kết hôn cũng đã gần bốn tháng, anh cũng nghe nói là An Di đã mang thai ba tháng rồi, tuy nhiên lúc này trông cô cũng không thay đổi là mấy so với lần cuối cùng gặp nhau trong đám cưới của cô. Hai người họ đang vừa trò chuyện vui vẻ vừa chất đồ mới mua từ trong giỏ xe đẩy vào cốp xe. Anh cũng không định đến chào làm phiền họ nhưng An Di đã trông thấy anh mất rồi. Trông cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh ở đây, và có lẽ cũng ngạc nhiên không kém với đứa nhóc bên cạnh anh này.

An Di trở mặt gọi: “Du Thăng, bên này.”

Trông vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa tò mò của cô, người đàn ông bên cạnh đi kèm nhìn theo hướng gọi rồi quay lại mắng yêu một câu: “Nhìn em đi, có còn nhớ là mình đang mang thai không đấy? Gọi lớn như vậy dọa bảo bối của anh giật mình thì sao?”

Du Thăng cười khỏ đi về hướng đó, anh chưa kịp mở lời chào thì người đàn ông với ánh mắt không mấy thân thiện kia đã cất tiếng hỏi trước. Đành thôi, dù sao thì từ lúc anh thất lễ với An Di thì chưa bao giờ người đàn ông ấy dành cho anh chút thiện cảm nào, chuyện cũng lâu lắm rồi, đến anh cũng chẳng còn thiết nghĩ đến nó nữa, An Di cũng đã tha thứ cho anh từ lâu rồi, duy chỉ có người này dường như còn ghi hận với anh mãi. “Không phải mới vừa hoàn thành xong một dự án lớn sao? Đáng lẽ giờ cậu đang phải đang chuẩn bị cho lễ cưới xa hoa của mình với cô tiểu thư tập đoàn nào ấy rồi chứ?” - Người đàn ông vừa nói xong thì liền bị An Di lườm nguýt. Còn Từ Từ đứng bên cạnh Du Thăng thì chả hiểu ý của ông chú lạ mặt này là gì.

Du Thăng cười lấy lệ đáp: “Chỉ là do báo chí thù ghét thôi, để thầy phải chê cười rồi.”

An Di: “Thôi nào, hai người đừng có trước mặt tớ mà như vậy chứ. Anh mau lo chất đồ tiếp đi. Còn cậu sao giờ này lại ở đây thế? Cả cô bé này nữa? Đây là ...”

Từ Từ nhanh nhẩu đáp: “Cháu là con nuôi của chú ạ. Cháu được chú nhận nuôi.”

An Di nghe xong thì không tin vào mắt mình, người trước mặt đây mà nhận con nuôi sao? Cậu trai cùng cô lớn lên, tính tình có phần trẻ con và nghịch ngược như thế, và lại cậu chỉ mới có hai mươi hai tuổi, chưa lập gia đình và vẫn đang trên con đường gây dựng sự nghiệp. Thật khó lòng mà tin nổi.

Du Thăng giận không thể bịt miệng cô nhóc lạnh lẽo này, anh chỉnh lời Từ Từ: “Em nói loạn cái gì vậy chứ? Tôi không phải đã bảo với em rồi sao? Tôi nhận nuôi em với vai trò người nuôi dưỡng. Con nuôi gì mà con nuôi?”

Trong lúc An Di vẫn còn đang tiêu hoá lượng thông tin vừa nghe thì người đàn ông bên cạnh chắt lưỡi cảm thán một câu: “Nhìn xem ai mới là người nói loạn? Cô bé rất lễ phép gọi chú xưng cháu, còn cậu lại xưng hô như vậy?”

An Di: “Chắc là do xưng hô chưa quen thôi, anh đừng có bắt lỗi người ta mãi chứ? Cô bé tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Lần này Du Thăng giành đáp luôn: “Du Giai Từ. 10 tuổi.”

An Di lại hỏi: “Cậu nhận nuôi cô bé được bao lâu rồi?”

Du Thăng: “Chưa bao lâu...”

Lần này chưa kịp trả lời xong thì bị người đàn ông kia cắt ngang: “Không phải em nói là rất đói bụng sao? Còn có tâm trạng mà ở đây tiếp tục nhiều chuyện nữa à? Để bảo bối của anh đói thì phải làm sao?”

An Di bĩu môi: “Chỉ biết có bảo bối của anh.”

Nói đoạn cô lại quay sang bảo Du Thăng: “Đã trùng hợp gặp như vậy rồi nếu cậu không bận thì đi ăn cùng luôn nhé? Gần đây có một tiệm đồ ăn Mexico mới mở, đồ ăn rất ngon.”

Du Thăng đáp: “Tớ không muốn làm phiền thế giới riêng của hai người đâu.”

Người đàn ông lại chốt vào một câu: “Không bận thì cùng đi đi. Tôi mời, xem như bữa cơm mừng vợ chồng tôi có - tin - vui” - Ba chữ cuối cùng còn có tình nhấn mạnh.

An Di nghiêng răng: “Ngôn Hoaaaaa!”

Ngôn Hoa: “Được rồi, cậu thấy rồi đấy. Tôi không muốn vợ tôi không vui, cho nên cậu cùng đi đi. Tôi biết là cậu cũng đâu muốn khiến cô ấy thất vọng đâu.”

Du Thăng đến khổ, cuối cùng cũng vẫn gật đầu. Hai chiếc xe hơi bóng loáng nối đuôi nhau ra khỏi hầm giữ xe cùng đi đến một nhà hàng Mexico gần đó.

Trên đường đi Từ Từ im lặng hiếm thấy, Du Thăng hỏi: “Lại sao thế? Đói đến thừa người rồi sao?”

Từ Từ áy náy đáp: “Vừa nãy cháu lại nói sai rồi, cháu khiến chú giận phải không?” Du Thăng mỉm cười: “Em xem tôi là loại người gì đây, chuyện nhỏ như thế lại chẳng phải lỗi của em, nói sai thì sửa, sau này không sai nữa là được rồi.”

Từ Từ thở phào nhẹ nhõm: “Cháu cứ tưởng ... Vậy sau này nếu có ai hỏi thì phải nói thế nào đây?”

Du Thăng suy nghĩ vài giây rồi đáp: “Nói tôi là chú em vậy được rồi. Còn cả xưng hô, là tôi không đúng, từ từ sẽ sửa lại. Cứ vậy đi.”

Từ Từ: “Vâng.”

Du Thăng giờ tay xoa đầu cô nhóc: “Ngoan.”

Bữa ăn hôm đó kéo dài bởi vì An Di đột nhiên trở thành bà tám, suốt cả bữa ăn cứ luôn miệng hỏi về chuyện của Từ Từ. Cũng không thể trách cô được vì từ lúc mang thai cô bị cấm cửa luôn, không có ông chồng khó tính bên cạnh thì khó mà ra ngoài, suốt ngày ở nhà đâm ra buồn chán thế là trở nên thích tám chuyện, thậm chí cô có thể ngồi nấu cháo điện thoại cả ngày.

Chỉ tội nghiệp Du Thăng anh, khổ nỗi Từ Từ không quen mấy món ăn dùng dao nĩa, anh thấy làm roi mấy bạn bên đem luôn phần của cô nhóc xử lý xong hết thành những phần vừa ăn rồi đưa lại cho cô. Vừa phải chăm người này ăn, vừa phải đáp chuyện người kia, đến phát loạn. Cuối cùng vẫn là An Di tính ý, biết được dự định của Du Thăng là ở lại đây nghỉ ngơi cũng như để Từ Từ bổ xung và hoàn thiện kiến thức để bắt đầu đi học thì hăng hái mở lời để mình vừa dạy cô nhóc học vừa dạy luôn cả những lễ nghi cơ bản nữa vì dù sao từ giờ cho đến lúc dự sinh còn rất lâu mà cô thì lại chẳng có việc gì làm.

Du Thăng nghĩ đi nghĩ lại, An Di gọi giảng thì không cần phải nói rồi, chỉ là anh không muốn làm phiền cô, thế nhưng cô nhiệt tình như vậy, lại nghĩ đến Từ Từ cũng cần phải học rất nhiều thứ. Cuối cùng thì họ quyết định mỗi cuối tuần sẽ để Từ Từ đến dinh thự của gia đình cô để cô chỉ dạy, có thể nhờ, nhưng không được làm phiền bà bầu cực phẩm nhà giáo sư Ngôn. Du Thăng anh không dám đắc tội như vậy.

Buổi tối hôm ấy về nhà thì đồ đạc đã được chuyển đến đầy đủ cả rồi, Từ Từ vui đến mất ngủ, cô nhóc chạy đi chạy lại chăm chút cho căn phòng của mình, Du Thăng giúp cô sắp xếp đồ đạc, treo rèm cửa, thay mới bóng đèn và vài vật lặt vặt khác. Xong việc nhìn thấy Từ Từ ngẩn ngơ đứng giữa phòng ngắm nhìn thế giới nhỏ của mình vừa mới thành hình, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ rõ một niềm vui khôn siết, nhất là đôi mắt sâu như xoáy nước ấy, long lanh và đáng yêu biết bao.

Bỗng chốc Du Thăng cũng thấy vui lây, từ đây anh không còn một thân một mình nữa, anh có trách nhiệm với cô nhóc ấy, anh muốn thấy cô được sống vui vẻ, muốn nụ cười ấy, đôi mắt ấy luôn tràn đầy hạnh phúc như vậy.

Du Thăng: “Vui đủ rồi, giờ thì mau đi ngủ đi, ngày mai còn rất nhiều chuyện cần phải làm.”

Từ Từ quay sang thắc mắc: “Còn phải làm gì nữa ạ?”

Du Thăng đáp: “Gặp giáo viên, đi mua sách vở.”

Từ Từ ngạc nhiên: “Cháu được đi học sao? Cháu thật sự được học sao ạ?”

Du Thăng buồn cười: “Chưa phải là đến trường nhưng cũng tương tự như vậy, cho đến khi nào cháu có thể tiếp thu hết lượng kiến thức bằng với các bạn bằng tuổi với mình thì chú sẽ cho cháu đến trường. Trước lúc đó thì phải nỗ lực cố gắng hết mình, giáo viên sẽ đến nhà dạy cho cháu mỗi ngày.”

Từ Từ vui đến phát khóc chạy đến ôm lấy Du Thăng: “Cháu cảm ơn chú, chú biết không, cháu chưa từng nghĩ đến một ngày mình được học hành, nói chi là được đến trường, cháu thật sự rất vui.”

Du Thăng hài lòng xoa đầu cô nhóc: “Lại thế nữa rồi, chú đã nói thế nào? Chúng ta là người một nhà, chú sẽ không bao giờ để cháu phải chịu thiệt thòi nữa. Từ Từ ngoan, ham học như thế là rất tốt, mong là cháu sẽ luôn như vậy.”

Từ Từ rung rung ngược nhìn Du Thăng: “Chú ... bây giờ cháu đã dần cảm thấy chúng ta là người một nhà rồi. Chú vừa gọi cháu là cháu, cháu vui lắm.”

Du Thăng cúi người đưa tay lau nước mắt của Từ Từ, anh dịu dàng: “Ừ, chúng ta là người một nhà. Giờ thì cháu phải đi ngủ đi, sáng mai không được dậy muộn như hôm nay đâu nhé.”

Từ Từ gật đầu, cô nhóc nhón chân hôn chụt lên má Du Thăng rồi nhảy tót lên giường: “Chúc chú ngủ ngon!”

Du Thăng cười khỏ, anh cũng đã bắt đầu có cảm giác thân thuộc rồi.

“Chúc cháu ngủ ngon!” - Du Thăng nói rồi tắt đèn và ra khỏi phòng.

Đêm ấy cả hai người đều ngủ rất ngon, trời đêm ngoài kia lạnh lẽo như vậy nhưng trong lòng họ đều cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sau hai ngày đầu tiên ở Mỹ, Từ Từ đã dần dần lấy lại được nhịp sinh học của mình, sáng hôm nay cô nhóc thức dậy từ rất sớm. Theo như thói quen trước đây vẫn là sau khi đánh răng rửa mặt liền đi làm bữa sáng cho chú. Thế nhưng lúc xuống nhà thì đã nhìn thấy người ta đã thức dậy trước mình rồi, đồ ăn sáng cũng đã được mua về, trên bàn ăn còn có cốc cà phê và một ly sữa bò tươi nữa.

Cô nhóc trầm nghĩ chú cũng kì lạ thật, lúc bình thường ngày nào cũng phải đi làm thì luôn thức dậy sau bảy giờ, dạo gần đây nghỉ ngơi rồi thì hôm nào cũng dậy lúc sớm tinh mơ là thế nào?

Du Thăng đang chú tâm đọc tạp chí xe hơi bản mới nhất của tập đoàn mình nên nhất thời không phát hiện Từ Từ đã thức dậy, sáng nay anh ra ngoài tập thể dục và mua đồ ăn sáng nhìn thấy nên đã mua nó. Vừa định lật sang trang khác thì bỗng dừng từ sau quyển tạp chí một gương mặt nhỏ nhắn hồng hào lù lù xuất hiện ra nhìn anh ngây ngốc. Du Thăng cảm thấy rất buồn cười, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn, xem ra đây là cách không tồi để bắt đầu một ngày mới.

Từ Từ nghịch ngợm đủ rồi thì đi sang đối diện kéo ghế ra ngồi vào bàn ăn, cô nhóc cất giọng hào sảng: “Chào buổi sáng ạ!”

Du Thăng đặt quyển tạp chí lên bàn rồi thu lại nụ cười nhàn nhạt của mình, anh cau mày: “Không phải trước đây đã dặn cháu không cần dùng kính ngữ

với chú hay sao, lễ phép thì lễ phép thật nhưng nghe mãi thì rất chói tai, lại có vẻ xa cách quá.”

Từ Từ nín thở: “Cháu sẽ chú ý hơn.”

Du Thăng dò mắt đi: “Cứ tự nhiên một chút là được rồi. Mau ăn sáng đi. Hai mươi phút nữa cô giáo dạy kèm sẽ đến.”

Từ Từ chợt nhớ ra gì đó bỗng nói: “Chú này, nếu lỡ cháu ngốc quá học không kịp các bạn thì sao?”

Du Thăng liếc mắt nhìn cô: “Thì học đến bao giờ kịp thì thôi, cháu đâu có thiếu thời gian. Chỉ sợ có người muốn lười biếng thôi.”

Từ Từ thẳng thừng phản bác lời nói của anh: “Sẽ không có chuyện đó đâu. Cháu sẽ cố gắng hết sức không làm chú thất vọng.”

Du Thăng đáp: “Làm được rồi hãy nói.”

Bữa sáng rất nhanh đã kết thúc, Từ Từ ngoan ngoãn uống cạn ly sữa của mình. Du Thăng trông thấy thì tấm tắc trong lòng, tự khâm phục mình chăm khéo quá, cô nhóc gần đây trông hồng hào và có sức sống hơn hẳn trước.

Từ Từ định mang bát đĩa đi rửa thì bị Du Thăng ngăn lại. Cô nhóc thắc mắc hỏi: “Tại sao gần đây chú không để cháu nấu ăn nữa? Đến cả việc nhà, giặt đồ, rửa bát chú cũng chẳng cho cháu động đến.”

Du Thăng cương quyết đáp: “Việc mà cháu nên làm từ bây giờ là chú tâm vào việc học hành và vui chơi giải trí. Điều chú muốn chính là cháu được sống một cuộc sống tương đồng với những đứa trẻ cùng tuổi khác, tự do vui chơi học tập và không có bất kì áp lực cuộc sống nào. Cháu đã chịu thiệt thòi nhiều rồi, bây giờ là lúc cháu được bù đắp. Cháu đã nhận thức rõ chưa? Từ giờ cháu không còn là cô nhóc giúp việc cho ai cả, cháu là Du Giai Từ, một Du Giai Từ 10 tuổi.”

Từ Từ phồng má đứng ngẩn ra, Du Thăng lại theo thói quen mà xoa đầu cô nhóc: “Chú biết là bây giờ cháu chưa quen nhưng về sau sẽ dần quen thôi, nếu không quen nổi thì mỗi ngày chú đều nhắc đi nhắc lại cho cháu nhớ. Chỉ cần cháu muốn là được, thỉnh thoảng có thể nấu vài món ngon cho chú đủ rồi, chú đã thuê người giúp việc theo thời gian cho nên cháu không cần phải tự mình làm những việc đó nữa.” Từ Từ vâng lời gật đầu. Chú muốn cô học hành đàng hoàng chăm chỉ cô sẽ nghe lời chú tuyệt đối, chỉ cần chú muốn là được.

Cùng lúc đó thì giáo viên dạy kèm cũng đến, Từ Từ bỗng dưng cảm thấy áp lực vô cùng, hoá ra đây là cảm giác khi đi học sao? Dù không hẳn là đi học nhưng mà suy cho cùng vẫn là phải nghiêm túc ở nhà học tập. Không thể để phụ lòng kì vọng và công giảng dạy của chú và cô giáo cho nên có chút căng thẳng.

Du Thăng bèn chào hỏi cô giáo, người mà hôm qua giáo sư Ngôn đã “săn lùng” giới thiệu cho anh. Tuy là người ta đối với anh không có hảo ý nhưng suy cho cùng anh cũng đã từng được học và tiếp xúc qua qua nên anh tuyệt đối tin về mặt phẩm chất con người, còn về đạo đức nghề nghiệp thì không cần phải bàn cãi, đâu phải tự nhiên khi không mà người ta trở thành “giáo sư vạn người mê”, người người kính nể trong truyền thuyết đâu chứ. Người mà giáo sư giới thiệu chắc chắn có thể giữ gìn lòng tin được. Người phụ nữ này trông có vẻ lớn hơn anh vài tuổi, phong thái lịch thiệp và nhất là giọng nói rất truyền cảm, tiếng Anh chuẩn, tiếng bản ngữ lại không cần phải nói đến, nói chung là rất được. Xem ra cô nhóc nhà anh có hy vọng rồi đây.

Chào hỏi xong đến lúc định mang cô nhóc ấy ra giới thiệu thì bỗng phát hiện ra người này giờ luôn núp phía sau lưng anh kia giờ cả người đã cứng đờ như pho tượng, vừa run lại vừa toát mồ hôi hột. Du Thăng buồn cười, muốn động viên cô nhóc một chút thì cô giáo đối diện đã lên tiếng trước.

“Xin chào, em có phải là Giai Từ không? Cô xin tự giới thiệu cô là Âu Thực, em có thể gọi cô là cô Âu, từ hôm nay cô sẽ giúp em học nhé, đừng căng thẳng, ra đây nào. Nào, chúng ta làm quen, không phải là do mặt cô trông dữ dằn quá đã khiến em sợ rồi không?”

Từ Từ lắc đầu bối rối, cuối cùng nhờ vào bản tay vững chắc thúc đẩy phía sau mà cô lấy hết dũng khí tiến đến chào hỏi cô giáo.

Du Thăng cười khỏ, mới vừa hỏi hộp sọ sệt đây thôi mà thoát cái nhóc con kia đã nhanh chóng làm quen được với giáo viên của mình, còn vui vẻ chạy đi chạy lại mang nước mời cô giáo uống, mang trái cây mời cô giáo ăn, đến cùng thì giờ anh mới là người bị cô lập trong nhà này. Bởi vì hôm nay là buổi học đầu tiên nên cô trò họ chỉ dành thời gian bồi dưỡng tình cảm với nhau và giới thiệu cách dạy cũng như cách học, lúc sau lại chuyển sang vấn đề sở thích rồi tình trạng hôn nhân gia đình gì đấy. Du Thăng thấy mình hết nghe nổi nữa rồi thì lảng lảng bỏ ra ngoài sân trước nhà chăm hoa.

Thầy trò người ta trò chuyện làm quen với nhau mất hết nửa ngày, đến bữa trưa thì vừa đúng lúc người giúp việc theo giờ đến nấu ăn và dọn dẹp, thế là Du Thăng thuận theo thỉnh cầu của Từ Từ mới mời cô giáo ở lại dùng bữa trưa luôn. Sau khi cô Âu ra về thì Từ Từ như “hạ không thể gặp nhau sớm hơn” với cô giáo của mình vậy. Xem ra cô nhóc rất thích vị giáo viên này, Du Thăng lại cảm thấy yên tâm được thêm mấy phần.

Nghe cô nhóc huyền thoại về cô Âu mãi mới xong thì Du Thăng bắt cô phải đi ngủ trưa, nhất quyết mỗi ngày phải ngủ trưa ít nhất hai tiếng đồng hồ, anh cũng chỉ vì nhân lúc mình rảnh rỗi có thể ở bên cạnh thì muốn chăm sóc cô nhanh chóng béo tốt lên một chút, đợi lúc anh quay lại làm việc rồi lại bận bịu giống như trước kia thì ít ra Từ Từ cũng đã khoẻ mạnh hơn. Nhóc con rất vâng lời, liền chạy đi ngủ ngay.

Chiều đến, Du Thăng lái xe đưa Từ Từ đi nhà sách mua sách vở bút viết, đặc biệt là vở luyện chữ, “nét chữ - nét người” con gái trước hết phải luyện chữ cho thật đẹp trước đã. Mua xong anh lại tâm lí dẫn cô nhóc đi mua đồ chơi, nói về vấn đề chiều chuộng con gái thì thật không quá khi nói Du Thăng anh là đỉnh nhất rồi, ngày xưa cả cô tiểu thư bướng bỉnh nào đó anh còn chiều được cơ mà ... Còn Từ Từ tất nhiên là thích mê rồi, được tuỳ ý lựa chọn nhưng vẫn rất khiêm tốn chỉ chọn đúng một thứ mình thích nhất đó là gấu bông mà thôi.

Biết bao nhiêu lần cô nhóc đứng bên ngoài lớp cửa kính của cửa hàng đồ chơi mà cặp mắt thèm muốn nhìn đầu đầu vào những con thú nhồi bông đáng yêu bắt mắt được trưng bày trong ấy mà trong lòng thầm ước ao một ngày được tận tay chạm vào chúng, sờ hữu chúng. May mắn thay, cuộc đời đã

không bật đài cô nhóc ngày nào, cuối cùng cô cũng được thỏa mãn ước nguyện, cô nhóc nhỏ bé chưa thấu sự đời cứ nghĩ rằng chẳng có gì hạnh phúc hơn nữa cả. Nhưng cô nào biết cuộc đời trớ trêu này đâu có thật sự đối tốt với ai mãi mãi, những điều bất hạnh khổ đau sẽ vẫn luôn là những ẩn số khó mà lường trước được. Muốn đến được đích cuối cùng của hạnh phúc nào đâu có dễ dàng như vậy.

Lại đi lòng vòng mua sắm thêm hết cả nửa ngày, Du Thăng đưa Từ Từ đi ăn tối, trên đường trở về gặp phải một đoạn đường đang ách tắc rất lâu, trong lúc tâm tình của mình vị vạ kẹt xe mà không tốt thì cô nhóc bên cạnh ôm chú gấu bông to đùng ngồi bên cạnh lại vui như Tết, mặt mày tươi rói, mỗi cú cười mãi không dứt, anh còn nghe được giọng hát nghêu ngao cực kì phấn khích của Từ Từ. Hết thấy những điều ấy bỗng khiến tâm trạng bức dọc của anh bay biến hết cả, anh thoáng mỉm cười như có như không nhìn ra đường xá chật chội đông đúc ngoài kia, đường phố đã lên đèn, Boston buổi tối nhộn nhịp và chen chúc, người người xe xe vội vội vã vã không ai thèm để ý đến ai. Chợt nhìn đến một chiếc bảng hiệu neon bên đường, một trung tâm năng khiếu trông rất ấn tượng nằm ngay giữa thành phố sầm uất trắng lẹ.

Du Thăng chợt nảy ra ý gì đó, anh quay sang hỏi Từ Từ một câu: “Ngoài học văn hoá ra thì cháu có muốn học thêm một môn năng khiếu hay nghệ thuật nào khác không?”

Từ Từ rối rắm gãi đầu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ấp úng đáp: “Văn hoá, năng ... năng khiếu và nghệ thuật là gì ạ?”

Du Thăng đang trong trạng thái mong chờ cuối cùng nghe xong chỉ đành thờ dài một hơi. Cuối cùng vẫn là anh bỏ cuộc luôn, đối với cô nhóc này tốt hơn anh nên dùng hiện thực để diễn đạt chứ không thể nào giải thích từng li từng tí mãi được, dù sao anh cũng không phải là giáo viên, anh không đủ kiên nhẫn như vậy.

Đêm ấy về đến nhà thì Từ Từ liền trốn biệt ở trên phòng của mình luôn, Du Thăng chẳng biết cô nhóc thần thần bí bí như thế muốn làm gì nữa, đến giờ đi ngủ anh mang sữa lên cho cô, gõ cửa mãi chẳng thấy cô ra mở, anh vào thì thấy cô nhóc đã ngủ say sưa rồi, cả người quần trong chiếc chăn như chiếc bánh tét, xung quanh bày ra đây là sách vở sách, chú gấu bông thì được ưu ái đặt ở bên còn lại của chiếc giường. Hoá ra là do quá nôn nao phấn khích nên trốn ở trên đây xem sách trước, nhưng chẳng biết là xem được gì hiểu được gì, chỉ biết rõ một điều là đáng ngủ của cô nhóc này xấu quá anh nhìn không nổi nữa. Đặt ly sữa xuống rồi cẩn thận gom lại đồng sách lộn xộn trên giường xếp gọn gàng lên bàn học của cô, đem gói bánh tét ngốc nghếch kia bỏ nằm ngay ngắn lại rồi đem chăn cẩn thận. Sau đó anh lại lẳng lặng tắt đèn rồi mang ly sữa đi trở xuống.

Sáng hôm sau được bữa Từ Từ dậy sớm hơn Du Thăng, cô nhóc lục đục từ sớm ở trong bếp rán trứng và nướng bánh mì cho bữa sáng, lúc anh chuẩn bị đi chạy bộ thì phát hiện ra cô nhóc đã dậy rồi, còn làm sẵn đồ ăn sáng. Du Thăng không vui lắm, hôm qua anh vừa mới dẫn dò cô xong, hôm nay lại động tay động chân, anh cũng không có thói quen ăn sáng trước khi tập thể dục buổi sáng, thế nhưng cuối cùng anh vẫn là không phụ công chuẩn bị của cô, sau khi anh ăn xong thì kiên quyết dặn dò luôn rằng nếu từ ngày mai mà cô vẫn dậy sớm thì phải thay đồ thể dục vào theo anh đi chạy bộ, còn không thì phải ngoan ngoãn ngủ thêm cho đủ giấc.

Hôm đó cô Âu và Từ Từ bắt đầu bài học vỡ lòng đầu tiên, hai người họ ở bên đây hiện trước nhà người dạy người học, Du Thăng thì rảnh rồi ngồi bên kia đọc báo cáo tiêu thụ của chi nhánh công ty ở Mỹ vào tháng này. Thi thoảng anh lại trông thấy cô nhóc chìa mắt về phía mình dòm ngó, nhưng anh không thèm đáp lại, có lúc anh cũng vô tình tò mò nhìn sang đối diện, Từ Từ bắt gặp thì nhìn anh cười vui vẻ, anh lăm bắm rằng cô lo chăm chú giảng bài rồi bỏ đi sang nhà hàng xóm xem giúp chiếc xe ô tô đang có vấn đề, dù sao cũng không muốn mình ở đây làm cho cô nhóc phân tâm, càng không muốn tiếng rồ ga của nhà kế bên làm phiền cô trò họ.

Đến trưa sau khi kết thúc buổi học, không cần đến Du Thăng phải dặn dò, vì mệt do chưa quen nên cô nhóc Từ Từ đã lên phòng ngủ thẳng giấc đến chiều. Vừa hay anh cũng được hàng xóm tặng cho một cặp vé xem hoà nhạc đêm hôm đó nhờ công anh sửa giúp ô tô, anh không định nhận nhưng chợt nhớ đến dự định đêm hôm qua thì anh liền đổi ý ngay.

Đêm đó Du Thăng đưa Từ Từ đi nghe hoà nhạc ở nhà hát Opera Boston, sau khi chọn đi chọn lại mất cả buổi chiều hai người mới chọn xong cho cô nhóc một bộ váy liền thân màu trắng ngọc với hoạ tiết hoa li ti trông rất nhã nhặn lại không kém phần đáng yêu, chỉ có phần đầu tóc là khó khăn một chút, cũng may tóc của Từ Từ không quá dài, chỉ tầm ngang vai, thế là anh cũng chẳng biết làm gì tiếp đành bảo cô nhóc chọn một chiếc cài tóc mình thích mà cài lên, thế nào mà trông cũng rất ổn ấy chứ. Đến lượt anh thì không cần tốn quá nhiều thời gian, một chiếc quần Âu màu cà phê cùng một chiếc áo sơ mi sân tay màu trắng là đủ mê rồi, cũng không cần phải quá trịnh trọng.

Nhà hát Boston khá lớn, với thâm niên lâu đời của nó cùng những kiến trúc hoạ tiết từ những năm hai mươi của thế kỉ trước, phong thái cổ xưa pha lẫn hiện đại do kết hợp giữa những lần trùng tu và thay đổi chủ sở hữu của nó, Du Thăng không phải là người sành sỏi về âm nhạc nhưng đôi lúc cũng có cùng mẹ đi xem vài buổi hoà nhạc, cảm thấy cũng không tệ, đa số những lần đi cùng ấy chủ yếu là vì anh muốn tham quan qua những nhà hát nơi diễn ra những buổi hoà nhạc ấy. Lần này đưa Từ Từ đến đây lại vì một mục đích khác, anh muốn nhân dịp này xem thử xem cô nhóc có ấn tượng với âm nhạc hay không, nếu có thì càng tốt, anh sẽ để cô tiếp xúc nhiều hơn với âm nhạc và học một loại nhạc cụ nào đó nếu cô muốn còn nếu không anh cũng chẳng gượng ép cô.

Cả buổi tối, Du Thăng chú ý quan sát thấy Từ Từ luôn giữ thái độ im lặng từ đầu đến cuối, bình thường thì đối với thứ mình thích cô nhóc này luôn tỏ ra vui vẻ và phấn khích mới đúng, nhưng với thái độ này xem chừng là không thích thật rồi.

Cuối buổi hoà nhạc, lúc chuẩn bị ra về đột nhiên có một người trong đoàn nghệ sĩ biểu diễn đi đến chỗ Du Thăng chào hỏi, ra là cô thiên kim họ Phạm nào đó của tập đoàn đối tác nào đó mà hai năm trước mẹ anh từng giới thiệu cho anh, hình như còn bị sắp xếp cho cùng ăn tối một hai lần gì đó, nếu cô ấy không nhắc thì chắc anh cũng chẳng nhớ, thảo nào vừa nãy cảm thấy nghệ sĩ chơi Cello ở hàng đầu có chút quen mặt nhưng nhất thời không nhớ. Hai người trò chuyện mấy câu lầy lẹ, anh cũng lịch thiệp khen phần trình diễn Cello của cô rồi khách sáo nói mình rất thích phần trình diễn đó.

Đêm đó về nhà, trước giờ đi ngủ mang sữa lên phòng cho Từ Từ anh liền thử hỏi qua và rất ngạc nhiên khi cô nhóc đáp là cực kì thích đêm hoà nhạc tối nay, hoá ra là do không khí ở nhà hát trịnh trọng và tĩnh lặng quá nên cô không dám tỏ ra phấn khích.

Du Thăng vui vẻ, môi khẽ nâng lên để lộ ý cười không rõ ràng: “Vậy chú hỏi cháu nhé, cháu thích loại nhạc cụ nào nhất? Ừm ... nhạc cụ chính là những

dụng cụ được những người nghệ sĩ lúc này làm cho phát ra âm thanh đấy!” - Anh dùng những từ ngữ đơn giản nhất muốn giải thích cho Từ Từ hiểu rõ.

Từ Từ không cần suy nghĩ đã trả lời ngay: “Là thứ lúc này mà cô đến gặp chú sử dụng đấy. Cái đàn to thật là to ấy.”

Du Thăng hơi nhú mày: “Cháu nói là Cello? Sao lại là nó?”

Từ Từ nhấp ngum sữa bò rồi im lặng suy nghĩ, cô đáp: “Cô lúc này vừa xinh đẹp lại vừa đàn hay, bài nhạc của cô biểu diễn nghe rất tuyệt luôn, còn nữa cô ấy nhỏ người nhưng có thể dùng đàn to như thế cháu thấy cô ấy rất cừ, cháu cũng muốn được cừ như vậy!”

Du Thăng vuốt trán mấy lần, lại đắm chiều một lúc, về trước thì có vẻ không cần thiết nhưng về sau thì nghe có vẻ thuyết phục đấy, anh hỏi: “Cháu có muốn học sử dụng nó không? Cây đàn to ấy?”

“Có, có, có, tất nhiên là có!” - Từ Từ nhanh nhẩu.

Đúng là thái độ phấn khích này rồi, Du Thăng đưa tay nhận lấy chiếc cốc rỗng rồi xoa đầu Từ Từ: “Cháu muốn là được rồi. Đánh răng rồi đi ngủ đi.”

Từ Từ ngoan ngoãn gật đầu rồi chúc Du Thăng ngủ ngon. Anh đi rồi, cô lập tức quay sang ôm Tiểu Du - chú gấu bông siêu cấp đáng yêu của cô và thủ thỉ: “Cậu thấy không, chú ấy rất hài lòng đấy, bởi vì chú ấy thích nghe cho nên tớ sẽ học chơi. Chỉ cần chú muốn cháu làm thì cháu nhất định sẽ làm, chỉ cần là thứ chú thích thì cháu cũng sẽ thích.”

Bạn đang đọc truyện *Cái Giá Của Sự Hạnh Phúc (Thầy Giáo Hắc Ám – Ngoại Truyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.